

HARLEQUIN®

Изкушение®

януари '95

37

Барбара ДЕЛИНСКИ

ВЕЧЕН
ИНСТИНКТ

ТАЙНАТА
НА КАМЪКА

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ
ВЕЧЕН ИНСТИНКТ. ТАЙНАТА
НА КАМЪКА

Превод: Мая Мечкуева

chitanka.info

Вечен инстинкт

По време на експедиция сред дивите гори на Ню Хампшир Джордана Къркланд среща Патрик Клейз, дългогодишен професионален съперник на бившия и съпруг. Патрик е необикновено привлекателен и с изключително чувство за отговорност. Джордана не може да устои на чара му...

Тайната на камъка

Пейдж Матесън си е спечелила славата на „ледена жена“ — красива и студена като скулптурите си от алабастър. Единствената ѝ страст е работата. Но в живота ѝ се появява Джеси Далас и разпалва у нея чувства, които я плашат. Пейдж обаче знае, че той може всеки момент да напусне живота ѝ...

ВЕЧЕН ИНСТИНКТ

ПЪРВА ГЛАВА

Тя го позна веднага. Не се беше променил, само изглеждаше по-зрял заради бръчиците, врязали се по челото и в ъглите на очите. Тук-там в гарвановочерната му коса проблясваха сребърни нишки. Макар и поотслабнал от последната им среща, бе все така висок и широкоплещест. И излъчваше невероятна жизненост.

— Джордана Къркланд — рече той, изтръгнал името ѝ от дълбините на миналото, като се взираше сериозно в жената, чието пристигане в къмпинга бе съвпаднало с неговото.

Изненадана, тя изпусна раницата на земята и опита да се пребори с шока и нахлулите спомени.

— Ланс.

— Сега съм Патрик. Патрик Клейз — той отмести поглед и поздрави останалите четирима от групата. — Ще бъда ваш водач.

— Лари Ърлс — обади се първият, слаб и блед мъж.

— Доналд Шуър — рече другият, по-висок и по-набит.

— Джон Калаян — кимна третият, приятен мъж с вид на учител.

— Бил Уенет — представи се последният и в гласа му прозвуча леко арогантна нотка, която хармонираше с външността му.

Всички според нея бяха малко над четирийсетте и, съдейки по еднаквото им облекло и екипировка, бяха приятели. Не беше точно това, което Джордана си бе представяла, когато Крейг Талийз тъй галантно ѝ бе предложил да заеме мястото му в експедицията.

Отбягвайки погледа на Патрик, тя се взря в мъжете. Очевидно бе привлякла вниманието им.

— Колко души още чакаме да се присъединят? — попита Джордана тихо, като смяташе, че жените вероятно са изостанали. Крейг бе споменал имената на Шуър и Уенет, тъй че явно не беше объркала групата.

Джон погледна Лари; Доналд се втренчи в Бил. После и четиримата спряха погледи върху Патрик, който се обади:

— Казаха ми, че сте петима. Значи, това е групата.

— Да, трябваше да бъдем петима. А коя е тя? — рече Бил и впери надменен поглед в Джордана.

Тя вирна гордо брадичка. Много отдавна бе научила да се справя с подобни нахакани типове.

— Патрик вече ви каза — името ми е Джордана Къркланд.

— А къде е Крейг?

— Спешно му се обадиха от Сан Диего. Дъщеря му е болна. Замина с нощния полет.

— И потърси вас? — скептично подхвърли Доналд.

— Вчера — заяви тя.

— И вие се съгласихте да се включите в туристическа група от петима мъже, които ще обикалят дивите гори в продължение на пет дни? — въпросът бе зададен от Бил, който едва сдържаше пренебрежението си.

Джордана изправи гръб.

— Нямах представа, че се включвам в група от петима мъже. Явно Крейг е опитал да се пошегува.

Струваше ѝ се съвсем вероятно. Макар да бе незаменим като счетоводител, той непрекъснато я задяваше заради, както го наричаше, нейния „мъжки инстинкт“ в света на бизнеса.

— Отвратителна шега — промърмори Лари. На Джордана и се стори, че той е по-скоро смутен, отколкото ядосан от присъствието ѝ.

С Доналд беше по-различно. Във всяка негова дума се чувстваше раздражение, а погледът му скачаше от един приятел на друг в търсене на подкрепа.

— Нещо повече — рече той. — Тази седмица бе планирана като забавно прекарване в мъжка компания. Да се освободим от всякакви задръжки. Напълно немислимо, ако тя дойде с нас.

Устните на Джордана леко потрепнаха.

— О, изобщо не се притеснявайте от мен. Освободете се от всички задръжки. Толкова неща съм видяла през живота си, че е невъзможно да ме шокирате.

Доналд не ѝ обърна внимание.

— Какво ли, по дяволите, е целял Крейг?

Джон проговори за първи път, след като се представи. Гласът му бе тих, думите прозвучаха философски.

— Може би е искал да направи пробив в последния бастион на мъжкия шовинизъм. Знаете колко ни критикува винаги — замисленият му поглед се плъзна към Джордана. — Джордана Къркланд... от „Уилоу Ентърпрайзис“?

Сякаш за миг тя прелетя в миналото. Като че ли отново стоеше пред скептично настроеното банково настоятелство, което трябваше да реши дали да ѝ отпусне онзи фатално важен за нея заем, който да подкрепи току-що започналия бизнес. Сега, както и тогава, тя извика на помощ най-сериозното си и самоуверено изражение.

— Точно така.

— Вие сте президент на компанията, нали? — попита Джон.

— И основател — добави тя с видима, макар и ненатрапчива гордост.

Доналд изруга, но поне бе достатъчно тактичен да го стори тихичко. Цялото му възпитание обаче се изчерпа с това.

— Значи тази, която Крейг превъзнасяше през цялото време? — той се намръщи, щом забеляза, че Джон кимна. — Сега разбирам, явно е искал да ни се подиграе. Господи, как е могъл да направи това?

— Сигурно заради изопаченото си чувство за хумор — обади се Бил, на лицето му бе изписано същото раздражение.

— Вероятно.

— Ако се замисли човек, май дори е смешно — философски отбеляза Джон, но с това само привлече върху себе си три чифта разярени очи. Сви рамене и вдигна ръка, сякаш да се защити. — Просто се шегувам, момчета. Шегувам се.

— Но какво ще правим сега? — попита Лари.

— Тя не може да дойде с нас, това е — излая Доналд.

Бил го подкрепи.

Джон бе достатъчно разумен да си държи устата затворена.

Но този път Джордана реагира.

— Какво искате да кажете? Тя е тук, ако случайно не сте забелязали. Пътувала е шест часа, да не говорим за загубеното време, докато уреди отсъствието си от фирмата през следващата седмица. Тя е възстановила сумата, с която Крейг е участвал във вашата каса, момчета, екипирала се е и... — тържествуващо огледа четиримата един по един. — Вероятно тя е в далеч по-добра форма за тази експедиция, от който и да е от вас.

Бил я стрелна с поглед, после вдигна вежди и рече:

— Не бих се изненадал — очите му се присвиха. — Но човек не може да не се зачуди защо една жена би пожелала да тръгне да обикаля горите с петима мъже.

Джордана не трепна.

— Правите обидни намеци — заяви тя тихо, после обърна глава към водача за пръв път, откакто бяха започнали разправията. И за пръв път усети безпокойство. Другите четирима изобщо не представляваха заплаха. През последните десет години се бе борила често с този тип мъже. Макар и самомнителни, те бяха предвидими, макар и неприятни, бяха сравнително безобидни. Ланс Клейз бе друго нещо. Той бе връзката с миналото ѝ, което тя предпочиташе да забрави.

А и втрещеният му поглед не предвещаваше нищо добро. Тя сякаш съзря спомените, нахлули в съзнанието му — фрагменти от онези славни дни. Дори нещо повече. Миг преди той да отмести очи, забеляза любопитство, може би дори уважение, но без съмнение и страст, която я смуги много повече, отколкото откритата враждебност на останалите.

Патрик бавно изпъна гръб. В тъмнокафявите му очи се четеше непоколебимост.

— Убедена ли си, че искаш да дойдеш?

— Да.

— Знаеш ли какво те очаква?

— Четох описанието на експедицията.

— И мислиш, че ще се справиш?

— Знам, че мога.

— Преди минавала ли си подобни маршрути с раница на гърба?

Тя прецени, че може да рискува и кимна към останалите.

— А те минавали ли са?

Мълчанието им бе красноречив отговор. Ако бяха опитни планинари, нямаше нито да наемат водач, нито пък да са обути в съвсем нови туристически обувки. Не че нейните бяха по-износени, но поне бяха по-меки. Е, да, наистина, тя имаше задача да изпробва качествата им — щяха да се появят на пазара едва след четири месеца.

— Казаха ми, че всички сте начинаещи — рече Патрик и отмести очи към четиримата мъже.

Джордана отвърна със самоувереност, която никой от останалите не събра.

— Начинаещи сме — осъзнала бе, че става по-силна, ако искрено признае слабите си точки. — Но сме изпълнени с решителност — престори се, че не забелязва изпепеляващите погледи на четиримата мъже. — И сме готови за път — тя невинно огледа лицата около себе си и добави: — Нали щяхме да тръгнем в един часа?

— Да — изсумтя Бил и се обърна, за да вземе раницата си.

— Чакайте — спря го Патрик, когато мъжът се насочи към джипа, паркиран заедно с другите коли близо до лагера. — Ето тук са припасите. Ще трябва да ги поделим помежду си.

Без забележимо усилие, той свали от джипа собствената си раница, после три отворени кашона, пълни с храна и екипировка.

— Донесете раниците, така ще бъде по-лесно.

Петимата се подчиниха и водачът разпредели храната. Джордана се чудеше дали ще има достатъчно място за пакетите, които ѝ даде. Беше следвала инструкциите на Крейг, дори купи всички книги, които намери за туристически експедиции. Някои от тях включваха подробни указания как се опакова раница с метална рамка. Бе пълнила и изпразвала три пъти торбата от непромокаем плат, която тъй невинно се мъдреше върху алуминиевата си основа. Всеки следващ път раницата ѝ се струваше все по-малко невинна. Как може нещо, което изглежда толкова голямо, когато е празно, да побира толкова малко, ако го напълниш, беше необяснимо за нея. Но тя упорстваше, захвърляше по някоя дреха след всеки опит, докато накрая улучи точната комбинация.

Слава Богу, успя да натъпче отгоре разнообразните пакетчета с изсушена и замразена храна и да пъхне другите провизии в страничните джобове. Имаше стафиди, ядки, вакуумирано кафе, всичко опаковано в найлонови пликчета, за да заема възможно най-малко място и най-вече да не тежи. След като затвори всяко отделение, нави на руло, постави върху торбата и завърза за рамката спалния си чувал и тънкия дюшек, Джордана вече имаше достатъчен товар за изпитание на физическата си форма.

Задържа поглед върху раницата.

— Проблеми ли имаш, Джордана? — злорадо рече Бил. — Май изглежда тежичко?

— Ще се справя — отвърна тя хладнокръвно.

Доналд дойде при своя приятел и съюзник.

— Сигурна ли си? — той поклати глава и с покровителствен вид каза: — Можеш да се откажеш сега, докато още не сме тръгнали. Веднъж стартираме ли, няма да е тъй лесно. Не би било честно някой от нас да се връща чак дотук заради теб.

— Ще видим кой кога ще се умори — усмихна се Джордана.

Младата жена погледна отново раницата, за да обмисли най-лесния начин да я метне на гърба си. Проблемът се реши от само себе си, когато Патрик дойде, вдигна раницата с лекота и помогна на Джордана да я сложи. Тя пхна ръце под каишките и наведе глава, за да завърже колана на кръста си. Когато се изправи отново, Патрик нагласи каишките на раменете ѝ.

Помощта му бе посрещната от останалите мъже с мълчание и Джордана не знаеше дали да се чувства благодарна, или раздразнена. Той като че я покровителстваше. Все пак, когато срещна очите му, в тях нямаше нито презрение, нито присмех. По-скоро суровост и решителност, които ѝ напомниха за някогашния Ланс Клейз.

— Можеш да се справиш, нали? — попита той съвсем тихо, за да ѝ спести неудобството, но все пак достатъчно твърдо, че да изрази собственото си съмнение.

Тя забеляза, че останалите също са започнали да поставят раниците си. Отново насочи вниманието си към Патрик.

— Разбира се, че мога — отвърна, чудейки се защо гласът ѝ не звучи тъй сигурно, както вътрешно се чувстваше.

— Тежка е.

— А аз съм силна.

— Ще вървим дълго, и то по труден терен.

— През последните четири години съм пробягвала повече от шейсет километра на седмица.

Не изглеждаше впечатлен, само продължи да се взира в лицето ѝ.

— Мога да се справя, Ланс...

— Пат.

— Пат. Дори да има странно чувство за хумор, Крейг никога не би предложил да дойда, ако нямаше доверие в силите ми — тя пое дъх и продължи смело: — От това зависи работата му.

— С какво се занимава?

— Той е моят счетоводител.

В очите на мъжа като че ли за миг проблесна възхищение.

— Ти си делова жена, Джордана. Защо дойде тук?

— Не могат ли деловите жени да участват в туристически експедиции? — опита да се пошегува тя.

— Могат, разбира се, но обикновено предпочитат да прекарат една седмица в някой курорт — погледът му помръкна. — Странно е. Джордана Къркланд. Съпругата на Питър...

— Бившата съпруга на Питър — поправи го тя шепнешком. — Разведени сме повече от десет години. Пътищата ни рядко се пресичат. А и това няма нищо общо с присъствието ми днес тук.

За миг той се замисли над думите ѝ, после безмълвно се отдалечи. Озадачена, Джордана го наблюдаваше как мята раницата на гръб. Усещаше, че още много неща ще бъдат казани за миналото през следващите пет дни и се чудеше дали ще бъде достатъчно разумна да се възпре, преди да е станало късно. Присъствието на Патрик я разтърсваше, чувстваше се странно извадена от равновесие. Само да имаше бегла представа от мислите, които се въртяха в главата му...

Изведнъж се стегна и вирна брадичка. Дори само заради принципа бе решена да издържи седмицата. Бе настоявала да дойде, бе прекарала последните трийсет и шест часа в приготовления. И нито четиримата враждебно настроени мъже, нито Патрик Клейз щяха да я спрат.

Изчаквайки останалите, тя обходи с поглед местността. На паркинга имаше само четири коли — две за четиримата приятели, джипът на Патрик и собственият ѝ, взет под наем шевролет. Май щяха да са съвсем сами в гората — не бе изненадващо, като се има предвид, че бе началото на ноември. Онези планинари, които търсеха красотата на раззеленилата се гора, отдавна се бяха прибрали в топлите си домове.

Макар че по клоните все още имаше листа, дърветата изглеждаха като загърнати в протритата разнищена мантия, развята от следобедния ветреца. До тях вечнозелените растения се извисяваха гордо, сякаш очакваха с нетърпение дните на своето тържество над тези, чиято красота бе преходна.

Към гората водеха две пътеки. Джордана бе прекарала часове пред описанието на маршрута и знаеше, че ще поемат по Бейсън Трейл

и ще направят голям кръг, покриващ разстояние от почти трийсет километра, преди да се върнат по Ривър Трейл.

— Добре, чуйте ме за минутка — започна Патрик, събирайки ги около себе си за предварителни инструкции. — Ще се движим в група. Пътеките са добре маркирани и няма начин да се объркате, но все пак не бих желал да рискувам някой от вас да се загуби. Ще поемем по отъпканата пътека. Никакво свиване настрани в храстите. Целта е да няма инциденти и следи от нас. Когато се разделим в петък вечер, не трябва по нищо да личи, че сме били тук. Разходки из храсталаците само биха унищожили естествената красота на природата. Надявам се, никой от вас не иска да стори подобно нещо — след това изявление той изгледа всички поред. За голямо облекчение на Джордана, погледът му спря върху нея само за секунда. — Преходът ни за днес следобед е около два часа, макар че като спираме тук и там, сигурно няма да стигнем заслона Блу Брук преди вечеря. Това е идеален преход за начинаещи. Но ако някой от вас изпадне в затруднение, каквото и да е затруднение, искам да ме уведомите. Ако раницата ви създава неудобства, може просто да има нужда от нагласяване. Същото е и с обувките. При първи признаци на мехури, спираме, за да ги намажем. Ако има проблем с нечий глезен или коляно, слагаме превръзка. Тъй като никой от вас не е участвал в подобни експедиции досега, не може да няма проблеми, но аз ви моля да ги споделяте. Планинарството е за удоволствие. Нямаме нужда от мъченици. Не търсим герои. Ако се погрижим за един проблем навреме, той ще бъде решен лесно. Понататък може да се окаже по-трудно. Разбрано? — след като всички кимнаха, той продължи: — Някакви въпроси?

Джордана имаше поне милион въпроси. Къде ще спим? Как ще готвим? Ако завали, какво ще правим? Но поклати глава като останалите, сигурна, че отговорите ще дойдат своевременно.

— Да тръгваме — каза Патрик. — Аз ще водя. Джон, ти ще вървиш накрая. Ще се сменяме, след като свикнете с ритъма.

И той закрачи напред.

— Джордана?

Повикът на Джон я откъсна от мислите ѝ за Патрик. Стресната, тя осъзна, че другите вече са на пътеката. Усмихна се пресилено и бързо пое.

Макар въздухът да бе свеж, не беше студено. Тя бе проверила дългосрочната прогноза за времето и знаеше, че не се очакват бури. Захладняването не я тревожеше — дрехите ѝ бяха леки, но топли. Естествено, не ѝ се щеше да завали сняг.

Пътеката бе от натрошен чакъл и минаваше край няколко запустели лагера в южна посока, преди да навлезе в гората. Джордана се съсредоточи в ходенето и понамести раницата си. Не бе пестила за добра екипировка. Изумително, за колко кратко време бе научила куп неща за планинарството. Надяваше се да издържи, макар че неразумно си бе легнала в два часа през нощта, още повече, че трябваше да стане в шест и да тръгне от Ню Йорк. Довечера щеше да бъде доста уморена. Всъщност вечерите тук сигурно щяха да са тихи и спокойни.

Шестимата почти не разговаряха, изглежда всички бяха стъписани от красотата на заобикалящата ги природа. Цивилизацията бе останала зад гърба им. Лари, фотографът на групата, изоставаше от време на време, за да снима. Когато спря да нагласи раницата на гърба си, Патрик му помогна. Другите си починаха, пийнаха вода от манерките или просто разкършиха рамене.

След няколко километра стигнаха до по-влажна земя, където пътеката бе укрепена с трупи.

— Някой се е погрижил — отбеляза Лари.

— Понякога ще минаваме през такива места — обясни Патрик, почуквайки с обувка първата греда. — Но те не са сложени тук единствено за наше улеснение.

— За какво тогава? — попита Бил.

— Заради земята. Подобни конструкции забавят ерозията. Без тях някои от пътеките биха били непроходими, да не говорим, че по тях не би имало никаква растителност.

Без да изчака коментара им, той продължи напред. Останалите го последваха.

Навела глава, Джордана разучаваше подпорите и подгизналата земя от двете им страни. Зачуди се дали ще издържат туристическите ѝ обувки. Ако не беше предупреждението на Патрик, тя действително би кривнала в калта. Но думите се бяха запечатали в съзнанието ѝ, и освен това бе оградена от мъже, които с огромно злорадство биха посрещнали всяка нейна грешка. Дали обувките се мокрят не беше

най-важният фактор в туристическите преходи, тъй че тя реши да направи експеримента си към края на обхода.

Не след дълго отново закрачиха по твърда земя. Патрик им съобщи, че пътеката се казва Блу Брук. Скоро стигнаха до малко мостче, където, пак по указания на водача, свалиха раниците и седнаха да починат. Отначало Джордана се учуди — не бяха вървели повече от час. Чак след като пусна товара си и изправи гръбнак, разбра мотивите на Патрик. Макар да се чувстваше чудесно, в гърба си усети мускулчета, за чието съществуване не бе и подозирала досега. Изтегна се внимателно на близката скала и се загледа с удоволствие в бълбукащото поточе под себе си.

Мъжете разговаряха. Тя стоеше настрана, без да изпитва неудобство. Самотата ѝ се нравеше, като се има предвид, че служебният ѝ живот вреше и кипеше от хора. Дори ако я оставеха изолирана по време на целия преход, надали би имала нещо против.

— Всичко наред ли е?

Вдигна очи и видя Патрик, който бе преградил пътя на слънчевите лъчи.

— Всичко е наред — отвърна бързо и отново се загледа във водопада, който се изливаше във вира. — Наистина е красиво.

Очите му проследиха погледа ѝ.

— Това е само началото. Сега е най-хубавият сезон — няма хора и най-осезателно се чувства присъствието на природата.

Нещо в тона му подсказваше, че и той като нея обича самотата. Очите ѝ се плъзнаха по изсечените черти на лицето му. Беше много привлекателен мъж, времето го бе пощадило.

— Често ли... — неволно преглътна и продължи: — Често ли се занимаваш с това?

Той още стоеше прав до нея. Тъмните му туристически панталони бяха поизносени и прилепваха плътно, подчертавайки мускулите на стройните му крака.

— С туристически експедиции ли? Винаги, когато мога.

— Имам предвид с водене на групи — поправи го тя, като се насили да откъсне поглед от бедрата му.

Зачуди се дали това е начинът му на препитание. Преравяйки съзнанието си, не можа да си спомни да е чувала за него през последните години. Но пък паметта е наистина странен феномен, рече

си Джордана. Тя например от години се опитваше да забрави всичко, свързано с футбола. Може да е видяла нещо във вестниците, но да не е обърнала внимание.

Той остана загледан във водата, когато отговори.

— Не. Само веднъж или два пъти в годината взимам групи, обикновено в късна есен или ранна пролет. А когато излизам сам, ходя в по-отдалечени места, които аз самият не познавам.

— Значи си изследовател?

— В известен смисъл — и явно не желаейки да сподели повече, той се обърна рязко и тръгна към близкия камък. Пъргаво се покатери и, обгърнал с ръце коленете си, поседя, за да се наслади на гледката.

Зарейла поглед след него, Джордана се чудеше какъв ли път е поел в живота. Времето на спортна слава бе отминало. Надали четирийсет и пет годишни полузащитници се търсеха много. Треньорството не му подходеше. Възможно бе да е станал коментатор, трябваше да се появява само през почивните дни. Умееше да говори. Речта му при посрещането го доказваше. И макар да бе самотник по природа, в никакъв случай не беше срамежлив. Все пак едно време избягваше пресата. Питър беше този, който ухажваше и омайваше журналистите, като пускаше в действие своя чар. Не, не искаше да мисли за Питър, за Ланс и въобще — за миналото.

Въздъхна тежко и сведе глава. В този момент Патрик скочи и ги повика с ръка. Тръгнаха.

Успокоена, че успя да метне сама раницата на гърба си, Джордана се почувства освежена и самоуверена. Поглъщаше с очи красотата наоколо — ритмично полюшващите се борове и непоклатимите ели, които стоически понасяха неуместното човешко присъствие.

Когато пътеката стана стръмна, за пръв път усети напрежение в прасците. Усилието ѝ достави удоволствие, лекото разпъване на мускулите, подобно на това при сутрешните ѝ тренировки, бе наслада за нея. Чувстваше се неимоверно ободрена от мисълта, че тялото ѝ е много по-съвършено от машина за механични действия. Обичаше да изпитва границите на възможностите си, затова ускори крачка, докато съвсем ясно почувства как се опъват мускулите на бедрата и прасците. „Уилоу Ентърпрайзис“ само печелеше от добрата физическа форма на основателката си.

Докосна бузата си и извади от долния страничен джоб на раницата тубичка с крем. Гримът бе нейна специалност. В действителност козметиката за жени спортистки беше първият голям удар на предприятието ѝ. Асортиментът бе богат и макар че включваше кремове и сенки, които всяка интересуваща се от мода жена купуваше, гордостта на Джордана бе по-практичната серия от хидратиращи средства. Кремът в ръката ѝ бе един от тях. Размаза го по ръцете си, после по страните и брадичката. Няколкото дни, прекарани на открито без грим, щяха да подложат препарата на тест, а слънцето щеше да докаже неговите защитни свойства.

Тя лесно поддържаше темпото и с пълни гърди вдишваше уханието на есента. Листата на дърветата бяха пожълтели и повехнали, а някъде високо над главата ѝ се чуваше крясъкът на мигриращи патици.

— Облечена си по-скоро като за пролетно време, а не за есен — отбеляза Джон, който се изравни с нея и я стресна.

Тя погледна екипировката си — изискано, леко подплатено яке с колан на талията и панталони, които падаха свободно и се затваряха с цип на глезените. Целият ѝ екип бе в светлозелено.

Джордана се засмя и отвърна:

— Можех да избирам между зелено, яркожълто, розово и лилаво. Незнайно защо си помислих, че зеленото ще подхожда на цвета на гората.

— Това не е ли екип за бягане?

— Нещо подобно, макар че го рекламираме като универсален спортен екип. Принципите са едни и същи — свободни и леки дрехи, но предпазващи. Всъщност това яке е доста по-топло от обикновения анцуг за бягане. Чувствам се наистина чудесно.

И по всичко личеше, че наистина е по-добре екипирана от мъжете. От пръв поглед се виждаше, че техните екипи са далеч по-тежки. Само Патрик изглежда се чувстваше добре в своя анорак.

— Не е лош — реши Джон и намали крачка, за да заеме мястото си зад Джордана.

Тя бе взела със себе си и дебел вълнен пуловер, но се надяваше, че многото слоеве от по-леки дрехи ще я загреят достатъчно. При ходене нещата стояха по-особено. Макар че с приближаването на вечерта слънцето грееше по-слабо и въздухът застудя, тя усещаше как

по гърба ѝ под раницата се стичат тънки струйки пот. Ала когато спрат и седнат вечерта, вероятно ще ѝ стане студено.

— Как върви там отзад? — подвижна Патрик. Тримата мъже пред Джордана също се извърнаха.

— Чудесно — успокои всички Джордана и се усмихна.

— Има ли мехури? — подхвърли Доналд.

— Не.

— Разранени рамене? — подметна Бил.

Тя поклати глава.

— Но ако вие, момчета, сте уморени...

Точно тъй бързо както се обвърнаха, тримата поеха отново.

Остатъкът от следобедния маршрут беше лек и приятен. Джордана се наслаждаваше на тихите звуци на гората, случайното про шумоляване на дребен горски обитател, сладкото ухание на дърветата — всичко това бе като лековит балсам против спомена за шумотевицата на града.

Тялото ѝ показваше добра форма. Подсмихна се, като чу как Джон запъшка, щом пътеката се заизкачва към билото. Вътрешно се поздрави за доброто постижение, когато стигнаха заслона, в който щяха да прекарат нощта.

Само след половин час вече се чудеше дали не е избързала с поздравленията. Докато вървяха, повечето време в индийска нишка, изцяло се беше отдала на радостта да бъде сред природата. В момента, изучавайки трите стени на заслона, за първи път си позволи да мисли за неловката ситуация, в която се намираше — сама жена сред петима мъже.

Всички бяха смъкнали раниците от гърба си и почиваха, докато Патрик запали примуса, за да сгрее вода.

Както през целия следобед, мъжете разговаряха помежду си, пренебрегвайки, доколкото бе възможно присъствието на Джордана. Тя извади от раницата чифт мокасини, с които да се преобуе. Носете два чифта чорапи — отвътре тънки, а отгоре дебели, вълнени. Краката ѝ бяха като сварени, макар все още да чувстваше хладина. Извади също и дебела вълнена шапка и я нахлузи върху модерно подстриганата си гъста кестенява коса.

В този момент Патрик се запъти към своята раница. Свали якето и разкопча ризата си. Джордана затаи дъх, когато дрехата падна и

разкри широките рамене и масивния гръден кош. Мъжът се наведе да търси нещо сред вещите и мускулите на гърба му заиграха. После се изправи и сякаш усетил като физически допир погледа ѝ, извърна лице към нея.

Тя почувства в гърдите си странно туптене. Опита се да отклони поглед, но тъмните му очи сякаш задържаха нейните в плен. Мъжът бавно тръгна към нея и спря на по-малко от крачка.

— Има ли нещо? — попита той.

Тя бързо поклати глава и сведе поглед. Очите ѝ спряха на мускулестите му гърди. Сигурно му е студено, помисли тя, макар че от тялото му сякаш струеше топлина.

— Сигурна ли си?

Тя преглътна и кимна. Но очите ѝ не се откъсваха от него.

— Ще настинеш — прошепна.

— Безпокои ли те това? — нежният му копrienен глас я накара да потръпне.

— Нали си наш водач — успя да промълви тя. — Ще ни създадеш проблем, ако се разболееш.

— Като от желязо съм.

— Виждам — и в този момент се прокле, че го произнесе. Руменината, плъзнала по страните ѝ, нямаше нищо общо с хладния вечерен ветрец.

Тогава видя поизбледнелия белег на рамото му и, без да се замисли, протегна ръка и го докосна. Мъжът неволно потръпна, но бързо се овладя и не помръдна, когато тя прокара пръсти по кожата му.

— От какво е?

Той се поколеба за миг. Когато проговори, в гласа му се долавяше горчива нотка.

— Много неща могат да се случат на човек, ако играе футбол с години.

— Кога...

— През последния сезон. Много улесни решението ми да се оттегля.

Тя кимна мълчаливо, не съзнавайки, че пръстите ѝ все още докосват кожата му. Тогава той сграбчи ръката ѝ и я притисна към себе си, бавно я придвижи надолу към изпъкналите си мускулисти гърди.

Сърцето му биеше по-силно и от нейното. Когато пръстите ѝ докоснаха втвърденото зърно, младата жена вдигна поглед.

— Падаш си по футболисти? — рече той с ласкаво присмехулен тон.

Тя рязко дръпна ръка и мъжът я пусна.

— Не беше нужно да казваш това.

Патрик сви рамене и навлече ризата.

— Но съм прав, нали? Питър... Аз...

— Държиш се не по-малко грубо от Бил.

Той задържа погледа ѝ, докато закопчаваше ризата. Стори ѝ се, че съвсем преднамерено се облича тъй бавно — всяко движение показваше чудесната му физика.

— Бил не те познава.

— Нито пък ти! — възмутено извика тя.

— Аз знам коя си.

— Аз също. Аз съм Джордана Къркланд от „Уилоу Ентърпрайзис“. Точка.

С нисък, суров шепот той добави:

— Също и бившата съпруга на Питър Къркланд.

Тя го измери с пронизващ поглед.

— Това те тревожи, нали?

— Защо мислиш така? — запита той с нехаен тон, който обаче не отговаряше на издайнически стиснатата челюст.

— Защото двамата бяхте конкуренти от самото начало. Защото повечето пъти Питър излизаше победител в негласния двубой — тя продължи атаката, водена единствено от инстинкта си. — Защото може би... може би аз те привличам по някакъв начин.

Тялото му се изопна, а очите му се впиха в нея. После, без да отрече или да потвърди, той се отдалечи. Джордана пък се обърна на другата страна и загърби компанията. Закри очи с ръка и пое дълбоко въздух, за да се успокои. Опита да насочи мислите си към Ню Йорк, към „Уилоу Ентърпрайзис“, така както бе правила в продължение на десет дълги години.

Не бе убедена, че е задрямала, но когато Джон дойде да ѝ предложи чаша кафе, стреснато отвори очи и седна.

— Благодаря.

— Уморена ли си?

— Да, малко. Беше тежък ден.

Той клекна до нея, отпивайки бавно от горещата течност.

— Шофирала си от Ню Йорк тази сутрин?

— Да.

— Тогава сигурно си изтощена. Ние всички дойдохме още вчера и спяхме до късно тази сутрин.

Тя погледна изпитателно към другите.

— Имате ли семейства?

— Общо три жени и седем деца. Бил не е женен.

— Откъде се познавате?

— Бяхме приятели в колежа.

Този път усмивката ѝ бе по-естествена.

— Шегуваш се. И сте поддържали връзка през всичките тези години?

— Всъщност не съвсем. След дипломирането всеки тръгна по своя път. Дон следваше стоматология, Бил отиде в бизнес школа, Лари постъпи на работа при баща си, а Крейг искаше да завърши курсове за счетоводител.

Тя отпи глътка кафе, усещайки в гърлото си приятната му топлина.

— А ти?

— Аз започнах да пиша докторска дисертация по математика. Сега съм преподавател.

— Математика — рече тя замислено. — Интересно. Но как се събрахте пак?

— Видяхме се на събирането по случай десет години от завършването. Открихме, че все още ни свързват много неща, включително и стремежа от време на време да избягаме от града. Първия път, когато опитахме, тръгнахме със семействата си за Карибите. Жените не си допаднаха, приятелката на Бил бе изолирана от групата.

Джордана се намръщи съчувствено.

— Колко жалко.

— Не, чудесно беше — съзрял объркването ѝ, той обясни: — Това, което ние, мъжете, искахме всъщност, бе да избягаме от всичко — жени, приятелки, деца, работа. Затова започнахме да организираме подобни екскурзии — той се залюля на пети и вдигна очи към

потъмнялото небе. — Бяхме на плаване до Бахамските острови, карахме ски в Скалистите планини, тъпкахме се с лакомства по време на едно морско пътешествие, загубихме малко пари в Лас Вегас.

— Но досега никога не сте предприемали подобна експедиция?

— Не, никога.

— А как намерихте Патрик?

— Пътническият агент на Лари го откри. Знаеше, че извежда групи от време на време и му позвъни. Още през пролетта.

— Ангажирали сте го толкова отрано. Сигурно всички сте футболни запалянковци.

Макар че усети зле прикритото недоволство в гласа на Джордана, Джон го отдаде на типичното женско презрение към този спорт.

— Всъщност едно от пътуванията ни действително съвпадна с четиридневния турнир в Лос Анджелис за Суперкупата.

— О, Господи, значи ще трябва да слушам цяла седмица коментарите ви — простена тя, съвсем не на шега.

— Не. Това беше едно от условията, които Патрик постави, преди да се съгласи да ни бъде водач.

— Какво искаш да кажеш?

— Отказва да коментира футбола. Очевидно при него е принцип — Джон се замисли. — Господи, какъв играч беше!

Джордана се намръщи.

— Неслучайно го наричаха Ланс.

— Да, връзваше се в противниковата защита като меч. Наистина беше страхотен футболист!

Изведнъж той схвана, че Джордана знае повече, отколкото показва, и я изгледа с любопитство.

— Ти го познаваш. Знаеш много за футбола — той замълча и Джордана затаи дъх. — Къркланд. Да не би да имаш нещо общо с...

Нямаше смисъл да отрича. Беше само въпрос на време, докато другите се досетят.

— Питър. Бяхме женени три години, а от десет вече сме разведени.

— Сериозно ли говориш? Хей, това е страхотно! Нямам предвид развода, разбира се. Трябва да си била с него през най-успешните му години. Колко вълнуващо!

— Не толкова — рече тя. — Всъщност дори беше скучно.

— Щом си се омъжила за него, не може да си мислила така.

Тя въздъхна и сведе очи.

— Прав си. В началото беше различно. Но бързо научих как... Е, няма значение — Джордана вдигна поглед и се съсредоточи върху Патрик, който се суетеше около примуса. — Трябва да му помогнем — промърмори тя и се надигна.

Патрик усети приближаването ѝ, лицето му остана безизразно.

— Да ти помогна с нещо?

— Можеш да извадиш говеждата супа от раницата. Водата е почти завряла.

Останалите мъже вече се бяха събрали, когато тя донесе пакетчетата.

— Да не искаш да кажеш, че тези пликчета ще задоволят глада ни? — изуми се Доналд, загледан в ръцете на Джордана.

Малкият фенер, закачен наблизко, хвърляше достатъчно светлина, за да забележи ироничната усмивка на Патрик.

— Ще те нахрани, повярвай. Приготвил съм по две порции за всеки.

— Ще си поделим ли допълнителната порция на Джордана? — подхвърли Бил, явно доволен от хитростта си.

— Да не си луд — възпротиви се тя. — Смятам да се нахраня.

— Да не напълнееш? — обади се Лари предпазливо.

— След като изразходвам не по-малко енергия от вас, момчета? Не е възможно.

Бил се обърна към Доналд.

— Мисля, че тя трябва да ни готви. Нали си е женска работа.

— Не се изненадвам, че си ерген, Бил — срязва го тя. — Никоя нормална жена от двайсети век не би се омъжила за теб.

Лари се изкикоти, но веднага щом забеляза мрачния поглед на Бил, преглътна и замълча.

Патрик вдигна ръка.

— Деца, моля ви. Хайде да се въздържаме. Всички ще помагат при готвенето. Джон и Доналд да отидат до ручея и да напълнят празните съдове с вода. Ще ги сложим на огъня, докато ядем, за да можем после да измием всичко. Бил, мисля, че пудингът е в твоята раница. След малко ще ми трябва. Лари, при теб са чиниите и готварските принадлежности. Джордана, ела и приготви бульона. И не

ме гледай така, сякаш съм самият дявол. Днес готвиш ти и с това си приключила за цяла седмица. Справедливо е, нали?

Възмущението ѝ се изпари.

— Наистина ли?

— Охо — простена Доналд. — Тя е еманципирана. Деловата жена. Мрази да готви.

Джордана се усмихна очарователно и клекна до Патрик.

— Ти давай инструкциите, аз ще готвя.

Точно тъй и стори. Вечерята стана изненадващо вкусна и питателна. Патрик бе търпелив и съвсем делови, което я успокои. Беше започнала да се страхува, че седмицата с него ще се превърне в ужасно изпитание, свързано със спомените, които искаше да изтрие от съзнанието си, но поне по време на вечерята, той се държа с нея както с всички останали.

По-късно през нощта обаче нещата не стояха точно така.

ВТОРА ГЛАВА

Изтощена, Джордана заспа непробудно веднага след вечеря. Напъха се в спалния чувал, сложен далеч от останалите в ъгъла на заслона и след миг вече бе потънала в сън. Мъжете говореха и се смееха, но тя спеше дълбоко и не чуваше нищо, докато посред нощ долови някакъв звук и се събуди стресната.

Трябваше ѝ време да установи къде се намира. Беше много уморена, но седна и се огледа. Когато отново чу звука, обърна глава към противоположния край на заслона, където в полумрака едва различаваше неясните очертания на спалните чували.

Някой хъркаше. Тя сложи ръка на сърцето си, за да успокои лудото му биене, после се намръщи и извърна очи. Едно време Питър хъркаше. Колко нощи с неохота се бе будила, за да го побутне да легне на другата страна. После бе лежала с часове, без да може да заспи отново.

И сега изведнъж се разсъни съвсем. Хъркането продължаваше като дълбоко и разтърсващо кресчендо. Опита се да разбере кой от мъжете издава този звук, но в тъмнината бе невъзможно. А и да отгатнеше, не би могла да направи нищо.

Раздразнена, че са я събудили, тя прегърна колене и, подпряла в тях брадичка, се загледа в гората, после обратно в сенките. Лека-полека очите ѝ свикнаха с тъмнината и тя установи, че един от чувалите бе по-настрана от другите, някъде по средата между нейния и останалите. Това сигурно беше Патрик.

Поне не хъркаше той. Странно как се бе озовал там; всъщност не толкова странно, като се има предвид професията му. Беше полузащитник, готов да се справи с всеки проблем, който може да изникне посред нощ. Тя се усмихна иронично. Нищо чудно да се бои, че някой от мъжете може да я нападне. Колко трогателно. Нейният рицар, потънал в дълбок сън.

Надигна се внимателно и се измъкна от заслона, помъкнала със себе си и спалния чувал. Спря чак когато хъркането се превърна в тихо

бръмчене, седна с кръстосани крака в чувала и се загледа в нощния пейзаж.

Окъпани в сребрилата светлина на луната, дърветата бяха невероятно красиви. Зарейла поглед в гората, тя усети как мислите и се връщат към Патрик. Почувства се успокоена, че той е наблизо. Възхищаваше се от спокойствието и хладнокръвието му. Впечатляваше я начинът, по който се справи с групата в първия ден на експедицията, дълбокият му гърлен глас, мускулестото тяло...

През съзнанието ѝ се заредиха картини от спортни състезания, потънали в миналото спомени за мачове, където полузащитникът чакаше с протегнати ръце топката, с напрегнато тяло, готов да се втурне — както ѝ се струваше навремето, идеалният образ за мъжественост.

Физически Питър бе прекрасен — и на игрището, и в живота. Но емоционално, интелектуално...

А Патрик? Неохотно призна, че е привлекателен, дори прекалено. А въздействието му върху нея я безпокоеше. От години не бе чувствала така да я привлича мъж и би предпочела нещата да останат непроменени. Неприятностите около развода и впоследствие необходимостта да направи самостоятелна кариера я бяха принудили да организира живота си по такъв начин, че в него нямаше място за мъже.

Откликът на тялото ѝ я изненада. Дали не бе зажадняла за секс?

Тя изстена тихо и зарови глава между коленете си. В същия миг чу зад себе си стъпки и се обърна. Над нея се извисяваше тъмна фигура. Бе готова да извика от страх, но широка длан запуши устата ѝ. Нечия дълга ръка я сграбчи през кръста, силни бедра се притиснаха в нея и я повалиха на хълбок.

— Шт. Аз съм.

Шепотът заглъхна, ръката освободи устата ѝ, пръстите бавно се плъзнаха по устните, явно с нежелание да прекратят допира.

— Патрик? — прошепна тя и се обърна, за да види лицето му. Главата ѝ докосна рамото му. Ръката му не се отдръпна от кръста ѝ.

— Да, аз съм. Добре ли си?

— Изплаши ме.

— Чух, че стана. Мислех, че отиваш до... Е, като не се върна, се притесних.

— Добре съм — прошепна тя, но всъщност се чудеше дали това е вярно. Нервите ѝ бяха изопнати. Въпреки това не направи опит да се освободи от прегръдката му.

— Не можа да заспиш ли?

— Някой хъркаше и ме събуди.

— Май не понасяш хъркане? — подхвърли той. В тона му като че ли се долавяше подигравка.

— Не.

— Питър не хъркаше ли?

Не, не ѝ се подиграваше. Подпитваше я. Раздразнена, Джордана се освободи от ръката му, отдръпна се и седна по-далече от него. Втренчи се в гората.

— Питър хъркаше.

— И това не ти харесваше?

— Не.

Няколко мига мълчаха. Патрик се настани до нея, загледан в противоположната посока.

— Защо дойде тук, Джордана? — попита той накрая.

Тя знаеше, че не става дума за среднощната ѝ разходка в гората.

— И преди ме пита. Започва да става досадно.

— Все пак бих искал да знам.

— Защо?

— Любопитство.

— Защо мислиш, че съм дошла?

— Мина ми през ум, че е възможно да си разбрала кой ще води групата — започна той колебливо.

— Шегуваш ли се?

— Шшт! — той хвърли поглед към заслона. — Ще събудиш останалите.

Макар да приглуши гласа си до шепот, в него все още се чувстваше изумление.

— Мислиш, че съм дошла тук заради теб?

— И преди са го правили.

— О, Господи, не мога да повярвам! Какво самочувствие! — тя тръсна глава. — Ако знаех, че ще си тук, никога нямаше да дойда — очите ѝ гневно проблеснаха.

— Мразиш ме.

— Моля?

Той повтори по-бавно, без да отмества поглед от очите ѝ.

— Мразиш ме.

— Та аз почти не те познавам, как бих могла да те мразя?

— Нали сама спомена, че с Питър бяхме съперници.

— Какво общо има това с омразата?

— Ти беше негова съпруга. Естествено е да бъдеш на негова страна.

— Питър никога не те е мразил.

— Така е — отвърна той замислено. — Смятам, че си права. Тъй като винаги излизаше победител, не е имал причини да ме мрази.

— Но ти го мразиш, така ли?

— По-скоро изпитвам неприязън. Не знам. Не беше приятно да си втора цигулка на Питър Къркланд през всичките тези години... Но нека се върнем на темата.

— И каква е тя?

— Е, по собствените ти думи, ти никога не би дошла на тази експедиция, ако знаеше, че аз ще водя групата.

С въздишка тя затвори очи и опря глава в коленете си.

— Ще бъда откровена, Патрик — започна бавно, сякаш ѝ костваше огромно усилие, — не искам да се връщам към спомените.

— О, зарекла си се да избягваш вече футболистите?

Тя вдигна рязко глава. Пак я подвеждаше.

— Никога не съм се интересувала от футболисти. Бях влюбена в Питър Къркланд. В мъжа, а не във футболиста.

— Можеш ли да ги разграничиш?

— Мислех, че мога — прошепна разколебано тя. — Поне в началото.

— Но не и към края?

— Разведохме се. Всичко приключи — тя извърна глава. — А и не е твоя работа.

Той въздъхна с огромно облекчение и продължи смело:

— Е, това поне е успокоение.

— Кое? — промърмори тя.

— Че не се занимаваш с футболисти. Но не си се отказала от мъжете, нали?

Тя се извърна рязко.

— Не мога да повярвам, че казваш това.

— Защо? Обикновен въпрос.

— Нахален си.

— Като Бил. Точно така. Приличам ти на Бил.

Нищо подобно. Този път не беше сигурна дали я дразни, или подпитва.

— Защо правиш това? Защо не идеш... да се заяждаш с някой с твоите размери?

— Твоите ми допадат повече.

Тя опита да се изправи, но Патрик я задържа.

— Говори с някой от мъжете — промърмори тя.

— Те спят.

— А ти защо не спиш?

— Заради теб. Защото те чух да ставаш. Защото се обезпокоих. И бях любопитен.

Той приближи. Джордана забеляза, че косата му е разрошена, челюстта — стисната, а погледът му е прикован в устните ѝ. Когато опита да се отдръпне, мъжът я привлече в прегръдките си.

— Пусни ме, Ланс — прошепна тя и опита да овладее бесните удари на сърцето си. Той беше зад нея, чувстваше топлината му по гърба си, ръцете му я обгръщаха и прегръдката му бе по-нежна, отколкото тя би желала. Защото ако бе проявил грубост, можеше да се бори. Но тази нежност я привличаше необяснимо. Или може би прекалено дълго бе останала без мъжка ласка?

— Аз съм Патрик, Джордана — прошепна той в косите ѝ. — Ланс отдавна не съществува. Не е нужно да се бориш със спомените. Освен това съм мъж. И те намирам за изключително привлекателна, по дяволите.

Би трябвало това неохотно признание да я отблъсне, но всъщност я заинтригува още повече. Изведнъж престана да мисли за Ланс и за миналото, а за Патрик, чието силно мъжко тяло я предпазваше от всичко. Мислеше за мускулестите му гърди, за пръстите му, които галеха устните ѝ и ухаеха на мускус, за очите му, в които се четеше невероятна топлина, когато той пожелаеше.

Патрик я извърна към себе си. Лицето му бе само на сантиметри. Докато младата жена се бе отпуснала в прегръдките му, той изучаваше чертите ѝ, сякаш зашеметен.

— Чудех се какво ли би било, ако те целуна — сподавено промълви той.

Устните му едва докоснаха нейните и сърцето ѝ заби лудо. Беше очаквала по-агресивна атака, затова се изненада, очарована от нежния му подход. Възбудата я остави без дъх и се разля като сладостна отмала по тялото ѝ.

Устните му се движеха толкова бавно, че за миг ѝ се прииска да изкрещи от разочарование. Пак я подмамваше. Или пък ѝ даваше време да го отблъсне? Но тя знаеше какво иска. Не беше най-разумното нещо, но го искаше.

Устните ѝ се разтвориха и откликнаха на целувката му — страстна като гласа му, нежна като топлата му кадифена кожа.

Изведнъж той се отдръпна и Джордана се почувства изоставена, но съзря искрата дълбоко в очите му.

— Джордана? — прошепна той.

В отговор тя протегна ръка и зарови пръсти в гъстата му, разрошена от съня коса, притегли главата му към устните си и го целуна отново. Този път усети силата му, съвсем не брутална, а наелектризираща.

— Кожата ти е тъй мека — той погали врата ѝ, пръстите му се плъзнаха под блузата.

— От крема — отвърна тя, но цялото ѝ внимание бе насочено към дланта му, която бавно се придвижваше надолу. Гърдите ѝ се стегнаха, зърната се втвърдиха болезнено в очакване да ги докоснат.

— От крема ли?

— Хидратиращ крем. Не мога без него.

— Заради бизнеса ли?

— Заради себе си. Обичам да се грижа за себе си.

— Това намек ли е? Че си независима?

— Не исках да прозвучи така. Но наистина съм независима.

— Нямах нужда от мъжка подкрепа?

— Вече не.

— Естествено, имала си връзки с мъже и след Питър?

— Защо да е естествено?

— Ти си красива жена, Джордана. Винаги съм завиждал на Питър. Ти му придаваше блясък.

— Странно, смятах, че е обратното.

— Боже мой, не. Той печелеше трофеите, но всъщност ти беше ненадмината. И кариерата ти го потвърждава.

— Знаеш за моята работа?

— Само това, което чух от мъжете тази вечер.

— Искаш да кажеш, че докато съм спала, сте говорили за мен?

Той постави нежно пръст върху устните ѝ и това ѝ подейства дори по-силно от прошепнатото:

— Шшт. Те имат нужда да изпуснат пара. Някои още се цупят, че си настояла да тръгнеш с тях.

— Каква банда от... — не довърши тя.

— Разбери ги. Чувстват се неудобно. Това е всичко.

— А ти?

— Как мислиш?

— Не знам. Изобщо не те познавам.

— Съжаляваш ли, че... стана така?

Знаеше, че има предвид целувката и не можеше да го излъже. По природа беше откровена.

— Не. Не съжалявам. А ти?

— Не — промълви той. — Бих искал да не беше съпруга на Питър.

— Не съм! Защо продължаваш да намесваш Питър?

— Защото е тук, дявол да го вземе! — изръмжа Патрик и скочи на крака.

— Не настояваше ли ти, че Ланс вече не съществува. Не твърдеше ли, че не трябва да се борим със спомените?

— В такъв случай съм сгрешил — промърмори той, отчаяно прокарайки пръсти през косата си. — С години живях в сянката на Питър Къркланд и проклет да съм, ако се съглася да обирам остатъците.

Мъжът се отдалечи, но не по посока на заслона, а навътре в гората. Джордана остана изумена. Ръцете ѝ трепереха от яд, в очите ѝ се четеше болка. След тази страхотна целувка... се чувстваше наранена.

Най-лошото бе, че той изчезна и не можа да му отговори. Бе се отнесъл несправедливо с нея, но тя беше безсилна.

След известно време се успокои и се върна в заслона. Заспа чак на разсъмване. Патрик още не се беше върнал.

— Джордана?

Нечия ръка леко разтърси рамото ѝ, после внимателно погали гърба ѝ. Тя издърпа чувала над главата си. Беше още съвсем тъмно, а бе уморена, толкова уморена.

— Хайде, Джордана. Всички вече закусват.

Тя отвори очи, но не видя нищо и реши, че този глас е бил в съня ѝ. После се сети къде е и какво се бе случило снощи. Отдръпна се и бавно седна.

За нейна изненада слънцето грееше, но тя се чувстваше отпаднала и скована. Мъжете наистина бяха около огъня. Джордана се взря в тях, надявайки се, че Патрик ще се отдалечи, но той не помръдна и тя го изгледа враждебно.

— Сега си върви — рече хладно. — Будна съм вече.

— Джордана? Погледни ме!

Тя обърна глава съвсем бавно, лицето ѝ бе застинало като маска.

— Съжалявам за това, което казах снощи. Сгреших.

— Ти наистина мислеше така. Защо се извиняваш?

— Почувствах се в опасност и атакувах. Беше детинско от моя страна, и жестоко.

— Така е. Освен това беше нечестно. Развод поисках аз, а не той. Аз поисках да си отида. Аз напуснах Питър, ако искаш да знаеш. Тъй че, от какво да се чувстваш застрашен?

Очите му бяха толкова тъмнокафяви и дълбоки, та човек можеше да потъне в тях.

— От теб. От това, че изпитах невероятно удоволствие, когато те целувах.

— Просто една целувка, какво толкова — продума тя равнодушно.

Той улови брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Беше страхотна целувка. Сигурен съм, че и ти смяташ така.

— Да, наистина, но само целувка. Никаква заплаха няма. Сега, моля те, ще ме оставиш ли на мира?

Лицето му помръкна. Той бавно отпусна ръка.

— Нараних те, Джордана, и страшно съжалявам. Ако смяташ, че ще се почувстваш по-добре, върни ми обидата — примирено рече той. — Можеш да се измиеш и преоблечеш при потока. Аз ще задържа мъжете тук, за да не те безпокоят.

Джордана извади от раницата си всичко необходимо заедно с вчерашния анцуг. После, както ѝ бе предложил Патрик, се запъти към потока.

Тя закуси бързо, опакова си багажа и потегли с останалите, като през цялото време се чудеше защо не е ядосана на Патрик. Макар и обидена, тя прие разкаянието му за искрено. Очевидно и той като нея се притесняваше от миналото. Познавайки арогантността на Питър Къркланд, можеше да си представи колко горчивина бе натрупал Патрик през всички тези години. Чувстваше се обърквана, че може да му прости.

Сякаш умишлено дневният маршрут бе тежък и изискваше концентрация. След двацетина минути краката на всички започнаха да наболяват.

— Ох — въздъхна Джон, — през цялото време ли ще се катерим?

— Още малко — подсмихна се Патрик. — Проблеми ли има?

— Не! Не!

— Тогава защо пуфтиш като старец? — подразни го Доналд и намигна приятелски на Джордана, която остана много изненадана. — Ние всички се справяме чудесно.

— Говори от свое име, Дон — простена Лари, тръшна се върху близкия камък и свали обувките си. — Мисля, че това е вчерашният мехур.

Патрик му помогна да се намаже и каза:

— Ще се движим бавно, но днешният преход е доста тежък.

Вървяха цяла сутрин. Нямаше маркировка, но Патрик знаеше всички пътеки и ги поведе на юг по Бейсън Рим Трейл към подножието на връх Мийдър.

— Господи, изглежда недостъпен — рече Джон, когато започнаха да изкачват върха.

И наистина беше така. Много от височините трябваше да се минават групово, подаваха се раници, ръце и крака опипваха стабилна почва. Когато спряха да обядват на една панорамна площадка под самия връх, Джордана с благодарност се отпусна върху една скала и се облегна на раницата си.

Четиримата мъже също се строполиха върху скалите и единствен Патрик имаше сили да обикаля и да събира пакетите храна от раница на раница.

— Това ли е удоволствието? — попита го Лари с доста неуверен вид.

— Ами да. Нали ти казах да потренираш предварително.

— Сторих го.

Както винаги, Джордана бе седнала малко встрани от останалите.

Патрик приклепна до нея.

— Добре се справяш — отбеляза той нехайно.

— Забавно е — рече тя предпазливо.

— Вече не ми се сърдиш?

Тя се замисли.

— Смятам, че от ходенето ми мина.

— Това е добре. Не си ли уморена?

— Не бих казала. Планинарството е приключение, в което досега не съм имала късмета да участвам. Когато Крейг ми позвъни, моментът изглеждаше удобен. В офиса като никога царуваше овладян хаос. Имах нужда от почивка. Зимата вече настъпваше и щях да изпусна сезона.

— Не караш ли ски.

— Не. А ти?

— Опитвах, но не съм достатъчно добър.

— Не мога да повярвам. Та ти си професионален спортист!

— Бях професионалист.

— Съжалявам, ако те засегнах. Не съобразих, че си чувствителен на тази тема.

— Просто съм уморен. Хората очакват да се състезавам с някогашната им представа за мен. Не мога и не искам — той разтри рамото си.

— Болезнено ли е? Рамото имаш предвид.

— Понякога.

За миг настъпи мълчание. След малко тя попита:

— С какво се занимаваш? — и тъй като той я погледна въпросително, добави: — Каква е работата ти?

Той се поколеба за миг. После с игриво пламъче в очите попита:

— А ти с какво мислиш, че се занимавам?

— О, не, не можеш да ме подмамиш.

— Хайде — започна да я увещава той, — какво си представяш, че може да прави бивш футболист?

Каква ирония, помисли си тя, и досега да питае горчиви чувства към Питър, но не и към края на кариерата си.

— Когато за пръв път те видях вчера, помислих, че или си станал треньор, или пък спортен коментатор. Но виждам, че завинаги си скъсал с миналото на Ланс, тъй че би трябвало да изключи тези възможности. Би могъл да продаваш коли или дрехи, дори недвижими имоти. Някои от бившите спортни величия притежават ресторанти.

— Опитай пак — засмя се той.

— Имаш подход към хората — добави тя и хвърли поглед към мъжете до тях. — Мениджмънт? Чакай! Преподавател по психология!

— Преди беше по-близо до истината. Занимавам се с бизнес.

— О?

— Рисковани капиталовложения — той се засмя, като видя как се промени изражението ѝ. — Нещо лошо ли има в това?

— Не, нищо.

— Хайде, изплюй камъчето!

Тя въздъхна.

— Когато започвах моя бизнес, отидох при неколцина инвеститори. Категорично ми отказаха заем.

— Вероятно не са ти имали доверие.

— Сигурно — не искаше да звучи предубедена, затова добави: — Трябва да си помогнал на много хора.

— Опитвам се. За шест години фирмата ми подкрепи основаването на няколко десетки нови предприятия и помогна на други да стъпят на крака, след като бяха стигнали почти до банкрут.

— Някои от тях бяха ли ръководени от жени?

— Разбира се. Не сме тесногръди. Ако фирмата изглежда надеждна, подкрепяме я.

— И инвеститорите ти са съгласни?

— Те имат доверие в нас. Всъщност като се замисля, май никога не сме правили грешка с жена. Всичките ни несполуки са били с ръководители мъже.

— Жените трябва да работят два пъти повече, да бъдат двойно по-добри, за да ги приемат.

— Все се надявам, че хората, в които влагаме, са от най-добрите в бранша си. Нали рискувам собствените си пари и тези на

инвеститорите. Но предизвикателството за мен е в общата работа, в ръководството.

— Сигурно се справяш добре?

— Надявам се. Приятно ми е да мисля, че това е част от мен самия. Дали е футбол, или бизнес — не бих го правил, ако не съм добър.

Тя кимна и хвърли поглед към мъжете. Увери се, че ги бяха оставили на спокойствие.

— Никога ли не си се женил?

— В сила е същата теория. Да кажем, не съм намерил жена, която да събуди вечния инстинкт у мен — той се изтегна на земята, пъкна ръце под главата си и затвори очи.

Джордана се възхити от стройното мускулесто тяло, гладко избръснатото лице с високи скули.

Тя също се отпусна и затвори очи. След малко крадешком погледна отново към Патрик. Той се преобърна по корем, заставайки само на сантиметри от нея.

— Чудех се дали не си задремала — прошепна. — Изглеждаш уморена.

— През последните две нощи спях твърде малко.

— Две? Тогава в неделя вечер е имало лудо сбогуване с някой, който ти е много скъп?

Тя се усмихна.

— Не съвсем. Стоях до късно да чета за експедицията. Прочетох всичко, което намерих за планинарството. Слава Богу, че книжарниците работят в неделя.

— Страхотна си, знаеш ли? — отвърна той с усмивка.

— Не бих казала.

— И се изчервяваш. Приятно е — от нежния шепот бузите и пламнаха още повече. — Станала си по-хубава. Кълна се, смятам, че си по-красива от времето, когато беше с Питър, а тогава също бе зашеметяваща. На колко години си сега? Трийсет? Трийсет и една?

— На трийсет и две.

— Омъжила си се млада.

— Бях на деветнайсет и доста глупава.

Бегла усмивка пробяга по лицето ѝ и мъжът проследи с пръст очертанията на устните ѝ.

— Странно... Да се срещнем по този начин...
Тя лекичко ухапа пръста му.
— Странно наистина.
— Страхотно се целуваш.
— Ти също. Но би било наистина глупаво, ако започнем връзка.
— Какво ще кажеш за кратка история. Закрепваме двата спални чувала един за друг с ципа и спим три нощи заедно в двойно легло.
— Патрик?! С всички тях наоколо?
— Разбира се, че не. Бих могъл да те завлека за косата в гората...
— Тактиката на пещерния човек, така ли?
— Ако се наложи. Привличаш ме непреодолимо, Джордана.
— Чувството е взаимно.
— Но глупаво.
— Много глупаво.
Той въздъхна, прочисти гърлото си и рече:
— Трябва да запомним това — после повиши глас и викна на останалите: — Хайде да почистим и да тръгваме.

Следобедният маршрут не бе по-лек от сутрешния. Задъхани стигнаха до върха и после заслизаха по Мийдър Ридж Трейл. Гледките бяха неописуеми — скали, ледникови площадки, планински вериги в далечината, залесени хълмове. Лари снимаше непрекъснато.

Мъжете сякаш се бяха примирили с присъствието ѝ и от време на време я включваха в разговора. При по-тежките отсечки от маршрута мълчаха. Сега се спускаха и Джордана знаеше колко опасности крие наклона.

След преход през гората най-после стигнаха Дивата река.

— Това ли е? — изумен изграка Бил.

— Господи, колко е диво! — додаде Джордана, изненадана от собственото си добро настроение, при положение че раменете, гърбът и краката я боляха непоносимо.

— Малко по-нататък ще лагеруваме — рече Патрик.

Не само Джордана, но и всички останали изпитаха облекчение, когато стигнаха сухото равно място, където най-после свалиха

раниците. Този път нямаше заслон — само малка площадка, заобиколена от гора.

Както и вчера, след залез-слънце бързо стана студено. Веднага навлякоха по-топли дрехи.

Под инструкциите на Патрик разпънаха палатките, които носеха. Докато помагаше, Джордана бързо прецени положението. Три двойни палатки. Интересно. Докато се възхищаваше от добре свършената работа, тя не забеляза как две от палатките бяха заети. С Патрик се спогледаха. После и двамата леко свиха рамене, поусмихнаха се и захвърлиха раниците си пред последната. След това всички насочиха вниманието си към приготвянето на вечерята, която чакаха с нетърпение.

Както снощи клепачите ѝ започнаха да се затварят още преди да е изпила кафето. Мъжете подхванаха игра на покер. Тя се извини и възможно най-незабелязано се пъкна в палатката си, съблече топлите дрехи, влезе в спалния чувал и заспа мигновено.

Този път я събуди не хъркане, а топли мъжки устни, които докосваха челото ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Усещането беше прекрасно, даваше ѝ топлина в тази студена нощ. Джордана се остави на удоволствието с усмивка, никак не ѝ се искаше да излезе от това полусънно състояние.

— Патрик — промърмори тя, — какво правиш?

— Сгривам си устните — дъхът му погъделичка ухото ѝ. — Навън е дяволски студено.

— И тук не е по-топло. Носът ми е замръзнал.

Той моментално целуна нослето ѝ.

— Така по-добре ли е?

Джордана протегна ръка и докосна страната му.

— Странно, никак не си студен.

Изведнъж се разсъни съвсем... и разбра, че е лудост да го остави да я целува. Хвана го за косата и издърпа главата му назад.

— Това не е ли забранено?

— Кое? — попита невинно мъжът.

— Да сваляш клиентките.

— Обичам да свалям клиентките.

— И го правиш непрекъснато? — тя сграбчи косата му и дръпна по-силно.

— Оох, по-леко — и когато го пусна, той продължи: — Разбира се, че не. За какъв ме взимаш?

— Бих могла да те взема за същия неукротим жребец, какъвто бе и Питър — съжали за думите си само миг по-късно, когато той я притисна с тяло към земята.

— Аз не съм Питър, Джордана — дрезгаво промълви той. — Аз не съм Питър. Може да сме били в една професия, да сме играли на едно игрище, да сме стояли на един и същи подиум или да сме давали интервюта, но общото свършва дотук. Не знам що за съпруг или любовник е бил той и не ме интересува. Знам само, че беше шумен и арогантен, и че имаше славата на саомнителен фукльо...

— Хей — разнесе се приглушен вик, — какво правите там?

— Какво става? — обади се друг.

— Говорят за футбол, остави ги — отговори трети.

— Но аз се опитвам да спя — оплака се първият.

— Стига си се въртял.

— Проклетата палатка е толкова тясна.

— Я си затваряйте устата всички — срязва ги четвърти. —

Вдигате повече шум от любовниците.

Джордана не можеше да се сдържа повече.

— Любовници? — изкрещя възмутено. — Какви любовници? Да не сте луди?

Патрик ѝ направи знак да замълчи и се надигна, обръщайки се към мъжете в тъмното.

— Момчета, по-добре поспете. С Джордана водим малък спор. Няма да ви безпокоим.

Чуха се няколко изсумтявания, после всичко утихна. Джордана бе притаила дъх и с цялото си същество усецаше стегнатото тяло на Патрик върху себе си. Дори дебелият спален чувал не можеше да притъпи въздействието. Испита противоречиви чувства, когато мъжът се търколи настрана и легна върху своите завивки.

Настъпи пълна тишина. Тя се вслушваше в дишането на Патрик и в своя доста ускорен пулс. Неспособна да понесе напрежението, което витаеше във въздуха, се обърна и прошепна:

— Пат?

— Да?

Въздъхна облекчено. Не беше заспал.

— Пат, съжалявам... Аз... Слушай... нямах намерение да те сравнявам с Питър — мъжът остана безмълвен и тя продължи: — Всъщност... не съм била с... много мъже. Искам да кажа, не... не подхващам случайни връзки и предполагам... предполагам, че ме караш да се чувствам уязвима.

Намръщи се и се обърна на другата страна. Как можа тъй да обърка нещата, да направи каша от нещо съвсем незначително. Естествено, беше се опитал да я подразни, като каза, че сваля клиентките. Разбира се, че я дразнеше. Наистина ли?

— Само те дразнех — прошепна той, сякаш прочел мислите ѝ.

С рязко движение я притегли към себе си. Само след миг тя се отпусна и подпря брадичка на рамото му.

— Не всички мъже скачат от едно легло в друго, Джордана. Някои са доста придирчиви. Знаеш ли, за мен тези отношения са също тъй интимни, лични и неприкосновени, както и за теб.

Не ѝ бе минавало през ум и думите на Патрик я пронизаха като електрически ток. Донякъде, за да се пребори с това неочаквано разкритие, тя реши да възприеме леко подигравателен тон.

— Да не искаш да ме убедиш, че си още девствен?

— Не съвсем — засмя се тихо Патрик. — Но и аз не се занимавам със случайни истории. Може и да не съм се оженил, но имах няколко сериозни връзки с жени. И научих много. Например, че уважението е изключително важно при сериозните взаимоотношения. Самоуважението и уважението към партньора. Не, Джордана, не свалям клиентките. Поне досега не ми се е случвало...

Джордана се усмихна и прошепна в отговор:

— Ясно. Благодаря, че ми го каза. Успокоително е, че аз не съм единствената, която се държи по-различно от обикновено.

Тихият му смях отново я накара да поруменее. Мъжът я притисна в прегръдките си.

— Сигурно горският въздух активира хормоните.

— Вероятно — прошепна тя и прокара ръка по гърдите му. — Господи, ти замръзваш! — възкликна Джордана. — Няма ли да се пъхнеш в спалния чувал.

— Нямам особено желание.

— Защо?

— Ще има още една преграда между телата ни. Достатъчен ми е твоят спален чувал. Хайде да ги съединим с ципа, а? Какво ще кажеш?

Джордана потръпна, но не от студ.

— Мисля, че трябва да сме луди.

— Ще се сгреем.

— Май прекалено дори.

— Слушай, знам, че е необичайно за теб — започна той и погали косата ѝ. — Знам, че аз също не съм донжуан. Но, по дяволите, не мога да се държа по-различно. Когато те погледна, забравям кои сме, къде сме и единственото нещо, което искам да направя, е да те прегърна и...

— И?

— Да те любя.

Джордана потръпна. Не бе в състояние да отрече въздействието на думите му. Неволно докосна устните му, за да го принуди да замълчи.

— Не говори така, Пат. Не мога да устоя.

— Тъй и трябва да бъде — продължи той. — Е, какво ще кажеш? Ще се сгреем ли взаимно?

— Не.

Той въздъхна дълбоко и я освободи от прегръдките си.

— Все още смяташ, че е глупаво.

— Да.

Дълго лежаха безмълвни. Накрая Пат се вмъкна в спалния си чувал. Доста се въртя, сякаш не можеше да си намери място.

— По дяволите тази проклета палатка! Чия беше блестящата идея да спя тук?

— Твоя.

— Да, наистина.

Пак настъпи мълчание. Джордана не можеше да пропъди от съзнанието си представата за мъжественото му тяло. Патрик се завъртя отново, полежа миг-два, после се размърда и рече:

— Невъзможно е да заспя! — оплака се той като малко момче и Джордана се разсмя.

— Разбира се, че не можеш. Защо не опиташ да лежиш спокойно?

— Нали опитвам. Твоя е вината.

— Моя?

— Не мога да заспя, като си толкова близо до мен.

— Какво искаш да направя? Да изляза ли?

— Не, да се отдръпнеш по-далече.

— Няма място.

— Така е — изведнъж той се подпря на лакът. — Хайде, целуни ме за лека ноц.

— С какво ще помогне това?

— Ще се успокоя. Все се чудя дали вторият път ще бъде така хубаво. Ако не е, ще се излекувам.

— А ако е хубаво. Тогава какво?

— Може би ще престана да мисля за това.

— Какъв мечтател си ти, Патрик Клейз.

— Сигурно. Ами ти? Мечтаеш ли?
— Понякога.
— За какво?
— Е, въпросите ти стават твърде лични.
— Хайде, кажи ми. За какво мечтаеш?
— За работа. За успехи.
— И?
— Това е.
— Колко суховато. И скучно. Не може да не фантазираш за мъже, за любов, за секс.
— А ти?
— За мъже. О, не. За любов и секс? През цялото време.
— И кои са любимите ти фантазии?
— Мечтая за една жена.
— Как изглежда тя?
— Не знам — прошепна той. — Не външният вид я прави изключителна. По-скоро нейната топлина. Индивидуалността ѝ. Нежността. Чувствата ѝ към мен, които са над всичко друго на този свят.
— Доста егоистична фантазия, нали?
— По дяволите, не. Аз изпитвам същото към нея. Просто в живота ми никога не е имало човек, който да ме обича толкова... А това има значение.
— А родителите ти? Не те ли обичаха?
— О, да. И мен, и четиримата ми братя, и трите ми сестри.
— Осем деца? Това е чудесно!
— Не и когато ти се ще да получиш малко внимание само за себе си. Бях най-малкият. Най-често братята и сестрите ми бяха принудени да се грижат за мен. Никак не им беше приятно все да се влача след тях. Когато започнах да играя футбол, всички изпитаха облекчение.
— Отрано ли започна?
— На седем играех на улицата с децата, на девет вече бях в младежкия отбор. Нататък знаеш.
Едва сега тя осъзна откъде е дошла амбицията му и разочарованието, че е бил винаги на второ място след Питър Къркланд през всички тези години.
— Родителите ти вероятно са се гордеели с теб.

— Вероятно. Но ние никога не сме били близки. Дълго време, им бях обиден.

— Още ли е така?

— И двамата са мъртви.

— О, Пат, съжалявам.

— Аз също. Трябваше доста да порасна, за да разбера, че са направили това, което е трябвало да направят. Но съм си дал дума, че никога няма да постъпя така с моите деца. Искам да имам две. Не повече. И да им дам всичко, на което съм способен.

— Сигурно ужасно ще ги разглезиш.

Той се засмя.

— Ето защо ми трябва добра съпруга, която да не ми позволява да се самозабравя. Какво ще кажеш?

— Какво ще кажа за какво?

— За целувката? След като ти се изповядах, дължиш ми я?

— Защо ми се струва, че ме манипулираш?

— Не още. Но ако искаш... — той обърна младата жена към себе си.

— Патрик... — прошепна тя предупредително.

— Само целувка. Една целувка.

Без да дочака отговор, той впи устни в нейните и я привлече върху себе си.

Джордана не бе в състояние да се съпротивлява. Мъжът я привличаше неудържимо. Страстта се бе разгоряла още по-силно, след като я бе допуснал в своя интимен свят. Тя с наслада се отдаде на целувката.

Устните му я изследваха, докосваха, изпиваха. Най-сетне той обхвана лицето ѝ и се отдръпна, откъснал устни от нея.

— Е... — прошепна тя задъхано.

— Още по-хубаво беше. Мисля... Мисля, че... загазихме — и като я притисна с тяло, още повече усложни проблема.

— Май ще е най-добре да се върна в моята част на палатката — промърмори Джордана, но когато понечи да го стори, мъжът я задържа.

— Не, не още.

— Не за първи път говорим за това, Пат. Ще бъде глупост.

— Но със сигурност ще ни хареса — отвърна и отново впи устни в нейните. Тя се почувства обезсилена, желанието я заля като мощна вълна. — Само посмей да ми кажеш, че не е така — предизвика я той.

— Така е, наистина, но не е там работата — тя докосна устните му и понечи да се отдръпне, но мъжът се възползва от движението и обхвана гърдите ѝ. — Господи, Джордана, толкова си съблазнителна! — палецът му нежно погали втвърденото зърно.

Джордана пое дълбоко въздух, затвори очи и отметна глава. Ръката, на която се подпираше, се разтрепери, но младата жена вече не можеше да се отдели от него, нямаше никакъв смисъл да отрича, че е възбудена.

Мъжът я издърпа нагоре и устните му достигнаха гърдите ѝ. Захапа нежно зърната през тънката материя на блузата. Джордана усети как кожата ѝ пламна, огънят обхвана всяка фибра на тялото ѝ. Младата жена прошепна името му, заровила лице в косата му, вдишвайки аромата на тялото му.

Изведнъж мъжът се раздвижи, притисна я с тяло и започна да се бори с нещо в тъмното.

— Какво правиш? — запита тя, като усети как ръцете му търсят нещо от двете ѝ страни.

— Проклетият спален чувал ми пречи — изръмжа той. — Трябва да ги съединим.

Тя хвана ръцете му и ги притисна към тялото си.

— Не, моля те, Пат. Недей!

— Защо? Беше ти приятно, нали?

— Но не трябва — отвърна тя, без да изпуска ръцете му от страх, че ако я докосне, няма да може да му устои. — Срещу толкова много неща трябва да се борим. Нали чу какво казаха момчетата — че разговаряме за футбол. В известен смисъл беше така. Твоето минало е футболът. Донякъде и моето. Само че го приемаме по различни начини.

Мъжът застина.

— Шегуваш се, нали?

— О, не, футболът...

— Не говоря за футбола, а за това, че искаш да спрем.

— Не, не се шегувам.

— Господи, имаш ли представа...

— Да, имам — прекъсна го тя. — Знам какво изпитваш. И ще излъжа, ако кажа, че не се чувствам по същия начин.

— Е, тогава не разбирам. Аз имам нужда от теб, ти също се нуждаеш от мен. Какво те спира?

— Първо, нито ти, нито аз си падаме по случайни връзки. Второ, не искам да съжаляваме на другата сутрин. Трето, имаме още няколко дни преход с цяла група мъже, които няма да бъдат очаровани от подобна връзка, и четвърто, дойде ли петък вечер, всеки ще тръгне по своя път.

Тя спря, задъхана. Патрик също мълчеше. Най-сетне рече с въздишка.

— Добре, мисля, че не пропусна нищо. Лека нощ, Джордана. Обърна се и не помръдна повече.

В сряда сутрин времето беше мрачно и облачно, съвсем подходящо за настроението на Джордана. Тя се събуди и откри, че е сама в палатката, грабна дрехите си и се запъти към потока. Добре, че в лагера не се виждаха хора. Нямахме да ѝ бъде приятно да чуе коментари за предишната вечер или остроумни забележки за разговора ѝ с Патрик.

Стигна до потока, остави нещата на земята и се изправи. Изпъна гръб и изстена от болка — мускулите ѝ отказваха да се подчиняват и на най-простите движения.

— Какво има, Джордана? — чу плътен глас някъде отстрани. — Гърбът ти ли е схванат?

Извърна се и зърна Патрик, облегнат на една бреза.

— Днес ще се шпионираме, така ли? — сопна се, за да прикрие изненадата си, макар да не бе трудно да се досети къде е отишъл, след като го нямаше в палатката и из лагера.

— Просто се подчинявам на природните си нужди. А какво е твоето извинение?

— Бих казала същото и за себе си, но явно трябва да почакам.

Внимателно потопи ръце във водата и ги притисна към лицето си.

— Виждам, че си от ранобудните — рече той, приближавайки. Като не получи отговор, продължи по-нежно: — Ако това може да те

успокои, ще ти призная, че и аз току-що се опитах да разсея мрачното настроение с разходка. Не мислех, че някой ще стане толкова рано.

— Колко е часът?

— Седем.

— Сигурно е по навик.

Тя наплиска лицето си с вода, взе кърпата и я притисна към очите си. Първоначално се стресна, когато усети силните му ръце да масажират гърба ѝ, но се остави на грижите му.

— Хайде, отпусни се — успокоително прошепна той.

— Толкова съм уморена — промърмори Джордана.

— Но се справи не по-зле от останалите. Би трябвало да се гордееш със себе си.

Той коленичи и притисна младата жена към гърдите си, устните му докосваха слепоочието ѝ, ръцете му обвиваха талията ѝ.

— Веднъж да тръгнем, болката ще изчезне.

— Не съм сигурна. Ужасявам се от мисълта, че трябва пак да нарамя раницата.

— Да поема ли част от товара ти?

— В никакъв случай. Другите ще помислят, че се предавам.

— Знаеш ли, можеш да се бориш с това, че си жена само до определена граница. Биологичен факт е, че жената има по-слаба мускулатура от мъжа. Би било съвсем естествено...

— Всичко е наред — настоя тя, но не се отдръпна от масажиращите му пръсти.

— Знаеш ли, Джордана, ти си загадка за мен.

— Аз?! Загадка?! Мислех, че съм съвсем обикновена.

— И това е част от очарованието ти. Понякога си като скала, не излизаш от равновесие, друг път си толкова уязвима. Не си спомням да съм познавал толкова многостранна личност и дори имам чувството, че изобщо не съм те опознал.

— Аз също — разсмя се тя. — Често изненадвам самата себе си.

Чуха се стъпки и пращане на сухи листа.

— Господи! — изстена Доналд. — Ето ги!

— А ние си мислихме, че ще се барикадират в палатката поне още час и половина — обади се Лари.

Едва влачейки крака, по пътеката се дотътри Бил, спря до потока и с раздражение изгледа двойката.

— Какво правят?

— Мисля, че никога няма да разберем — обади се Джон.

Лари се обърна директно към тях.

— Какво правите?

Джордана сведе поглед към водата, без да забележи безстрастното изражение на Патрик.

— Какво, правим? Ние? Ами... перем — Патрик леко я притисна в прегръдките си, когато усети, че тя се киска. — Искам да кажа, показвам на Джордана как да пере. Нали ги знаеш градските жени — той съучастнически сниши глас. — Малко са бавни... О! — тя го бе сръгала с лакът в ребрата. Патрик я пусна и стана. — И са много раздражителни сутрин. Е, момчета, който я иска, може да заповяда.

Обърна им гръб и се запъти към лагера.

Джордана запази хладнокръвие и посегна към тубичката с крем. Макар да не желаше подобна публика, гордостта не ѝ позволи да си тръгне.

— Какво ще кажете, момчета? — попита шеговито Бил: — Кой я иска? Джон?

— Не, благодаря. Много я бива в ходенето. Не мога да поддържам темпото ѝ. Ще нарани самолюбието ми.

— Лари?

— Шегуваш ли се? Тя сигурно печели два пъти повече от мен.

— Дон?

— Мари ще ме убие. Хей, ами ти, хитрецо? Ти си единственият ерген тук.

Докато Джордана спокойно втриваше в кожата си хидратанта, напълно пренебрегвайки присъствието им, Бил взе да разиграва сценка, все едно ще купува Джордана, присви очи и започна да глади брадата си.

— Ами, не знам. Не е лоша. Има хубава шия, ама е ужасно кльоцава.

— „Стройна“ е подходящата дума — поправи го тя с необходимата доза пренебрежение. — Ако бях пък по-дебела, нямаше да ти харесам по друга причина.

— Какъв остър език — продължи Бил, — а и не знае да готви — той махна с ръка. — Клейз може да си я задържи. Всъщност двамата

си подхождат. Той готви и чисти, тя печели парите, а в свободното време...

— Говорят за футбол — вметна Джон. — Имат много общи интереси. Къркланд и Клейз...

Изведнъж тя реши, че е чула предостатъчно. Бързо събра нещата си и тръгна по пътеката.

— Благодаря ви, джентълмени. Не си спомням откога не съм водила толкова остроумен разговор.

— Хей, това беше само първо действие... — извика Доналд след нея.

Без да спира, тя вдигна ръка и каза:

— Убедена съм, че ще прекарате чудесно във второто и третото действие. А през това време аз имам нужда от едно силно кафе.

На закуска всички бяха мълчаливи. Макар небето да бе все още отрупано с облаци, настроението на Джордана постепенно се подобряваше. Не се сърдеше нито на мъжете, чиито задявки не бяха враждебни, нито на Патрик, който бе заменил среднощните страсти със сдържан учтив тон.

Ако той я смяташе за загадка, тя се чувстваше с него по същия начин. Но дневният маршрут постави всичко останало на заден план.

След закуска те прибраха палатките, опаковаха багажа и потеглиха по нова пътека, която бе малко по-лека от предишната. Слава Богу. Както останалите, Джордана чувстваше тялото си изцедено. Когато се заизкачваха отново, не само нейният глас се включи в протестите.

Спираха често — да се възхитят, на гледката или да си починат. Патрик бе извор на информация не само относно историята на гората, която прекосяваха, но и за растителността и дивата природа наоколо.

Цяла сутрин се придвижваха бавно напред. Завиха на запад по Ривър Трейл. Небето често притъмняваше, но дъждът остана само заплаха. Джордана отдъхваше с облекчение всеки път.

— Нали имаш екип за дъжд? — попита Патрик, когато улови един от тревожните ѝ погледи към небето.

— О, да, но това не значи, че искам да го обличам.

Той погледна вълнения пуловер, който се подаваше от разтворената яка на якето.

— Не ти ли е студено?

— Не. Дори ми е топло.

Погледът се плъзна надолу.

— А краката? Тези неща не изглеждат достатъчно стабилни.

— „Тези неща“ — отвърна тя, леко усмихната — са феноменално удобни. И топли. Мисля, че ще им дам добра оценка, като се върна. Никакви мехури или мазоли.

— Но дали ще те предпазят, ако вали?

— Е, ще разчитам на случайността — тя се намръщи раздранено. — Не се предполагаше да вали — после сбърчи носле и погледна умолително мъжа. — Мислиш ли, че ще завали?

Патрик се засмя.

— Лицето ти е невероятно изразително.

— Ще вали ли?

— Ще почакаме и ще видим — сви рамене той.

Не завая. Все пак те предвидливо похапнаха бонбони и стафиди, за да обядват по-късно, чак когато пристигнат на мястото за пренощуване. След като се нахраниха, Патрик предложи да ги заведе да ловят пъстърва, но Джордана предпочете да остане в лагера.

— Наистина ли не искаш да дойдеш? — тихо попита Патрик, докато другите приготвяха въдиците и принадлежностите си.

— Наистина — усмихна се тя. — Риболовът никога не ме е привличал.

— Всички тръгваме. Ще останеш тук сама.

— Точно на това се надявам. Смятам да си почина. Може би ще почета или ще поспя. С удоволствие ще постоя сама. Освен това има покрив, ако започне да вали.

— Дори не мисли за това — посъветва я Патрик и тръгна с думите: — Ще се върнем при залез-слънце. Поддържай домашното огнище.

Всички се засмяха и потеглиха. Тя ги проследи, докато изчезнаха от погледа ѝ, после се облегна на огромен бор и затвори очи.

Беше тихо. Имаше нужда от това. Колко различно от офиса ѝ в Манхатън. За миг се зачуди как ли вървят нещата там в нейно

отсъствие. Ако изникнат спешни проблеми, как ли ще ги разрешат, след като бе невъзможно да се свържат с нея.

Отвори очи и се взря в мястото, където Патрик бе изчезнал в гората. Харесваше го — това беше проблемът. Наистина го харесваше.

Съвсем неочаквано образът на Питър Къркланд се появи пред очите ѝ, изтръгнат някъде от спомените, които така упорито се бе опитала да изтрие от съзнанието си. И него харесваше... в началото. Не, беше влюбена в него. Ума си бе загубила, завладяна от чара, външния вид, обаянието му. Твърде късно разбра, че той също е очарован от себе си.

Не можеше да повярва, че е издържала три години. Неволно потръпна, като си спомни събиранията, на които бяха ходили. В началото бе изпитвала удоволствие, а после огромна неохота — откри, че прекарва по-голямата част от вечерта сама и единствената ѝ заслуга е, че е съпруга на Питър Къркланд. Просто един придатък, нищо повече. Лека-полека започна да ненавижда отредената ѝ роля.

Бе прекарала по-голямата част от живота си уединено и имаше достатъчно време да анализира себе си и недостатъците си. Нуждаеше се от поле за изява, трябваше да открие, своето призвание. Питър бе реагирал твърде остро на това нейно заключение.

— Да не си луда? Защо трябва да работиш? Печеля предостатъчно, за да издържам и двама ни. Ти си ми нужна вкъщи. Нали си моя съпруга?

— Но, Питър, бездействието ме унищожава. През спортния сезон ти почти непрестанно си на път. А когато си тук, повече време прекарваш на тренировки, събрания или пресконференции или... или... Бог знае къде — беше започнала да храни подозрения, но предпочиташе да ги запази за себе си. — Искам да имам нещо свое, под което да мога да си сложа името.

— Подписваш се под един милион сметки.

— Скучно ми е! Не можеш ли да разбереш?

— Честно казано, не. Имаш мен, имаш тази къща — бе отвърнал той с типичната си арогантност.

— И какво да правя? Цял ден да чистя? Да готвя специални вечери, без да знам дали ще се върнеш, ако изникне нещо непредвидено?

Очите му се бяха присвили.

— Джордана, ти си егоистка. Аз съм централната фигура в отбора. Трябва да присъствам. Знаеш това.

— Не! Не знам! Щом си толкова важен, би трябвало да ти се чува думата. Кажим им, че жена ти те чака. Да си намерят някой друг.

— Друг няма да свърши работа. Аз им трябва. И това ми харесва.

— Знаем. Там е проблемът. Но какво ще правя аз? Кажим ми, Питър!

— Можеш да готвиш, да чистиш, да ме чакаш да се върна. Би трябвало това да ти стига.

— Да, но не ми стига!

Той дори не я бе чул.

— И какво ще кажат хората, ако жена ми тръгне на работа? Освен това, какво би могла да правиш? Нямах никаква квалификация — бе се усмихнал подигравателно. — Освен да ми бъдеш съпруга. Хайде, мила. Една суперзвезда е достатъчна за семейството. Ела. Дай ми целувка.

Отвратена от спомена, Джордана потръпна. Край. Свършено бе.

И ето сега — Патрик. С не по-малко привлекателна външност. Почти толкова преуспяващ. Малки деца. Ето какви бяха те. Тичат и се сблъскват. Препъват се един в друг, стиснали до обезумяване тази нещастна топка.

Но тя наистина харесва Патрик. Не може да отрече този факт. Макар да опитваше да си внуши, че е егоист като Питър, не успяваше. Но как да прецени? Три дни и две нощи в горите на Ню Хампшир? Добре, той може да готви. И май го прави с голямо удоволствие. По дяволите, та той бе единственият, който можеше да се справя с газовия котлон.

Имаше неща обаче, които я озадачаваха. Например отказът му да говори за футбол, настоящите изявления, че тези времена са отминали. Докато Питър все още разчиташе на някогашната си слава, Патрик обикаляше горите и развеждаше новоизлюпени планинари... когато не беше в офиса да измисля начини за подкрепяне на начинаещи бизнесмени.

Странно. Наистина странно. Колко жалко, че на деветнайсет не бе срещнала Патрик...

Тя въздъхна и бавно се изправи. Пъхна ръце в джобовете и тръгна по пътеката, която водеше към езерото Кечъм. Земята наоколо беше тъй подгизнала, обрасла с мъх и разядена от корени, че Джордана реши да не приближава до водата. Надяваше се мъжете да донесат прясна пъстърва за вечеря.

Прозя се и реши, че с удоволствие ще подремне. Загърна се в якето си и се върна в заслона. Пъхна се в спалния чувал и затвори очи. Когато се събуди, навън беше тъмно, валеше и тя все още бе сама.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джордана се измъкна от завивките, приближи до края на навеса и се вгледа през проливния дъжд. Както и предишният заслон, този бе с три стени. Освен това предната му част бе преградена с почернели от времето греди. Слава Богу, нямаше палатки тази вечер — спестяваше си изкушението и... разочарованието.

Замислено пъхна ръце в джобовете и, загледана в тъмнината, се сети, че има фенерче. Не, по-добре да използва газовата лампа. Бързо коленичи и я запали, после седна край бледата ѝ жълтеникава светлина и зачака мъжете.

С всяка изминала секунда се безпокоеше все повече и повече. Патрик я бе уверил, че ще се върнат преди здрачаване. Но вече бе тъмно и валеше. Не искаше да си мисли най-лошото, затова реши да се разсее и да ги посрещне с топла вечеря. Дали ще може да запали котлона? Колко пъти бе наблюдавала Патрик. Знаеше, че първо трябва да го зареди. Справи се лесно, но чак когато приготви клечката кибрит се сети, че ще ѝ трябва вода. За съжаление годната за пиене вода тук не бе тъй близо, както на предишните две места.

Нямаше как, най-малкото, което можеше да направи, бе да се изложи на дъжда, като се има предвид в какво състояние щяха да пристигнат мъжете. Навлече дъждобрана си, грабна две кофи и напусна заслона. Още не бе излязла от очертанията на лагера и се върна, за да им остави бележка. Патрик щеше да се безпокои.

Сложи я до котлона, на безопасно разстояние от лампата и, насочила фенерчето, потегли. Чак когато стигна до малкото изворче, което Патрик им бе показал, осъзна, че можеше просто да остави кофите под дъжда. С пълни кофи, стиснала фенерчето под мишница, тръгна обратно. Някъде по средата на пътя я стресна шум — нещо си проправяше път през хрусталаците. Очите ѝ се разшириха от ужас, но въпреки това насочи светлината пред себе си, озъртайки се за скривалище, ако внезапно пред нея изникне голяма кафява мечка или друго хищно животно.

Фигурата, която се появи, наистина беше едра и донякъде тъмнокафеникава или черна — трудно бе да познае заради подгизналото от дъжда пончо. И все пак, макар и да не беше мечка, мъжът бе доста разярен.

— Джордана! Господи, какви глупости правиш! — изкрещя Патрик и я хвана за раменете, сякаш всеки момент щеше да я разтърси. — Нали предупредих, че ще се движим в група. Навън е абсолютна тъмнина, вали проливен дъжд и пътеката не е добре означена...

— Помислих те за мечка — задъхано отвърна тя. Изпитваше такова облекчение, че нямаше да му се сърди, дори да я беше разтърсил.

— Така ме изплаши! — промърмори той и я прегърна. Джордана зарови лице в гърдите му.

— Значи си видял бележката ми.

— Да. Тъкмо се бяхме измъкнали от другите неприятности. Та изворът е на повече от десет минути път от лагера. Можеше да се загубиш.

— Имам добро чувство за ориентация.

— Трябваше да изчакаш да се върнем. Някой от нас щеше да отиде за вода.

— Искях да ви посрещна с нещо топло — уханието на мускус, което излъчваше тялото му, бе тъй приятно, че не й се щеше да се отдръпне, макар че първоначалната й уплаха вече бе отминала. — Не можех да бездействам. Притесних се. Защо се забавихте?

— Заради дъжда. Прислонихме се в малка горичка и все се надявахме, че ще спре. После мъжете започнаха да спорят — в гласа му прозвуча весела нотка. — Дон искаше да продължим. Лари предпочиташе да чакаме. А Джон се опитваше да вразуми и двамата.

— А Бил?

— Бил наистина беше много смешен. Непрекъснато гледаше ту небето, ту земята. Явно преценяваше шансовете. Точно когато другите трима се поуспокоиха, той изръмжа и тръгна. Ние го последвахме.

— Радвам се, че не сте го изоставили.

— Не се радвай. Толкова държеше да бъде водачът, че се препъна и се просна с цялата си дължина в калта.

— О, не! — Джордана отметна глава. — Пострада ли?

— Само гордостта му. Горкият. Толкова държи на физическата култура и координацията. Добре, че ти не беше там — щеше да умре от срам. Стана му малко по-леко, когато и аз се препънах, докато му помагах.

— Ти се спъна?

— И на мен ми случва. Не съм идеален. И аз съм човек. Имам си недостатъци. Един, от които е тази налудничава привързаност към теб. Затова, добре, че момчетата са наоколо, иначе щях да остана в заслона и цял следобед да се любя с теб.

Джордана почувства дъха му до лицето си. Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ и я притисна.

— Наистина, добре е, че са наоколо — прошепна тя в отговор. — Иначе нищо чудно да ти бях позволила.

— Господи, Джордана! — той я привлече в прегръдките си. — Не говори така!

— Защо не? Нали и ти го казваш?

— Да, но аз съм мъж. Аз съм страстното животно, и тъй като не мога да прикрия физическите си усещания, имам право да говоря, каквото мисля. Но ти си жена. Би трябвало при теб чувствата да са по-силни. Предполага се ти да ме разубеждаваш, че е лудост, да ме отблъскваш.

— Не мога, и в двете си ръце държа по една кофа.

— По дяволите! — възкликна той. — Дай да ги нося!

— Не се притеснявай — отвърна тя, защото ѝ се искаше пак да я прегърне.

Но Патрик грабна кофите и тръгна по пътеката.

— Ти върви отпред с фенера, аз съм зад теб.

Тя не възрази повече, за да не излезе глупачка в неговите очи, и започна да си проправя път през храстите. Слава Богу, трябваше да прикове цялото си внимание в пътя, което отклони мисълта ѝ от стройното му тяло, което я привличаше непреодолимо. Искеше да се отпусне, да се наслади изцяло на почивката сред природата.

Дъждът продължаваше да се излива като из ведро. Пътеката беше кална и тъмна, а въздухът точно толкова студен, колкото би бил, ако имаше снеговалеж. Когато двамата с Патрик пристигнаха в заслона, обувките ѝ бяха мокри. Тя извади нови дрехи от раницата.

Каквито и да са били споровете при завръщането им, мъжете явно ги бяха забравили. Окачили мокрите си дрехи на приспособен простор и преоблечени в сухи, седяха край огъня и с въодушевление обсъждаха риболова. Джордана се заслуша да разпознае гласа на Патрик, но не го долови. Сигурно се преобличаше. Тя хвърли поглед през преградата от закачени дрехи, но не успя да види нищо.

Чак когато той застана изненадващо пред нея, Джордана забеляза, че всъщност раницата му е наблизо. Младата жена седеше с кръстосани крака на земята и се опитваше да прецени до каква степен са пострадали обувките ѝ.

— Джордана — гласът му прозвуча напрегнато, напомняйки ѝ за изреченията в гората думи.

Тогава тя осъзна, че е само по бельо. Наистина, то закриваше тялото ѝ от главата до петите, но тънката материя бе плътно прилепнала.

Пресегна се небрежно, за да вземе суха риза, но усети как сърцето ѝ бясно заби. Единственият звук бе шумоленето на дрехи — тя ровеше нервно в раницата, разбъркваше всичко, без да успее да извади каквото трябва.

Най-после откри вълнения пуловер, който търсеше, но в този момент току пред лицето ѝ застанаха чифт мокри джинси и секунди след това Патрик седеше до нея.

— Изглеждаш толкова секси — прошепна той.

Тя стоеше неподвижно, не искаше да помръдне от страх да не би той да отмести поглед от нея. Не трябваше, лудост беше, но искаше Патрик да я види, да я докосне. Както никога досега тялото ѝ жадуваше, крещеше за този допир.

Изпита почти облекчение, когато той протегна ръка да погали раменете ѝ и затаи дъх, щом пръстите му пропълзяха надолу по гърдите, които се очертаваха под прилепналата материя с набъбнали и втвърдени зърна. Но ръката продължи надолу и разочарована, младата жена прехапа устни. После дланта му легна върху бедрата ѝ и тялото ѝ пламна.

Изведнъж мъжът се отдръпна и възбудено разкопча ризата си. След миг заедно с фланелката тя лежеше захвърлена на земята. Патрик привлече Джордана на колене към себе си, повдигна камизолата и разголи гърдите на младата жена, привлече я към голото си тяло.

Джордана потръпна, когато палците му нежно погалиха втвърдените зърна.

— Кажи нещо, моля те — сподавено прошепна мъжът.

— Не мога. Ти ми взе... дъха...

— Кажи ми да те пусна.

— Не мога.

— Креци. Викай за помощ.

Пръстите ѝ бавно се придвижваха по мускулестия му гръб — искаше да опознае мъжа колкото може повече в този интимен момент.

— Толкова е приятно...

Изведнъж идилията бе разрушена от бурен смях. Последваха реплики и хихикания, които увериха Джордана и Патрик, че до този момент никой не ги е забелязал.

Патрик потръпна и зарови лице в косата ѝ.

— Пак ще те галя, Джордана — прошепна той, — но не сега. По-късно. Ще те докосвам и целувам, ще се наслаждавам на всичко, за което само съм мечтал нощем. Ще те накарам да ме желаеш, толкова силно, че да забравиш за съществуването на другите мъже. После ще те любя, много пъти, безкрай, така както Питър Къркланд дори не би могъл да си представи, че е възможно.

След възбуждащите думи, споменаването на Питър Къркланд имаше отрезвителен ефект. Патрик го стори съвсем преднамерено, Джордана знаеше това. Трябваше да се върнат на земята. Какво правеха? Тук в заслона, почти пред очите на другите мъже, в един илюзорен свят, временно изолиран от действителността, в която никой от двамата не желаше другия — какво правеха?

— Благодаря — промърмори тя и със закъснение се измъкна от прегръдките му, дръпна камизолата и сведе глава. — Май загубих контрол.

— Аз също.

Патрик скочи на крака и ѝ обърна гръб. Джордана наблюдаваше раменете му, които се вдигаха и спускаха с всяко поемане на въздух. Виждаше, че тялото му е напрегнато, представяше си колко е разочарован.

Джордана се отдаде на спомени. Патрик Клейз. Дългогодишен съперник на Питър. Не би трябвало да го желае. Но го желаше до болка.

Чу звук от разкопчаване на цип. Вдигна очи. С гръб към нея мъжът сваляше мокрите си джинси. Тя не можеше да откъсне поглед. Патрик мълчеше. Събу панталоните и ги хвърли настрана, после приближи до раницата си само по слип. Джордана посегна към сухия си панталон.

— Пат? — прошепна, заслушана в шумоленето на дрехи откъм раницата.

— Да?

— Съжалявам. Не трябваше да допускам да се стигне дотук.

— Всичко, което казах, беше искрено — прошепна той.

Когато го погледна, той вече навличаше ризата си. С пресъхнала уста тя се чудеше какво да каже. Нищо не й хрумна.

— Късно е, Джордана — прошепна той. Не я докосна. — Трябваше да ме отблъснеш, но не го стори. Знам, че ме желаеш. И помни ми думите, ще бъдеш моя. Твърде дълго съм се състезавал, за да пренебрегна предизвикателството. А щом става дума да се победи Питър Къркланд, няма по-сладко предизвикателство от това.

Джордана бе изумена от неочакваното изявление.

— Не мога да повярвам — прошепна тя с болка. — Искаш да ме спечелиш само... за да победиш Питър?

Изражението му бе непроницаемо. Патрик се втренчи в нея, после се надигна и се отправи към преградата от висящи дрехи, без да продума.

С цената на огромни усилия Джордана се преструваше на спокойна и ведра по време на вечерята. Мъжете бяха жизнерадостни, първата — отлична. Младата жена обаче успя да хапне само парченце от порцията, която Лари победоносно й сервира.

— Джордана не яде — забеляза Дон. — Не й харесва нашата първа.

— Може би не обича риба — подхвърли Джон.

— Не, чудесна е — обади се тя.

— Тогава защо не се храниш? — попита Лари.

— Мисля, че не съм гладна. Всички вие свършихте повече работа от мен днес. Не е чудно, че сте изгладнели. Много е вкусна, наистина. Просто не мога повече.

Тя избягваше погледа на Патрик и Бил забеляза това.

— Карали са се. Казах ви, че нещо става зад завесата.

— Бил... — предупредително рече Джон.

Но и Доналд беше впечатлен от неволното потрепване на Джордана при забележката му.

— Слушай, Джордана. Трябва да бъдеш внимателна с мъже като Клейз. Те мислят само за едно. Сигурно е свързано по някакъв начин с манталитета на съблекалните.

Те се шегуваха, забавляваха се с неудобството ѝ. Тя погледна към Патрик. Едва прикритата усмивка на лицето му не ѝ помогна. Или може би...

— Точно така — каза тя рязко. — Манталитетът на съблекалните. Всъщност, момчета, чудя се не сте ли притеснени. Както чувам, хомосексуализмът...

— Хомосексуализмът?! — извика Патрик.

Лари се изхили, а Доналд и Бил се разсмяха на глас. Само Джон гледаше замислено ту Патрик, ту Джордана.

— Успя да ни засрами, нали, момчета? — поклати глава Бил и отново се засмя. — Пак ти повтарям, Клейз. Можеш да я имаш. Вземи я, тя има отговор за всичко, нали?

— Почти за всичко — отвърна Патрик, възвърнал доброто си настроение, което ясно личеше по блясъка в очите му. — Но не съвсем.

Само Джордана и Пат знаеха, че тя е загубила първия рунд.

Още дълго след като бяха изпили кафето си, мъжете останаха край огъня, отдадени на спомени за минали пътешествия и приключения. Джордана бе легнала с книга и фенерче. Опитваше да се настани удобно, но нито тънкият дюшек, нито спалният чувал успяваха да омекотят дъските. Чудеше се дали изобщо ще може да заспи и съжаляваше, че е дремнала следобед.

Патрик се бе излегнал само на няколко метра от нея и бързо прелистваше книгата си, но това не ѝ носеше успокоение. Нито пък фактът, че колкото пъти отклонеше очи към него, той срещаше погледа ѝ.

У него имаше целеустременост. Вътрешно бе усетила това негово качество. Когато го срещна преди три дни, машинално му бе отредила място в света на Питър. Но разлики имаше. Патрик бе по-нежен, по-чувствителен, по-щедър. Така поне бе мислила до днес следобед.

Странно, колко силно ѝ бяха въздействали думите му в първия момент. Никога не ѝ се бе случвало мъж да обяви намеренията си тъй открито, ожесточено, и това правеше всичко още по-вълнуващо.

Тя отгърна страницата и продължи да се вира с празен поглед. О, да, агресивността на Патрик я бе възбудила... до момента, в който изрече онези думи за сладкото отмъщение. Тогава нещо в нея сякаш се пречупи. Никога не ѝ бе минавало през ума, че Патрик може да я използва.

От устните ѝ неволно се откъсна стон. Тя се раздвижи неловко и почувства погледа на мъжа върху себе си. Опита се да го избегне, като престорено се задълбочи в книгата си, но накрая не издържа, затвори я шумно, загаси фенерчето и се отправи към края на навеса.

Дъждът бе преминал в лек ръмеж. Въздухът бе свеж и хладен. Тя обгърна с ръце тялото си и се върна в спалния чувал, хвърляйки бегъл поглед към мъжете.

Молеше се да заспи, но сънят бягаше от очите ѝ. Мина един час. Мъжете започнаха да си лягат. Патрик отдавна бе загасил своя фенер и лежеше безмълвно като нея.

Мина още един час. Всичко беше притихнало. Някой започна да хърка. Джордана се размърда, закри уши с горната част на чувала, но това не помогна.

После усети ръка на рамото си.

— Джордана?

Тя не помръдна.

— Да?

— Дъждът спря, искаш ли да се разходим?

— Не — приглушено отвърна тя.

— Защо не?

— След това, което каза, как смееш дори да питаш? — изсмя се тя дрезгаво. — Възнамеряваш да ме заведеш до най-близката скала и да ме изнасилиш ли? Да, наистина, Питър никога не е правил това. Не би му минало през ум, че може да прекара една седмица в гората с мен. Тук няма журналисти.

— Затова искам да си поговорим.

Тя помълча няколко секунди. Ала не успя да сдържи любопитството си.

— За какво?

— За Питър. И за теб.

— Не.

Отново настъпи тишина. Когато Патрик заговори, гласът му трепереше от вълнение.

— Налага се, Джордана. Ти имаш нужда да говориш... а аз трябва да чуя това, което те измъчва. Хайде, само ще разговаряме. Няма да те докосна.

Тя усети, че ще бъде детинско от нейна страна да откаже. В крайна сметка, никой от двамата не можеше да заспи. Патрик беше прав. Тя бе успяла да разбере чувствата му едва след като той ѝ разказа за миналото си. Може би ако и тя стори същото, той ще проумее какво я тревожи.

Накрая се съгласи. Изпълзя от чувала, облече се, сложи вълнена шапка и ръкавици и последва Патрик навън.

Гората бе притихнала след бурята. Патрик разстла пончото си на гладък камък край лагера и ѝ направи знак да седне. Настани се далече от нея, за да покаже, че спазва обещанието си.

— Хайде, Джордана, говори.

— Не знам откъде да започна — сви рамене тя.

— От Питър.

Джордана кимна и зарея поглед в далечината.

— Бях на деветнайсет, тъкмо завършвах първата година в колежа. Попаднах на празненство. Той се появи със свой приятел. Естествено, всички бяхме като омагьосани. Националният герой, футболната звезда, голямото име. Изпитвах не по-малко любопитство от другите. Той беше толкова привлекателен.

— Как започна връзката ви?

— Не си спомням точно — намръщи се тя. — Влюбих се в него от пръв поглед. Какво видях в мен не знам. Бях съвсем обикновена — о, сигурно, достатъчно привлекателна, но все пак скромна колежанка със стипендия, която се надява да вземе диплома и да си намери добра работа.

— Искаше да направиш кариера?

— Не, всъщност исках съпруг. И деца. Но бях израснала в семейство, където по необходимост и двамата родители работеха, затова сметнах, че и с мен ще бъде така — тя замълча, за да подбере

най-точните думи. — Ще излъжа, ако не призная, че мечтаех да се омъжа за богатия принц — нали знаеш, синдромът на Пепеляшка.

— Но не си имала мащеха и три грозни доведени сестри.

— Не, майка ми беше — всъщност продължава да е — чудесна. Бях единствено дете. Но младите момичета обичат да мечтаят. Както и да е, в колежа вече почти се бях излекувала от това. Тогава се появи Питър. Незнайно по какви причини избра мен. По-късно ми казваше, че бил привлечен от невинността ми. Била съм по-мълчалива, по-срамежлива от жените, които познавал — тя се поколеба, после продължи, макар да знаеше, че думите ѝ ще наранят Патрик. — Казваше, че съм предизвикателство за него. Покани ме да излезем и като че ли така започна връзката ни. Беше наистина зашеметяващо. Известният футболист и провинциалната колежанка. Нещата бяха предопределени. Той винаги знаеше как да се държи и какво да каже. Беше ми взел ума. Прелъстяване от най-класически вид и аз налапах въдицата.

— Но той те обичаше.

— Да, така е. Винаги съм го знаела. И точно затова решаваща роля изигра моята невинност.

— Не разбирам.

— Знаейки, че Питър ме обича и че аз го обичам, бях толкова уязвима. Когато ми предложи да се оженим, бях като замаяна. Искаше да стана негова жена завинаги. Да се откажа от учението изглеждаше просто дреболия пред перспективата да прекарвам цялото си време с него.

— Какво се случи после, Джордана?

— О, в началото беше чудесно. Сватба като в приказките, дълъг бял шлейф, стотици гости, цветя и фотографии. Родителите ми се пръскаха от гордост, че дъщеря им се омъжва за човек, който ще се грижи за нея така, както те винаги са мечтали.

— А ти?

— Аз също. Бях госпожа Питър Къркланд. Където и да отидеше той, бях до него. Хората ме познаваха, уважаваха. Осъществиха се и най-смелите ми мечти.

Патрик усети колебанието ѝ и отгатна причината.

— Освен...

— Бях госпожа Питър Къркланд. Нищо повече.

— И не ти беше достатъчно?

Тя сведе глава и добави много тихо:

— Не. Не беше. Скучаех.

— С Питър?

В гласа му едва доловимо прозвуча страхопочитание. Джордана инстинктивно усети, че макар Патрик да е изпитвал омраза към съперника си, задето го лишава от популярност, той не можеше да отрече възхищението си от постиженията му.

— Може би скука е твърде силна дума — обясни Джордана предпазливо. — По-скоро изпитвах разочарование. Разочаровах се от начина на живот, който водехме — по време на ваканциите ходехме от спонсор на спонсор, от празненство на празненство, от един вестникарски фарс на друг. А в сезона беше още по-лошо. Независимо от обещанията на Питър, аз стоях сама. Не го придружавах при пътуванията му — твърдеше, че го разсейвам. Но настояваше да го посрещам на летището, да присъствам на пресконференциите, да вися на ръката му, когато фотографите снимаха. Бях олицетворение на любеща съпруга, чието единствено предназначение е да приветства мъжа си с разтворени обятия. През цялото време се чудех къде е изчезнал мъжът, който от време на време обичаше да се усамотява с мен. Тези моменти изчезнаха след сватбата. Дори когато бяхме сами вкъщи, той мислеше за следващия мач, за следващия договор, за следващите награди или интервюта. Кълнеше се, че ме обича, но всъщност обичаше себе си. Присъствието ми в неговия живот беше като на лъскавото му черно ферари. И него обичаше. Беше част от представата за него самия.

— Горчиви думи.

— Нима ти не би запазил горчивина на мое място? Каж ми, Патрик, защо си се зарекъл да забравиш всичко, свързано с футбола?

— Защото съм надраснал този спорт.

— Спортът? Или стила на живот, който върви заедно с него?

— Мисля, че и двете.

— Но защо?

— Защото получих травма в коляното.

— Не е това. Ти винаги избягваше пресата. Защо?

— Защото журналистите изопачаваха нещата. Създаваха образи, които бяха абсолютно неверни. Повърхностни тълкувания...

— Точно така. Такъв беше и моят живот в черупка. Повърхностен. Специални експедиции по магазините, за да купя рокля, която ще нося само една вечер. Коктейли с все едни и същи отегчителни хора. Хубава къща. Изкуствена усмивка за пресата. Празно съществуване, Пат. За мен поне беше така.

— Не искаше ли да имаш деца?

— Много исках, но Питър беше против. Смяташе, че ще го разсейват. Че няма да може да пътува. Че ще бъдем като приковани към дома.

— Тогава ли реши да поискаш развод?

— О, не, мислех, че има друго решение. Исках да работя. Но Питър заяви, че неговата съпруга не трябва да работи. Заяви, че подобно нещо ще накърни образа, който хората са си изградили за него. Но причината да поискам развод не е една. Всичко се натрупа като лавина. А една нощ чух и разговора между двама негови съотборници и разбрах, за многобройните му любовни афери.

— Е, все пак си оцеляла — прошепна Патрик и окуражително я стисна за рамото.

— „Уилоу Ентърпрайзис“ ми спаси живота. Не знам какво щях да правя без нея.

— Можеше да срещнеш някой приятен и обикновен мъж, в когото да се влюбиш отново.

— Не. Не мисля, че бих се доверила на любовта втори път.

— Нима си се отказала от идеята да имаш семейство?

— Бизнесът е моето семейство. С мен работят чудесни хора и всеки път, когато лансираме нов проект, сякаш се ражда дете.

— О, няма я онази топлина, любов. Нито пък е тъй трайно. А и какво ще правиш в бъдеще? Когато остареееш и се умориш?

— Ще си почивам.

— Сама?

— Ако се наложи. Мога да се справям, докато не съм загубила самоуважението си.

Искаше ѝ се думите да прозвучат категорично, но почувства странна празнина и несъзнателно се приближи към Патрик.

— Хайде да се връщаме. Сигурно си уморена.

Прав беше. Чувстваше се изцедена. И в същото време изпитваше облекчение.

Когато стигнаха до заслона, дочуха леко похъркване.

— Господи, няма ли да спре — промърмори Джордана. — Да знаех точно кой е, ще го побутна да престане.

— Как ще спим?

— Има само един начин — отвърна той и премести в тъмното двата спални чувала един до друг, прикрепяйки ги с ципа. Джордана не възрази, не искаше да разруши топлото чувство, което ги свързваше, след като той със съчувствие бе изслушал разказа ѝ.

Тя съблече връхните си дрехи без капка колебание и се пъкна в уютното легло, което Патрик ѝ предлагаше. Знаеше, че ще се опита да я люби. Чувстваше се подготвена за това. Може би и двамата имаха нужда от топлината, от това толкова интимно, взаимно отдаване.

Вече не чуваше хъркането, нито пък самотния вой на вятъра. Долавяше единствено силните удари на сърцето на Патрик. И сгушена в прегръдките му, Джордана заспа дълбоко.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Джордана се събуди сама със спомена за тялото на Патрик, което я предпазваше и сгряваше през нощта. Той беше станал отдавна и вече облечен, приготвяше закуската. Останалите тъкмо се надигаха.

Лицето ѝ поруменя при мисълта какво би станало, ако ги бяха хванали прегърнати в двойния им спален чувал. Нямахше да ги оставят на мира.

Но, слава Богу, Патрик се бе постарал това да не се случи. Мъжете смъкнаха дрехите си от въжето и тя крадешком погледна към котлона. Патрик беше клекнал, съсредоточен в работата си. Носеше бледосини тесни джинси и карирано вълнено яке. С леко дългата тъмна коса и необикновено сръчните движения, той приличаше на планинар, на трапер, на човек, свикнал със спокойствието на природата.

Завиждаше му. Вълнуваше се винаги, когато го погледнеше. Не беше честно, но бе неоспорим факт. Ако не беше толкова уморена, може би щеше да има проблеми със заспиването снощи. Той също бе много уморен. Но ако не беше така? Дали събитията биха се развили по друг начин?

Тя потисна тръпката си, облече се набързо и пое към потока да се измие. Когато се върна, закуската бе готова. Нарочно се забави при раницата, защото се боеше да срещне погледа му. Но не можеше да бяга вечно — стана и се запъти към огъня.

Ала Патрик сякаш не я забелязваше. Погледът му мина разсеяно край нея, когато ѝ подаде чаша кафе. Чудесно, помисли си тя, поемайки и обилната порция овесени ядки. Беше гладна, а Патрик ги бе предупредил, че ги чака тежък преход през деня.

И наистина се оказа така. Пътят бе труднопроходим, макар да минаваше през изключително красива местност. Заобиколиха езерото и тръгнаха по горската пътечка, която се спускаше към прохода Пъркинз. Оттам се заизкачваха по килим от есенни листа. Все по-често се

виждаха вечнозелени дървета, а въздухът бе по-разреден. От връх Картър Доум се разкриваше чудесна гледка. В далечината се извисяваше величествения връх Уошингтън. Там спряха да обядват.

Слънцето приличаше, силно. Независимо от височината, беше изненадващо топло.

— Типично време за Нова Англия — обясни Патрик, като имаше предвид рязката промяна след снощната буря.

Джордана чувстваше топлината. След изминатия път, тя се наслаждаваше на почивката и мислите и блуждаеха. Макар да избягваше погледа на Патрик, мъжът беше пред очите ѝ в проблясъци от спомени. Ръката му на бузата ѝ. Устните, които си играят със зърното на гърдата ѝ. Допира на топлата му кожа.

— Успях! — изкрещя Лари. — Чудесно!

Стресната в мечтанието си, тя късно разбра, че я снима. Страните ѝ поруменяха. Вдигна ръка, сякаш да се защити.

— Господи, Лари! Това е отвратително! Така да издебваш хората.

— Не съм те дебнал. През последните десет минута все това правя — ходя наоколо и снимам всички. Ти просто беше другаде. Ти и Пат. Трябваше да видиш неговото изражение.

— Преди или след снимката.

— И преди, и след снимката. Разсеяно преди и ядосано след това... точно като теб — той вдигна отново фотоапарата. — Чудесно! Колко много лица имаш, Джордана. В един момент сияеш, в следващия беснееш.

Когато Лари пак се опита да снима, Джордана скочи и попадна право в обятията на Патрик. Сложил длани на раменете ѝ, той започна да я успокоява.

— Спокойно, миличка — прошепна, — той просто те дразни.

— Не обичам да ме снимат — скръцна със зъби тя.

— Аз също, но ако упорстваш, сигурно ще го амбицираш още повече. Обикновено си толкова спокойна и хладнокръвна, че ще им доставиш голямо удоволствие, ако те извадят от равновесие.

— Хайде, усмихнете се! — извика Лари.

Патрик я стисна за лакътя. И двамата обърнаха глави към обектива и се усмигнаха.

Усмивката ѝ изчезна в секундата, в която чу щракването.

— Това беше ли убедително? — прошепна тя в ухото му.

— Абсолютно. Виж, загуби интерес.

Наистина Лари вече говореше с другите, които, както осъзна Джордана, бяха участвали във фотографското шоу с удоволствие. Тя въздъхна и седна на земята. Усети, че Патрик я наблюдава. Мъжът се поколеба, после се зае отново с обяда си. Джордана се зачуди защо изобщо бе дошъл при нея. О, разбира се, за да ѝ попречи да се изложи пред останалите. Благородният рицар!

А защо щеше да се изложи? Сега разбра, че Лари бе прекъснал мечтанията ѝ, затова се бе почувствала ядосана и притеснена. Изложена на показ. Опасен човек бе този неин бял рицар. Събуждаше у нея странни мисли. И опасни.

Следобедният преход също бе труден. Джордана напрягаше тяло до предела на физическите му сили, като по този начин се освобождаваше от излишната енергия. Изкачиха връх Хайт, после започна мъчителното слизане. Прасците ѝ пареха от болка, бедрата пулсираха. Под тежестта на раницата раменете ѝ жадуваха за облекчение.

Зачуди се защо ли се подлага на подобно мъчение. Каква глупачка е била да дойде тук. Трябваше просто да се върне в Ню Йорк, след като видя кой е водачът в понеделник сутринта. Не, по-скоро трябваше да открие най-близкия хотел и да прекара една възстановителна седмица. Наистина бе имала нужда да си почине, да се отърси от всекидневните грижи. Но не и по такъв начин.

Не само тя чувстваше напрежението. Сред недоволните възгласи на мъжете спираха сякаш много по-често да почиват. Един-два пъти усети, че Пат им дава отдих специално заради нея, но, ако наистина бе така, той не го обяви гласно. По-скоро поддържаше образа на строгия предводител, който подтиква хората си все напред.

Минаваха през гори, които сякаш по чудо бяха убегнали на дървосекачите. Високи дървета, килими от мъх край пътеката. Тук-там красиви слънчеви петна, които се процеждаха през клоните.

В късния следобед стигнаха до поточето Спрус, където щяха да пренощуват. С огромно облекчение Джордана пусна раницата на земята и се строполи до нея. Успокоена забеляза, че и мъжете са сторили същото.

Очите ѝ сякаш сами потърсиха Патрик. Той също се освобождаваше от товара си, с гръб към нея. Тъкмо извърещаше поглед, когато забеляза, че се движи по особен начин. Наистина, изглеждаше висок и силен както винаги. Но нещо правеше движенията му по-непохватни. Вгледа се объркана. Начинът, по който мъжът изправи гръб, после трмаво се наведе. Когато вдигна ръка към рамото си, тя разбра.

Инстинктивно тръгна да го успокои, но в този момент срещна погледа му и застина. Все още с ръка на рамото, той я изгледа втренчено. И тя сякаш чу думите: „Добре съм, нищо ми няма, забрави, че си ме видяла.“ После мъжът бавно отпусна ръка, обърна се и коленичи пред раницата.

Джордана нямаше избор и отново седна. Чудеше се откога го боли рамото. Имаше чувството, че желанието му да продължат напред бе свързано не само с групата, а и с него самия. Типично за футболните герои. Контузени или не, винаги се състезават. Болката е част от играта.

Тя изсумтя недоволно и се облегна на раницата. Клейз искаше да се чувства мъченик. Странно, но той не бе позволил на никой от тях лукса да направи същото през изминалата седмица.

Седмица. Стресната, тя се сети, че седмицата бе почти към края си. Беше четвъртък. Тази нощ бе последното преспиване на открито. Утре ще завършат пътешествието и ще си тръгнат за вкъщи. Чудеше се как толкова бързо е минало времето. Независимо от проблемите, бе прекарала чудесна седмица. И макар сега да се чувстваше изтощена, подобна умора бе здравословна. От години не бе усещала такава разтоварване.

Както бе легнала, обърна глава и погледна Патрик през полуспуснати клепачи. Няма да го види... след утрешния ден. Знаеше, че така ще е най-добре, но не можеше да не съжалява поне малко. Той я вълнуваше. Присъствието му бе прибавило нещо по-специално към излета ѝ в горите. Удоволствие. Очакване. Подобно чувство изпитваше, когато влезеше сутрин в офиса си, но все пак бе доста различно. Наистина доста различно.

— Изглеждаш тъжна. Дори меланхолична.

Обърна глава и видя до себе си коленичил Джон. Опита да потисне изчервяването и събра сили да се усмихне.

— Просто съм уморена.

— Това, което видях, не бяха признаци на изтощение — рече той подигравателно и вдигна вежди. Погледът му се отмести към Патрик, после отново спря на нея. Продължи съвсем тихо: — Харесваш го, нали?

Не беше въпрос. Джордана внимаваше да не преиграва.

— Разбира се. Ти не го ли харесваш?

— Не по същия начин. На мен ми допада, защото е силна личност и е интелигентен, защото има истински качества на водач. Нали разбираш, ти виждаш качества, които аз не мога да забележа. Аз съм мъж, а ти си жена.

— Сигурно си прав — промърмори тя и притвори очи тъй, сякаш искаше да покаже, че ѝ е безразлично, но това съвсем не заблуди Джон.

— Надявам се, не сме те притеснили с шегите и тъй нататък.

— Няма проблеми.

— Ще го виждаш ли?

— Кого?

— Пат.

Тя отвори очи.

— Кога?

— След като обиколката свърши.

— Защо да го правя?

— Защото изглеждате чудесно заедно.

Тя се изсмя суховато и се застави да запази хладнокръвие.

— Една връзка не може да се крепи на това, че двойката изглежда добре заедно.

— Вие имате много общи интереси.

— О?

— Например футболът и други неща.

— Аз нямам нищо общо с футбола.

— В миналото си имала.

— Да. Но сега той не е част от моя живот.

— Нито пък от неговия — Джон потърси с поглед Патрик. — Удържа на думата си. Беше заявил, че няма да клюкарства на тази тема и наистина не каза и дума. С теб разговарял ли е?

— Не.

— Защото не си поискала.

— Точно така.

— И не го намираш за привлекателен?

— Хей, какво е това, разпит ли?

Ако въпросите бяха зададени от друг, може би щеше да се обиди. С Джон беше някак по-различно. Той беше най-мил с нея. Беше истински любопитна да чуе какво ще ѝ каже.

— Разбира се, че не е разпит, просто се чудех. Приятно е да си помислиш какви възможности имате. Ако с Пат сте заедно...

— Няма такава вероятност — прекъсна го тя. — Животът на всеки от нас е съвсем различен от този на другия.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Смятам, че издигаш несъществуващи стени.

Джордана заговори тихо, без злоба:

— Мисля, че минаваш границите.

— Сигурно си права. Но те харесвам, Джордана. Ти си много силна и целеустремена жена. Възхищавам се на начина, по който успя да се вместиш в групата и да ни изтърпиш. И разбирам защо Крейг така те превъзнася. Ти си интелигентна. И решителна. Ясно ми е защо „Уилоу Ентърпрайзис“ е успешно предприятие. Само се чудя... — гласът му заглъхна.

— Чудиш се какво?

— По какъв начин компенсираш емоционалната страна на същността си.

— Деловите жени нямат емоции.

— Ти имаш. Забелязал съм. Начинът, по който гледаш Пат понякога. Както преди малко. Видя, че си разтрива рамото. Едва се сдържа да не идеш при него.

— Значи забеляза? — неволно отрони тя, без да съзнава, че това е признание.

— Случайно улових тревожното ти изражение, после проследих погледа ти, отправен към Пат, и разбрах.

Тя се отпусна и затвори очи.

— Това, което си видял, е било съчувствие към друго човешко същество. Никога не съм претендирала да съм безмилостна.

Той се засмя.

— Не мисля, че би могла да бъдеш, дори да поискаш. Най-малкото към Пат. Е — продължи той, — май си права. Минах границите. Всъщност аз познавам Пат едностранчиво. Може би иначе е повърхностен.

— Шегуваш ли се? — извика Джордана и подскочи изумена.

Джон се усмихна и очите му заблестяха шеговито. Стана и отиде да помогне на Патрик.

Оказа се, че Бил има бутилка вино в раницата. Беше я крил, увита в дрехите си, през цялата седмица и сега триумфално я извади на вечеря. После излезе, че и Доналд е направил подобен трик. След като изпиха първата, той отвори своята. Вечерята наистина се превърна във весело събитие.

Джордана потуши меланхоличните разсъждения, за които я бе обвинил Джон, или по-точно се опита да ги разсее. Но ефектът бе незначителен. Наистина, виното я сгря и отпусна, но не успя да заличи усещането, че Патрик е наблизо, фактът, че палатката, която бяха споделили онази нощ, бе разпъната настрана от другите и ги чакаше. И че дори да бе възможно Патрик да се възползва, тя не би имала нищо против.

Отлагаше, докато можеше. Стоя, докато мъжете един по един започнаха да си лягат. Тя... и Патрик.

— Уморена ли си? — попита той тихичко.

Малкият фенер хвърляше сенки по лицето му и придаваше на чертите още по-мъжествен вид, сякаш бяха издялани от камък.

— Не.

— Искаш ли да поговорим? — тя поклати глава. — Да се разходим? — пак отрицателен жест. — Да поиграем руми?

— Руми? — не звучеше опасно.

— Добре.

Патрик раздаде картите. Изиграха три игри. Той ги спечели всичките. Стана, стисна ѝ ръката и предложи:

— Все пак да се поразходим?

— Не, Пат...

— Хайде — улови ръката ѝ и преодоля съпротивата. Джордана не искаше да предизвиква спор и безмълвно го последва в тъмната гора. Спряха на малко възвишение. Чак тогава той я пусна.

— Колко хитро. Знаеш, че не мога да избягам, защото ще се загубя.

Патрик бе застанал с гръб към нея и заговори, без да се обръща.

— Ще се справиш, ако решиш. Както винаги.

Говореше за живота ѝ и тя го знаеше.

— Опитвам се.

— Опитай и тази вечер.

Тя затаи дъх.

— Да опитам какво?

Той бавно се извърна. Макар тъмнината да скриваше изражението, напрегнатостта му се долавяше ясно.

— Да се престориш, че миналото не съществува. Че никога не съм играл футбол, и че никога не си била омъжена за най-заклетия ми съперник.

— С каква цел? — чу се да прошепва тя, макар в ушите ѝ да ехтяха бесните удари на сърцето. Разбира се, тя знаеше отговора предварително.

— Заради нас, Джордана. Заради теб и мен. Една нощ. Заедно.

Искаше да отстъпи назад, но краката ѝ сякаш се бяха сраснали със земята.

— О, Пат... не знам...

— Не го ли искаш? — в гласа му не прозвуча арогантност или хитрина, само умолителна нотка, която я трогна.

— Знаеш, че искам — прошепна.

— Тогава, защо не? Една нощ?

— Защото не мога. Не мога да забравя.

— Реши се, Джордана, наоколо няма никой. Толкова сме далеч от реалността.

Но тя поклати глава.

— Не мога да забравя.

— Не е това причината — заяви той. — Страх те е.

— По дяволите, прав си, страх ме е — извика тя отчаяно. — Страхувам се от всичко, което си бил, което аз съм била. Не искам нещата да се повторят, Патрик. Разказах ти какво мъчение беше за мен. Не мисля, че мога да го понеса отново.

Патрик се взря в нея объркан, но заговори с равен тон:

— Не ти предлагам нищо, което е било преди. Мисля, че бях ясен.

— Достатъчно ясен да ми заявиш, че ще се любиш с мен, за да си отмъстиш на Питър.

— Не съм казал такова нещо.

— Но такъв беше смисълът.

— Ти си го изтълкувала така, Джордана. Нека изясним нещата. Казах, че ще правя любов с теб така, както никой досега не е правил...

— Както Питър никога не е правил.

— Точно така. Ти си била омъжена за него и това ме съсипва. Ужасявам при мисълта, че си била в прегръдките му. Ужасявам се от мисълта, че който и да е, освен мен, може да те прегръща. Аз съм нормален човек. Може да не съм арогантен като Питър, но имам самолюбие. И то ми казва, че ако се любя с теб, изживяването трябва да е незабравимо. Това искам, това ми е нужно. Не разбираш ли?

— Като предизвикателство, Пат, така ли? Точно тази дума използва.

Той отчаяно прокара пръсти през косата си.

— Разбира се, че е предизвикателство. Всеки път, когато мъж прави любов с жена, това е предизвикателство. Или поне трябва да бъде. Ако не е... Добре, какъв смисъл има?

Джордана се уплаши. Той беше прав. Искаше ѝ се да му повярва, но ако го стореше, щеше да унищожи контрола, който бе упражнявала върху себе си в продължение на много години. Това би означавало да забрави. А не беше сигурна, че е в състояние да го направи.

Патрик усети колебанията ѝ, простена и тръгна обратно през гората.

— Къде отиваш? — извика тя.

— Връщам се в лагера — отговори, без да се обръща.

Точно когато щеше да изчезне зад завоя, Джордана хукна след него. Нямахше желание да остане сама с горските обитатели. Трябваше да подтичва, за да върви в крачка с него. Щом стигнаха в лагера, мъжът влезе в палатката. Разкъсвана от колебания, Джордана усети как пулсът ѝ се ускори. Не можеше да стои навън вечно. Студено беше. Палатката, спалният чувал ѝ осигуряваха защита и топлина. Тя изстена отчаяно и последва Патрик вътре.

Той вече бе свалил якето и събуваше джинсите си. Тя тихичко се наведе над спалната торба и също се заразсъблича. Остана само по топло бельо и бързо се пъкна в завивките.

Очите ѝ, свикнали вече с тъмнината, се взираха в тавана. До нея Патрик се въртеше неспокойно, търсейки по-удобна поза. Накрая изруга и седна, като започна да масажира рамото си.

Джордана не можеше да отмести поглед. Стана и бутна ръката му настрани.

— Няма нужда да...

— Шшт. Тихо — прошепна тя. — Нека ти помогна.

Под ръката ѝ мускулите му бяха сковани и втвърдени. Тя натискаше леко и упорито, но не постигна нищо.

— Свали ризата — заповяда шепнешком. — Пръстите ми се плъзгат.

Известно време той не помръдна. Стоеше със сведена глава и стисната челюст. Накрая протегна ръка и издърпа през глава ризата. Голото му тяло пареше при допира ѝ. Тя масажираше мускулите му с длани, после се опита да ги отпусне с пръсти. Но независимо колко се стараше, той оставаше напрегнат. Тя плъзна ръце по врата му и атакува мускулите там.

Нищо не се получаваше. Нищо друго, освен възбудата, че го докосва. Нищо, освен магията на физическата му сила. Само изкушението, което я подлудяваше. Тя спря, чак когато усети, че напрежението в нея е нараснало толкова, колкото и неговото. Простена и опря чело в рамото му.

— О, Пат!

Той се протегна бавно и хвана дланите ѝ, притегляйки ги към гърдите си. Тя се сгуши в извивката на врата му. Ухаеше прекрасно. Беше толкова привлекателен. В този момент Джордана се почувства невероятно женствена.

Той я привлече в прегръдките си, притисна я силно. След миг тя бе до него в спалния чувал, предложила устни в екстаз.

Нищо друго не съществуваше, точно както ѝ каза той. Страстта им бе толкова силна, че миналото потъна в забвение. Мъжът я целуваше в сладостен унес, езикът ѝ търсеше неговия. Пръстите му я докосваха по гърдите, корема. Дланта му бавно се плъзна между бедрата ѝ и мъжът усети пламналата в очакване женственост.

Джордана дори не бе усетила, че е свалил трикото ѝ и сега съблича своето. Вече тръпнеше, извиваше се към тялото му, изпитваше такава нужда от него, каквато не бе чувствала към никой друг. Усети го в себе си и само с устни той успяваше да заглуши стоновете ѝ.

Джордана никога не бе изпитвала такава съвършено удоволствие. Задъханите стонове на Патрик я възбуждаха не по-малко от ритмичните тласъци на слабините му. Тя го посрещаше при всяко движение с нуждата да бъде завладяна, чувстваше, как цялото ѝ същество се стреми към него. Поглъщаше всичко, което той ѝ предлагаше в замяна. А то беше много. Сред страстта на сливането тя усещаше как той се въздържа и знаеше, че чака нейния екстаз, за да се превърне в начало на неговия.

И когато това стана, бе заслепяваща катаклизмична експлозия от вътрешно удоволствие и радост, достигнала върха си при последния му тласък, при изтръгналия се неволно от гърлото му вик.

Те останаха прегърнати сякаш цяла вечност, докато накрая Патрик се отпусна върху ѝ. Учестеното им дишане бавно се успокояваше.

След много време той излезе от нея и се търколи на една страна, повличайки я със себе си.

— Съжалявам, скъпа — прошепна и зарови лице в косата ѝ. Тя усети как ръцете му треперят, макар че я притискаха силно. — Съжалявам.

— Съжаляваш?

— Искях да е толкова хубаво. Толкова дълго. Искях да правя любов с всяка твоя фибра.

— Но точно така беше!

— Искях да бъде толкова различно.

— Така беше, наистина! — възкликна тя и обхвана лицето му. Устните ѝ докоснаха неговите, после, когато ги отдръпна, пръстите ѝ заеха мястото им. Тя се поколеба за миг, преди да изрече това, което беше самата истина: — Питър никога не е изпитвал такава нужда от мен, не по този начин.

Думите ѝ сякаш увиснаха във въздуха, докато накрая мъжът изстена, притисна я към гърдите си тъй силно, че дъхът ѝ секна.

— О, скъпа, не исках да мислиш за него в този момент.

— Но ти го правиш. И освен това искам да знаеш, че това, което се случи, беше много специално за мен, Пат. Толкова те желяех.

— Аз също те желяех. Не може да не си разбрала. Желанието, което изпитвам към теб, няма нищо общо с Питър. То просто е в мен. От понеделник. Щях да те желяя дори да беше жената на турски султан.

— Знам — промърмори тя и прехвърли крак върху бедрото му. Усети как той се възбуди.

Патрик пое дълбоко въздух.

— Отново те желяя.

Усмивката ѝ сякаш проблесна в тъмнината.

— И това знам.

— Приятно ли ти е?

— Питър никога не искаше. Никога втори път. Винаги съм смятала, че е прекалено уморен. По-късно разбрах, че и в любовта, както във всичко останало, е прекалено егоцентричен. С неговия оргазъм започваше и свършваше света. Повече нищо не ми дължеше — пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите на Патрик. — Говоря ти всичко това умишлено, Пат. Не съм от тези, които започват да си изливат душата, щом ги целунеш. Но... съм поласкана, че ме желяеш отново. Особено след това, което току-що изживяхме — добави бързо.

— Заради това, което току-що изживяхме — поправи я той и я целуна по челото. — Всичко беше толкова хубаво. Джордана... погали ме...

Кръвта закипя във вените ѝ. Погледна го в очите и съзря отново онази жар. Знаеше, че никога няма да бъде безразлична. Плъзна ръка надолу и го обхвана, отначало плахо, после с нарастващо удоволствие.

Мъжът изстена, отдал се на страстта.

Сама жадна за любов, Джордана го насочи към влажната очакваща го топлина.

Мъжът обхвана хълбоците ѝ и проникна в нея.

Макар че този път отдаването бе по-бавно, удоволствието беше не по-малко наситено. С всяко движение той я издигаше все по-високо.

— Ще... станеш цялата в синини — задъхано рече мъжът.

— О, Господи, Пат, страхотно е...

— А това?

Ръката му намери зърното на гърдата ѝ и го потърка с палец.

— Да!

— Но все още... не мога да те видя — успя да произнесе той. — Всъщност бих искал... да те просна под сребрилата лунна светлина. Гола... върху мек бял чаршаф... и да те гледам... и да те любя...

Тя обви ръце около врата на мъжа и се притисна към него. Тихи задъхани стенания се откъснаха от устните ѝ. Цялото ѝ тяло гореше, търсеше освобождение.

Секунди след нея свърши и той. Дълго след това никой не проговори. Лежаха прегърнати в единичния спален чувал и сякаш тази близост допълваше удоволствието, което току-що бяха споделили.

— Пат? — прошепна тя.

— Да?

— Смяташ ли...

— Какво?

— Дали сме...

— Какво?

Притеснена, тя изплю камъчето:

— Дали сме вдигнали много шум?

В очите му проблеснаха присмехулни пламъчета.

— Шум? Сумтене, стенания, въздишки...

— Шшт. Знаеш какво имам предвид. Мислиш ли... че някой от мъжете е чул?

Той се засмя.

— Съмнявам се. Слушай.

И действително, когато напрегна слуха си, тя долови далечно и равномерно бръмчене. Озадачена, се заслуша още по-внимателно.

— Не мога да повярвам. Тази вечер хъркат двама.

— Така изглежда. Дори другите да са будни, не биха могли да чуят каквото да е било заради хъркането. Лично мен малко ме интересува дали някой от тях знае, или не.

— Теб, разбира се, нищо не може да те притесни — рече тя с упрек. — Ти си мъж. Дори си те представям как се фукаш наляво-надясно с изпъчени гърди...

Той нежно стисна бедрото ѝ, за да прекъсне думите ѝ.

— Хей, не съм казал подобно нещо. Не съм позъор.

В гласа му прозвуча раздражение и Джордана съжали, задето разруши интимната атмосфера след преживяното.

— Знам — рече тихо и погали гърдите му. — Предполагам, все още съм предпазлива. Навик. Не се сърди.

Патрик се преобърна по гръб, взе ръката ѝ и я притисна към сърцето си.

— Аз съжалявам. Съжалявам, че е трябвало да свикнеш така. Но не всички мъже сме такива, уверявам те.

Тя му вярваше. Притисна се към него и краката им се преплетоха.

— Удобно ли ти е?

— Да. Май съм извадила късмет. Ставаш за възглавница. А как е рамото?

— По-добре. Май забравих за него.

Той се понаместа и я целуна по челото.

— Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, Пат.

Джордана затвори очи и потъна в сън моментално. Би трябвало да размишлява върху това, което току-що се бе случило. Върху възможните последствия. Да се чуди какво ще ѝ донесе утрешния ден. Но не го стори. Не можеше да се занимава с това. Моментът бе толкова изключителен, че не искаше с нищо да го помрачава. Тъй или иначе утрешният ден щеше да дойде. Неминуемо.

Със слънце и ободряващо хладен въздух започна петъчният ден. На Джордана обаче не ѝ се стори странно, че незнайно защо времето никак не повдигна духа ѝ.

Всъщност се беше събудила в добро настроение — новият ден бе започнал върху облак от еротични спомени. Първата ѝ грешка бе, че опита да се доближи до Патрик. Мястото беше празно и тя стреснато отвори очи. Това се оказа втората ѝ грешка.

Както винаги, нямаше го. Беше се облякъл и излязъл от палатката много преди другите да са се размърдали. Проблемът бе там, че тя не беше „другите“. Тя беше жената, с която бе правил любов през изминалата нощ. Можеше поне да я целуне, преди да излезе. А може би го е сторил, без тя да усети.

Сърдито нахлузи дрехите си и излезе на студа. Мъжете поглъщаха закуската с такова настървение, сякаш бяха гладували цяла

година. Но по-лошото бе темата, на която разговаряха. Завръщане
вкъщи.

Беше петък. Днес се прибират у дома.

Джордана приближи мълчаливо, после спря. Застина заслушана,
без да може да помръдне. Накрая при нея дойде Патрик и я извади от
временното вцепенение.

— Замразен омлет? — предложи ѝ той и протегна към нея
чинията.

Бяха първите думи, които ѝ отправи след нежното „лека нощ,
скъпа“ снощи и подборът съвсем не беше от най-романтичните. Но
сега беше сутрин и имаха публика.

— Ами... — тя колебливо сведе глава.

— Трябва да хапнеш нещо, чака ни цял ден ходене — нежно
настоя той.

Без да поглежда, тя пое чинията, наля си кафе и седна на земята.

— Ще се обръсна — рече Лари, като поглади посивялата си и
набола брада. — Това е първото нещо, което ще направя.

Джон поклати глава.

— Аз пък влизам под душа, преди да пипна каквото и да било.
Цялата мръсотия на Ню Хампшир сигурно се е събрала под яката ми.

Бил вдигна ръка и заяви мечтателно с притворени очи:

— Лично аз умирам да почувствам в устата си дебел, сочен стек
алангле.

— Легло — обади се Доналд. — Ето това искам аз. Меко и топло
легло.

— Ами ти, Джордана? — попита Бил. — Какво удоволствие ще
си доставиш, като се върнеш?

Коремът ѝ болезнено се сви. Направи върховно усилие да не
погледне към Патрик.

— О, от всичко по-малко, предполагам.

— Предполагаш? — заяде се Доналд. — Къде отиде онази
категорична дама, с която се запознахме в понеделник? Тя не би се
съмнявала в нищо, щеше да знае всички отговори. Или пък може би...
— хвърли той хитър поглед към Патрик — вие двамата планирате да
останете и да изминете маршрута повторно?

Джордана не се сдържа и обърна очи към Патрик. Той
изглеждаше не по-малко мрачен от нея. С огромни усилия тя успя да се

усмихне.

— Как бих искала да е така, но това е лукс, който не мога да си позволя. В Ню Йорк ме чака работа. Всичко ще се стовари върху мен в понеделник сутрин.

— О, деловата жена — като ехо повтори думите си от първия ден Доналд. Тогава това бе прозвучало презрително. Сега в тона му се чувстваше респект. И усмивката му излъчваше топлина.

Джордана кимна и най-сетне успя да се усмихне искрено. Тези мъже не бяха толкова лоши в крайна сметка и съвсем не се бяха държали зле. Тя ги огледа един по един и сякаш безмълвно им благодари. После сведе глава, защото усети, че в нея самата имаше нещо съвсем ново. Дали тази по-емоционална страна от същността ѝ, за която Джон бе споменал вчера? Дали не я бе потискала през всичките тези години?

Имаше много поводи за размисъл, докато прибираха палатките и пълнеха раниците. Тръгнаха на път. Маршрутът не беше труден. Пейзажът не бе тъй зашеметяващ, както през първите дни от седмицата. Освободен от хранителните продукти, товарът им бе по-лек.

Спряха да обядват на поляна, кацнала над яркосин вир, която би била прекрасна в по-топло време. Джордана мълчаливо дъвчеше и се чудеше как тъй незабелязано отмина седмицата. Как ѝ се искаше да продължи. О, да, мечтаеше за гореща баня. И легло. И пресен, хрупкав кроасан. Но копнееше и за други неща.

Патрик говореше малко. Всичко би дала да узнае за какво мисли, но маската на самоконтрол не допускаше това. Както винаги, играеше чудесно ролята на водач, показваше им местността, гласът му бе търпелив и дружелюбен.

На моменти ѝ идеше да изкреци. Искаше да го попита: „Какво почувства?“, „Какво мислиш?“, „Какво ще правим?“ Но, разбира се, не посмя. Знаеше отговорите, или поне тези, които се отнасяха до нея. Всеки ще тръгне по своя път. Тъй трябваше да бъде. В планината те нямаха задръжки. Но в града ги чакаше действителността.

А тя приближаваше с всяка крачка. Макар следобедният преход да не беше труден, Джордана почувства нарастващо безпокойство. Опита да го потисне, да погледне изминалата седмица отстрани, да

концентрира съзнанието и ентузиазма си към новата работна седмица. Не успя.

Изненадващо бързо пристигнаха в лагера, откъдето бяха тръгнали преди четири дни. Мъжете ликуваха, с радост смъкнаха за последен път раниците от гърба си. От сърце благодариха на Патрик, стискаха си ръцете, имаше дори прегръдки за Джордана, на които тя отвърна искрено.

После Доналд и Бил потеглиха с едната кола, Лари и Джон — с другата. Патрик и Джордана останаха сами.

Стиснала ключовете, тя бавно приближи до джипа, когато мъжът затвори задната врата.

— Прибра ли палатките и всичко останало? — попита.

— Да.

Тя кимна и погледна към гората.

— Е, хайде, май и аз трябва да тръгна.

— Смяташ да изминеш целия път до Ню Йорк тази вечер?

— Такъв беше планът ми — пъкнала ръце в джобовете, тя погледна към небето. — Не съм сигурна. Може би след целия този брътвеж за легла и бани, ще се предам и ще спра в някой мотел по пътя.

Настъпи тишина. По небето се носеха облаци и се прегрупираха в най-различни форми. Макар че погледът ѝ бе отправен към тях, тя изобщо не забелязваше красотата им.

— Джордана?

Сърцето ѝ подскочи и тя срещна погледа му.

— Да?

— Знам едно чудесно място. На около час път оттук. Смятах да пренощувам там — той сякаш се поколеба. — Убеден съм, че ще бъде празно. Нали сезонът приключи...

Тя кимна, но не отговори. В гърлото ѝ се надигна буца.

— Е... просто исках да ти кажа... — той се обърна и застана пред вратата със сведена глава и сковани от напрежение рамене. Когато я погледна, в очите му се четеше същата вътрешна болка, която я измъчваше през целия ден. Той протегна ръка, хвана брадичката ѝ и погали бузата ѝ с палец. — Най-добре тръгвай. Аз ще карам след теб. Ще бъда по-спокоен, като видя, че си излязла на магистралата.

Джордана наклони глава и погали ръката му върху страната си. После каза нежно:

— Не, ти мини първи, аз ще те следвам.

Стори ѝ се, че за миг зърна блясък в очите му, но той изчезна тъй бързо, та не бе сигурна дали не си е въобразила. Но чувствата не можеха да бъдат въображаеми. Те бяха нещо, което се чувстваше осезаемо.

С тази мисъл Джордана натискаше газта, вперила поглед в джипа пред себе си, следвайки го към мотела на един час път от лагера.

ШЕСТА ГЛАВА

„Дивата гора“ представляваше голяма старинна къща в Южен Ню Хампшир, до която водеше частен път. Бе разположена под огромни брястове, чиито листа бяха вече окапали и величествени вечнозелени борове. Чудейки се дали е постъпила правилно, макар да съзнаваше, че всъщност не бе имала избор, Джордана паркира шевролета, който бе взела под наем, до джипа на Патрик.

Мъжът веднага застана до нея, за да ѝ помогне — лицето му изразяваше напрегнато очакване, дори колебливост, ако бе преценила правилно.

— Да вземем раниците — рече Пат тихо. — Тук ще изперат дрехите.

Пое ключовете от ръката ѝ, извади багажа от колата и го метна на рамо. После вдигна своята раница и тръгна към входа на мотела. На Джордана ѝ се прииска да възрази, задето той носи двоен товар, но в последния момент се спря. Без спалните чували, дюшеците, да не говорим за храната и другите вещи, раниците бяха доста леки. А и Пат вече бе до входа, държеше снежнобялата врата отворена за нея.

Джордана влезе във фойето и застана до Патрик на регистрацията. Той не я попита дали иска собствена стая. Би било глупаво. След изминалата нощ нямаше за смисъл да се преструват. Сградата имаше елегантната архитектура от началото на века, високи тавани и изящни виещи се стълбища. Дори да искаше, Джордана не би могла да устои на тази красота, нито пък на умолителния поглед на Патрик, когато се появи пиколото и ги поведе към стаята. Тя се усмихна несигурно в отговор и съсредоточи вниманието си в момчето, което вървеше пред нея.

Спалнята беше голяма, с прозорци до тавана и огромно старомодно легло. На едната стена имаше полиран махагонов гардероб, а на другата — бюро. Тапицерията на меката мебел беше на едри цветя в зелено, виненочервено и бяло. Общото впечатление бе за

уют, простор и светлина. Джордана се досети, че Патрик не за първи път отсяда тук.

След като оставиха багажа си и пиколото излезе, почувстваха известно неудобство. Тя обиколи с поглед стаята и накрая се взря във вратата на банята. После очите ѝ се спряха на калните туристически обувки, на лъсналите от мръсотия панталони и якето ѝ. Дали защото стаята бе толкова чиста, а самата тя бе събрала доста прах през петте дни, или пък защото Патрик щеше да я види, наистина да я види за първи път, Джордана се почувства невероятно мръсна.

— Мисля, че Джон беше прав — промърмори стеснително. — Чувствам се така, сякаш цялата мръсотия в щата се е събрала под дрехите ми.

— И е мен е същото — отвърна той, пъргаво разкопча вълнената си риза и я пусна на пода.

С престорено небрежен жест Джордана също започна да се съблича.

— Наистина ли ще изперат всичко това? — зачуди се тя, като хвърли върху дрехите и първоначално лимоненожълтото си яке.

— Винаги са го правили. Пренощувал съм тук няколко пъти досега.

Тя кимна и се наведе да разкопчее обувките си.

— Оказаха се добри. Нямам нито един мехур.

Фланелката на Патрик тупна върху купчината дрехи, а той се опита да изуе покритите си с кал ботуши.

— Добре, но не ти ли беше студено с тях?

— Общо взето не.

— Пропускаха ли вода?

— Само в деня, когато валя.

Той се засмя, но не продума. Джордана разтвори самозалепващите се парчета, които придържаха панталона на кръста. Разнесе се силен пращящ звук. Дали не полудяваше? Може би бе прихванала нещо в гората през изтеклата седмица? Не можа да спре пръстите си, когато издърпаха през глава пуловера, не се стресна, когато вторият ботуш на Патрик изтрополи върху дъбовите дъски.

Все още със сведен поглед събу панталоните. Те останаха под джинсите на Патрик върху купчината за пране. Преди да е загубила кураж, съблече и вълнената риза.

Едва тогава срещна погледа на Патрик. Стоеше пред нея само по слип. Сега за първи път видя тялото, което преди само бе докосвала — леко загорелите широки гърди, стройното тяло, мускулестите бедра. Тя го гледаше втренчено с пресъхнала уста и разтреперени колене.

— Никога ли не носиш сутиен? — прошепна той дрезгаво. Погледът му спря с възхита на пълните ѝ гърди.

— Аз... аз... обикновено нося. Когато работя, имам предвид. Но в почивните дни, нали съм сама... А и смятах, че няма да ми е удобно, когато съм в планината...

— Чудесно — промърмори той, и сякаш изпаднал в транс приближи към нея. Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ, надолу към гърдите ѝ.

— Красива си, Джордана. Казвал ли съм ти го?

Страните ѝ поруменяха.

— Мисля, че в един момент спомена нещо такова.

— Повтарям го.

За миг погледът му спря върху бикините. Джордана усети как пулсът ѝ препуска, когато пръстите му се плъзнаха под копринената материя и продължиха надолу. Тя се подпря на рамото му и се освободи от бельото.

Дланите му обгърнаха хълбоците ѝ, а младата жена впи пръсти в раменете му и прошепна:

— Искам да съм чиста за теб.

— Надали би била по-красива от сега. Господи, Джордана! — той коленичи пред нея, обгърна с ръце кръста ѝ и притисна лице към корема ѝ. — Толкова те желая, не мисля, че мога да издържа.

Патрик я целуна по пъпа и се насили да стане. Под тънката материя на слипа тя зърна явното доказателство за желанието му.

— Ако не побързаме, ще те обладая тук на пода. Но бих желал да ти е меко и удобно.

Хвана я за ръка и я поведе към банята. Душ не се виждаше никъде. Старата порцеланова вана сякаш ги канеше.

Търпение, повтаряше си Джордана, макар че тялото ѝ тръпнеше неудържимо.

Патрик пусна водата и регулира крановете.

Той стоеше с ръце на хълбоците и наблюдаваше как водата се покачва — очевидно имаше повече самодисциплина от Джордана,

която не можеше да свали поглед от голото му тяло. Мускулите по гърба му ясно се очертаваха. На рамото се открояваше белег, а отляво на гръбнака се виждаше малко петънце. Тя не се сдържа и го докосна, после прокара пръсти надолу.

Беше сгрещила, като мислеше, че вниманието му е във водата. Той се обърна рязко и я сграбчи, притисна я силно и започна да я гъделичка.

— На пода ли искаш? Да?

— Не... недей... Пат... предавам се! — кикотеше се тя.

— Искаш ли, Джордана?

— Да — прошепна тя, — искам всичко тази нощ.

Устните им се сляха в безкрайна целувка. Накрая той се отдръпна и се наведе над ваната.

— Не мисля, че ще са доволни, ако направим наводнение. Мръсното пране им стига.

Патрик свали слипа и го ритна настрана. Джордана преглътна и погледът ѝ се плъзна надолу.

— О, Пат — едва успя да прошепне. — Ти също си красив.

Приблужи, постави ръка на гърдите му и бавно я спусна надолу. Докосването предизвика моментална реакция.

Джордана се наведе и целуна втвърденото зърно на гърдата му.

Патрик подскочи.

— Във ваната ли? — попита той. — Добре — нежно целуна очите ѝ. — И аз искам да съм чист за теб, любима. Чист, свеж, ухаещ на нещо по-добро от миризмата на дивак, който живее из горите.

— Диваците са много вълнуващи.

— Но могат да бъдат и отвратителни.

— Беше ли притеснен? Снощи, имам предвид.

— Не. Е, може би малко. Но когато човек е там, някак свиква да чувства нещата по-елементарно. Тук вече всичко е различно.

— Ти да не би да се изчерви?

Той се намръщи.

— Ще се къпеш ли, или да влизам сам?

— Идвам, идвам — тя потопа стъпало. — О, топла вода! Какво блаженство!

— Колко бързо се приспособяваме — подразни я той и зае отсрещния край на ваната.

Макар да ѝ се подиграваше обаче той също бързо се приспособи. Начинът, по който отмиваха мръсотията от телата си, нямаше нищо общо е любовната игра. Подаваха си непрекъснато сапуна, сякаш той беше най-важното нещо на света. Когато водата се превърна в истинска черна мътилка, станаха и изчакаха да изтече. Въртяха крановете, блъскаха си главите над ваната, смееха се. После се сетиха, че всъщност имат право на по една вана всеки и я напълниха отново. Този път Патрик се изтегна и Джордана седна между бедрата му. Ръцете му леко я придържаха през корема. За момента сексуалните им нужди бяха забравени.

— Приятно е, нали? — промърмори той в ухото ѝ.

— О, да — отвърна тя. — Какво спокойствие.

Чиста и топла, кожата ѝ сякаш тръпнеше. Крайниците ѝ се бяха отпуснали сладостно. Чувстваше се прекрасно в прегръдките на Патрик. Затвори очи и въздъхна.

Изтегнати така, забравиха времето. Чак когато водата започна да изстива, Джордана забеляза, че гърдите ѝ са настръхнали.

— И аз мисля същото — рече Патрик. — Май е време.

Избута я напред и се хвана с две ръце за страните на ваната, изправи се и излезе, протягайки ръка за дебелия хавлиени кърпи, които ги чакаха приготвени. Преметна едната през рамо, а с другата зачака да обгърне тялото на Джордана.

Изведнъж настроението пак се промени, изпитаното преди време сексуално напрежение в спалнята се върна. Къпането бе послужило като особен буфер, необходимост. То приключи. И сега какво?

Джордана знаеше отговора. За миг осъзна, че това също е необходимост. Не по-малко от къпането, имаше нужда и от Патрик. Сгуши се в хавлията, избърса внимателно лицето си. Мъжът се зае да изсуши тялото си. Джордана го наблюдаваше и движенията на кърпата сякаш разбудиха и стимулираха кожата ѝ. Имаше чувството, че Патрик я докосва.

Не размениха нито дума, но във въздуха витаеше сексуалност. Джордана направи опит да разруши интимната атмосфера, като се наведе и рязко започна да си бърше косата. Червените, късо подстригани кичури бързо изсъхнаха. Загърна кърпата през кръста си, отиде пред огледалото и я среса в ръце. Само след секунди Патрик застана зад гърба ѝ. Той обхвана гърдите ѝ отстрани и ги погали.

Зърната се втвърдиха. С палец и показалец ги мачкаше и подръпваше, докато Джордана отметна глава и простена. Мъжът я притегли към себе си. Тя усещаше неравномерното му дишане в ухото си, очевидните признаци на неговото желание. Но точно когато се пригответи да се обърне, готова за любов, той се отдръпна и метна кърпата на ръба на мивката.

Безмълвно, Пат хвана ръката на младата жена и я поведе към спалнята. Издърпа завивките и я погледна. Сърцето ѝ биеше така, сякаш целият свят можеше да го чуе. Стори ѝ се, че иска да ѝ каже нещо и се чудеше с какви ли думи би могъл да изрази безумното желание, което се четеше в погледа му. Когато той просто сведе глава и впи устни в нейните, тя разбра, че не е намерил подходящи слова. И двамата знаеха, че е невъзможно да се даде израз на чувствата им. Бяха се обрекли един на друг, изоставяйки всички съмнения.

Езикът му вкуси от сладкия ѝ дъх, обходи вътрешността на устата. Целувката му бе спокойна, бавна, сякаш изследваше всяка подробност. В този миг Джордана разбра, че той възнамерява да направи всичко, което бе споменал — да я докосва, да я съзерцава, да прави любов с всяка нейна фибра.

Пат вдигна глава. Устните му бяха мокри от нейните. Очите му ѝ заговориха отново с онзи плътен, дрезгав глас на мълчанието. Краката ѝ се подкосиха. Когато погледът му се съсредоточи върху кърпата, която обгръщаше бедрата ѝ, едва се сдържа да не извика. Беше изумена, че една целувка и един поглед могат да имат такова еротично въздействие. За пръв път тя осъзна и призна пред себе си, че най-вероятно това, което я бе привличало към Питър, е било общественото му положение.

Патрик не позволяваше, подобно нещо. Още от самото начало бе заявил, че трябва да вижда у него само мъжа — висок, мургав, привлекателен, достоен. Когато, тръпнещ от желание, той посегна към кърпата, Джордана изпита чувството, че е единствената жена на света, която може да задоволи желанието му.

Пат я вдигна на ръце. Коленичи до нея на хладните бели чаршафи. Залезващото слънце хвърляше златни лъчи по цялото ѝ тяло — по плоския корем, по налетите гърди, по заоблените рамена. Пръстите му проследиха слънчевите нишки и тялото ѝ потръпна от възбуда. Джордана едва се сдържа да не го докосне, толкова силна

бе топлата вълна, която я обгърна. Само разтвори длани и ги притисна върху чаршафа.

Целувките му следваха допира на пръстите му. Кожата ѝ пламваше под милувката на устните му. Когато вече не можеше да устои на това сладостно мъчение, сграбчи Патрик за ръцете и го привлече към себе си.

Погледите им се срещнаха и в очите на Пат тя видя като в огледало всичко, което изпитваше. Настъпил бе моментът. Не можеха да чакат повече. Патрик нежно разтвори бедрата ѝ и се подпря на лакти. После, без да отмества поглед, с рязко движение проникна в нея.

Джордана затвори очи. Удоволствието, което ѝ доставяше, бе неописуемо, надминаваше и най-смелите ѝ мечти. Тя изви тяло назад и посрещна движенията му, като го галеше по гърба, накрая вкопчи пръсти в раменете му, разтърсена от конвулсията на оргазма. А върхът на удоволствието бе в това, че сливането им беше пълно и едновременно. Той също затвори очи под напора на фантастичното усещане.

Дълго мълчаха, прегърнати, накрая той я целуна по ухото и промълви:

— Това беше...

Джордана се усмихна самодоволно, забелязвайки, че и той изпитва затруднение с думите.

— Нали?

— Ти си невероятна.

Тя самата се чувстваше така. Беше чудесно усещане.

— Ти също.

Известно време лежах отмалели след бурята от страст. Бледите остатъци от слънчеви лъчи напомняха на фенера в гората, но вместо твърдата земя сега под себе си имаха удобен матрак. И на мястото на спалните чували и палатката, които пазеха тайната им, сега бе дошла тази нова свобода. Дори мисълта, че тя е само временна, не можеше да помрачи щастието на Джордана. Чувстваше се стоплена, доволна и много, много влюбена в тъмнокосия мъж до себе си.

— Ангел мой? — прошепна той.

— Да? — усмихна се, когато чу новото си прозвище. За Питър винаги бе скъпа, мила или все по-често към края, просто Джордана.

— Спиш ли?

— Да.

Той я побутна закачливо.

— Така си и мислех.

Седна в леглото тъй енергично, че тя се стресна, после протегна ръка, светна лампата и взе телефона.

— Какво правиш?

Чу гласа му в слушалката.

— Да. Стая 206. Бихме искали да поръчаме вечеря, моля. Два стека, не много препечени, картофи, салатата, каквито пресни зеленчуци имате и мляко — той й хвърли игрив поглед. — Да, и шоколадова торта, а също и кафе. Мисля, че това ще е достатъчно. Двайсет Минути. Добре.

Затвори телефона и се търколи в своята половина на леглото. Джордана не пропусна да забележи как в движението си тялото му закачливо се потърка в нейното.

— Вечерята ми звучи чудесно.

— Заслужили сме я, нали?

Тя склони глава на рамото му.

— Май прегладнях. Не искам в скоро време дори да погледна замразена или изсушена храна.

— Какво? Оказа се, че не си привърженик на природата?

— Нима казах толкова нещо? Като си помисля, ти беше първият, който се сети за непрепечен стек.

— Това харесва ли ти? — в гласа му прозвуча колебливост и тя побърза да го увери.

— Идеално.

— Ти също си съвършена — целуна я той по челото.

— О, не съм сигурна. И аз си имам особени моменти.

— Когато работиш?

— Понякога.

— Разкажи ми за работата си. Как започна?

Тя се изненада, че не се подвоуми да го стори. От една страна, не искаше да смесва реалния свят с илюзията, която изживяваха двамата с Патрик. Но пък изглеждаше толкова нормално да сподели с него нещата от живота си. Думите започнаха да се изливат сами.

— След като напуснах Питър, изпаднах в депресия. Не знаех точно е какво да се захвана. Убедена бях, че искам да правя нещо. Трябваше да правя нещо...

— Той не ти ли плащаше издръжка?

— О, да. Макар и неохотно. И аз също тъй неохотно я приех. Затова бързах да намеря начин да печеля сама. Беше намесена гордостта ми. А и отчаяната нужда да правя нещо смислено в живота си.

— От самото начало ли бе замислила създаването на фирмата?

— Идеята не беше съвсем оформена. Още когато живеех с Питър, бях срещнала хора, които ме съветваха да започна собствен бизнес.

— Разбирам. Изискана жена. Влиятелно име. Разумен поглед върху нещата. При това изключително красива.

Тя леко се намръщи.

— На мен не ми изглеждаше така — Патрик погали косата ѝ и този жест на нежна близост бе достатъчен да я накара да продължи: — На доста места ходих. Минах през интервюта и тъй нататък. Но все ми изглеждаше, че ме командват. А нали точно от това бягах. Лека-полека се замислях за собствен бизнес. Когато се обадох на онези, с които бях разговаряла, те проявиха голям ентузиазъм. Лошото е, че всеки път, щом затворех телефона, всички съмнения ме налягаха отново.

— Например?

— Например че бях напуснала колежа още след първата година. Фактът, че не разбирах нищо от бизнес. Че за да започна нещо свое, ще ми трябват суми, с каквито не разполагах.

— Питър имаше пари.

— Разбира се. Но аз не исках нито цент от него. Нали се развеждахме. Колкото повече търсех работа, толкова по-ясно ми ставаше, че искам да предприема нещо самостоятелно. Затова започнах да чета. Всичко, каквото ми попаднеше. Реших, че мога да подхвана малък бизнес. Че ако се обградя с можещи хора, те ще ме научат. Че бихме имали шанс заради идеите и контактите, които си бях създавала покрай Питър.

— И тръгна да се бориш?

— Именно. Взех издръжката си от Питър накуп, за да има с какво да започна. Наех малък офис и пет жени, всяка от които имаше

силен дух и нужната квалификация — продажби, маркетинг, изследване и така нататък. Разработихме всичко на хартия и започнахме да се борим за пари, тъй че нещата да тръгнат както ние искахме.

— Например?

— Да сме стабилни и вдъхващи доверие. Искахме да изградим добър имидж. От самото начало смятахме, че трябва да продаваме из цялата страна в най-добрите магазини. Звучи арогантно, нали?

— Не. Просто смело. Ако разполагаш с добър продукт и го пласираш успешно, трябва да си глупак, ако не се прицелиш високо. Справила си се чудесно.

— Да, достатъчно добре, за да успея да върна първоначалните заеми, да се появя на пазара и да разширя дейността. Достатъчно добре, за да отделия сумата, която взех от Питър и да я инвестирам в нещо, което не е свързано с моя бизнес.

Патрик се засмя.

— Страхотна си. Той сигурно си е глътнал езика.

— Дори не знам дали е разбрал и лично мен не ме интересува. Но знам какво е важно за мен. То е в кръвта ми, Пат. Вътрешно се чувствам удовлетворена. Сега съм личност, а не нечий придатък. Много приятно усещане.

— Виждам това — рече той със сериозно изражение. — Радвам се за теб.

Тя се усмихна и зарови лице в гърдите му, за да скрие изчервяването.

— Малко губя мярката, когато говоря за бизнес.

— Разбираемо е, бизнесът е твоят живот.

— Обикновено съм толкова заета, че не гледам на нещата по този начин. Странно е, когато мога да ги видя отстрани.

— Нали за това съществуват ваканциите. Да погледнеш всичко отдалече.

— Наистина ли? — в очите ѝ проблеснаха игриви искрици. — Аз пък си мислех, че са предимно да сваляш непознати мъже и да правиш любов в горите.

— Сега не сме в горите.

— Не.

— Съжаляваш ли?

— Не.

— Добре.

Той улови устните ѝ в безкрайна целувка, после изръмжа и я придърпа върху себе си.

— Какъв глупак съм бил, когато смятах, че един път е достатъчен. След всеки път те желая все повече и повече.

Джордана усещаше това както в собственото си, така и в неговото тяло. Коленете ѝ опряха в чаршафа от двете страни на бедрата му. Тя плъзна език в устата му, чувстваше се готова да го приеме.

Той провря ръка между телата им и откри очакващата го влажна топлина. Погали я е тъй умели движения, че младата жена изстена от удоволствие.

— Не е честно, Пат — извика тя, но той проникна в нея и в миг всичко друго, освен ритмичния устрем на телата им и слетите устни загуби значение. Ръцете им намираха най-чувствителните места и създаваха безброй еротични усещания. След неволно изтръгнати викове и стонове, те се отпуснаха изтощени.

Точно в този миг на вратата се почука. Обслужване по стаите.

— Не мога да повярвам — простена Патрик.

— Не мога да помръдна — засмя се тя.

— И аз — рече той.

Чукането се повтори.

— Някой трябва да отвори — прошепна тя, обърна се на една страна и дръпна завивката до брадичката си. Нямаше съмнение кой според нея трябваше да стори това.

Патрик стана и се запъти към вратата. Трето почукване.

— Идвам — изкрещя той, грабна от банята хавлиен халат и промърмори ядосано, когато чу кикота на Джордана: — Много смешно, нали?

Полускрита между чаршафите, Джордана наблюдаваше келнера, който буташе количката с вечерята им. Почувства се благодарна, че не са изпратели някое младо и невинно момиче от провинцията. Патрик изглеждаше толкова привлекателен в белия хавлиен халат, от който се подаваха дългите му загорели прасци. Слава Богу, личността, която влезе, беше определено от мъжки пол, и макар че младежката му възраст предполагаше неопитност, беше очевидно добре обучен. Ако

подозираше, че появяването му е било ненавременно, с нищо не го показва. Със сведена глава той сервира, като сръчно превърна количката в масичка. В центъра постави ваза с цветя. Ароматът, който долиташе от чиниите, бе зашеметяващ.

След като младежът си тръгна и останаха сами, Джордана отметна завивките и скочи от леглото. Изведнъж бе огладняла зверски. Патрик донесе от банята халат, държа ѝ го, сякаш бе палто от страшно скъпа кожа и накрая се наведе, за да ухапе лекичко Джордана по ухото.

— Бих те оставил да се храниш гола, но не знам как ще го понеса. От друга страна човек не може да живее само със секс. Този стек изглежда фантастично.

И двамата се нахвърлиха с апетит върху храната. Всичко друго бе забравено за момента. Когато приключиха, на масата не бе останало нищо годно за консумация.

Пат се облегна на мекия стол.

— Как мислиш, да опитам ли от цветята?

Изтръгналото се от Джордана стенание прекъсна шегата му. Тя се отпусна на дивана, протегна се и кръстоса глезени.

— Прядох.

Той ѝ хвърли многозначителен поглед.

— Напоследък май често ни се случва.

Изведнъж, обладан от изненадваща енергия, Пат скочи, спусна страните на масичката и я избута навън в коридора. Като се върна, ѝ направи знак с ръка.

— Премести се.

— Да се преместя? — тя се огледа невинно наоколо.

— Направи ми място.

— Тук? Защо, какво му има на стола?

— Чувствам се самотно тук. Хайде.

Той се наведе, вдигна я на ръце и я настани до себе си на дивана.

— Така по-добре ли е? — попита тя и го погледна в очите.

— Много по-добре. А ти как се чувстваш?

— Чудесно.

— Още кафе? Ще поръчам...

— Нищо повече. Наистина прядох.

— А пиене? Бренди, порто?

Тя поклати глава.

— Нищо, благодаря — затвори очи и се притисна в него. — Пат?

— Да?

— Разкажи ми за кариерата си.

— За работата?

— За футбола.

За миг той застина. Почувствала погледа му, тя вдигна глава.

— Сигурна ли си, че искаш да слушаш за това?

— Да, искам — чувстваше, че е готова да понесе всичко.

Той усети това спокойствие в излъчването на очите ѝ и започна с тих глас:

— През първите години на гимназията играех вече достатъчно добре, за да спечеля стипендия за колежа.

— Винаги ли си мислил да станеш професионалист?

— Да. Откак се помня, футболът е бил всичко в живота ми. Всъщност дори планирах да спечеля купата „Хейсмън“. Излишно е да добавям, че не успях.

Тя кимна. Знаеше много добре кой я бе спечелил същата година.

— Нищо не си загубил. Парче обработен метал, което е дяволски трудно за чистене.

Патрик изсумтя.

— Все пак, исках го. Никога няма да забравя този ноемврийски ден. Знаех, че се състезаваме трима. Според моя агент тогава аз си бях осигурил подкрепата на източните щати, Питър — на западните, а Дъг Шонбрун — на южните. Седях през цялото време в канцеларията и се молех да спечеля, като опитвах да се убедя, че го заслужавам. Накрая си тръгнах за дома. Чак в два през нощта ми се обади агентът. Бях съсипан.

— Толкова ли голямо значение имаше за теб купата?

— И като пари, да не говорим за престижа. Едва ли не колкото наградата „Оскар“ за един актьор. Слава Богу, не беше нужно да заставам пред камерата, когато отваряха пликите. Достатъчно мъчение бе да присъствам на официалната вечеря, но поне имах време да се подготвя вътрешно за загубата. Тежък удар беше. А през пролетта Къркланд беше първият избран за претендент. Мен ме включиха чак след третия кръг на първенството.

— Защо такава несъответствие?

— Иди ги питай. Толкова много заслуги имах. Какви бяха техните критерии един Господ знае.

Джордана чувстваше как от цялото му същество лъха разочарование и за миг съжали, че е отворила дума за това.

— Но се представи добре, нали? Доказа им, че са грешили. Колко кръга от Суперкупата си печелил?

— Само един. Другите два отстъпих на... мисля, че се досещаш на кого.

Успокоена от насмешливия тон, тя се усмихна.

— И тези трябваше да лъскам. Той искаше да блестят, когато ги вдигне нависоко, а това се случваше често, ако си спомняш.

— Как да не си спомням. Именно така можеш да загубиш приятелите си и уважението на хората. Но Питър имаше особен чар. Можеше да прави каквото си поиска и пак да излезе сух от водата. Светът обича победителите. Предполагам, това е логиката.

— Ако обичта на света е крайната ти цел.

Той замислено кимна.

— Не това искаш сега, нали?

— Не в този смисъл. Естествено, искам да ме уважават за това, което правя. Да бъда възнаграден. Но не са ми нужни оваците на тълпите. Мисля, че съм като теб. Важното е какво мисля аз самият. Нужно ми е самоуважение. Искам да мога да заспивам вечер с чувството, че съм бил добър, честен и достоен. Как ли е спял Къркланд?

— Като новородено. Дава представа за неговата ценностна система, нали?

Пат я притегли към себе си и младата жена усети, че я разбира и е съгласен с нея.

— Сигурно. Както и да е. Приключил съм с футбола. Сега съм благодарен за решението си. Футболът ми даде всичко, което можеше. Преди да се оттегля, вече си бях създал име и пари, та да мога да започна собствен бизнес. За мен това е предизвикателство и възнаграждение за усилията. Доволен съм.

— Разкажи ми подробности, Пат. Сам ли ръководиш?

— Имам трима партньори. По странен начин моята история е подобна на твоята. Може да съм завършил колеж и следдипломна квалификация по бизнес, но съм нищо в сравнение с випускниците на

Харвард и Колумбия. Докато аз съм разигравал топката, те са се шлифовали по Уолстрийт. И тъй с техните познания, моите пари и малко допълнителни инвестиции, до които успях да се добера, основахме „Хютън Груп“.

Джордана застина. Надигна се и се взря в лицето му.

— „Хютън Груп“? Ти си в „Хютън Груп“?

Устните му весело потрепнаха, щом видя изуменото ѝ изражение.

— Ами, да. Не е кой знае какво.

— Патрик, „Хютън Груп“ се смята за една от най-перспективните фирми. Искам да кажа, аз далеч не съм специалист по капиталовложения, но чета пресата. Където и да погледнеш — „Уолстрийт Джърнъл“, „Форбс“, „Таймс“ — за вас се писаха фантастични неща през последната година! — тя се извърна, озадачена. — Странно, не си спомням да съм срещнала името ти. Сигурно просто съм прелиствала...

— Името ми не фигурираше там. Фирмата се казва „Хютън Груп“, а не „Клейз Груп“. Така ми харесва повече.

Изумена от скромността му, тя продължи да се вглежда в него. Той беше толкова различен.

— Има ли значение? — попита тъй тихо, че в първия момент тя не го чу, потънала в мислите си.

— Моля?

— Има ли значение как се казва фирмата ми и кой съм аз?

— Разбира се, че няма. Просто е... вълнуващо.

Лицето му помръкна.

— Сега, след като знаеш, че съм в „Хютън Груп“, по-вълнуващ ли съм от преди?

Тогава го разбра. Усмихна се и нежно докосна устните му.

— Да, по-вълнуващ си, само че не заради това, което си мислиш. Защото би трябвало да си безкрайно арогантен. А не си. Ето, това е вълнуващото — тя го целуна. Сложи глава на рамото му и го прегърна.

— Ще бъда ли достатъчно вълнуващ, че да ме изтърпиш до неделя?

Сърцето ѝ подскочи.

— До неделя?

— Не е нужно да се връщаш утре, нали?

— Не.

— Тогава остани с мен тук до неделя. Моля те.

Джордана се усмихна. Макар да изпълняваше чист каприз, чувстваше се уверена в себе си.

— С удоволствие — отвърна тя. — Благодаря.

СЕДМА ГЛАВА

Патрик бе застанал до прозореца и гледаше към Парк Авеню. Бюрото зад него бе отрупано с папки. Секретарката седеше точно пред вратата на кабинета му, готова да напише всички писма, които се предполагаше, че е оставил на диктофона предната вечер. Но той не бе направил нищо подобно. Всъщност не бе вършил нищо друго, освен да мисли за Джордана. Изглежда му бе станало навик.

През двете седмици след завръщането им от Ню Хампшир, когато всеки от тях подкара колата си и тръгна към собственото си всекидневие и грижи, той бе опитал да се потопи в работата. Не можеше да се каже, че бе успял. Сега, както много пъти преди това, мислите му се върнаха към онези два почивни дни в мотела. Беше като сън, прекрасен и изпълнен с топлина, сън, който въплъщаваше всичките му мечти, дори повече. Не бяха излизали от стаята си през онези два дни. Първо имаха извинението с дрехите — чак късно събота вечер прането пристигна, изгладено, сгънато, поставено на закачалки. Но дори тогава предпочитаното облекло останаха хавлиите или изобщо нищо върху телата им.

Разговаряха и правиха любов, поръчаха закуска и се любиха, хапнаха сирене и вино, след това отново правиха любов, вечеряха, побърбиха и пак се любиха. И всеки следващ път беше по-хубаво. Станаха близки приятели и невероятни любовници. Мисълта, че трябва да се разделят, го побъркваше.

В неделя часовете се изнизваха и напрежението започна да се чувства. И двамата знаеха какво следва. Както в разговорите, така и когато правеха любов, се чувстваше нервната им превъзбуда. Накрая той рече:

— Историята стана много сериозна, за да я забравим. Разбра това, нали? — тя го погледна замислено и кимна. Той продължи: — И двамата имаме нужда от време, за да помислим. Като се върнем в града, нещата ще се променят. Всичко дотук беше много красиво, но

далеч от реалността. Сега ще трябва да помислим за връзката си в този по-различен аспект.

Тя отново кимна, но съгласието ѝ само подсили разочарованието му. Предпочиташе тя да бе спорила, че няма да има никаква разлика, че това, което имат, ще продължи при всякакви обстоятелства, че го обича, но тя не се възпротиви. Беше твърде разумна. Много неща беше преживяла, много бе препатила с Питър Къркланд, за да си затвори очите пред проблемите, които неминуемо щеше да има с Патрик. Ако искаше връзката им да оцелее в реалния свят, трябваше да се примири с доста неща. А също и той.

Дали бе успял? Всички размишления и вътрешни колебания, които го измъчваха и преди, го бяха убедили в едно. Обичаше я. Тя беше всичко, за което бе мечтал в една жена — сърдечна и интелигентна, вълнуваща и независима — всичко, с изключение на едно. Беше бившата съпруга на Питър Къркланд.

Изглежда не можеше да се отърве от тази мисъл. Тя го преследваше, измъчваше го както навремето фактът, че е в сянката на Къркланд. И сам се вбесяваше от себе си. Твърде често си представяше Джордана гола, нейното тяло, което познаваше така добре, в обятията на Питър. Това караше стомаха му да се свива. После съжаляваше и я желаше още повече от преди. Щом я обичаше, нямаше никаква причина да не ѝ се обажда, да я вижда, дори да се ожени за нея. Да върви по дяволите Питър. Какво го интересува, че ще се подмятат зловни забележки, че вестниците несъмнено ще измислят всякакви истории. Какво го интересуваха хората.

Но всъщност обръщаше внимание на това. Заради себе си и заради Джордана. Не искаше нищо да очерни красотата, която бяха открили във връзката си.

Дали тя също я е усетила? Беше уверен в това. Всичко, което бе казала или направила през тези два дни, му даваше сигурност. Спомни си последния път, когато правиха любов. Тя се беше отдала изцяло, съсредоточила устните си, нежните длани, гъвкавото тяло единствено върху усилието да завладее всяка фибра от него. Тя го обичаше, или поне той мислеше така. Ами ако се заблуждаваше?

Патрик се извърна от прозореца и изсумтя. А навремето му се струваше, че най-тежките минути в живота му са били при очакването

на наградите „Хейсмън“. Беше вложил в това цялата си душа и агонията бе страшна.

В другия край на града, на последния етаж на небостъргача, който гледаше към Шесто Авеню, Джордана съзерцаваше документите, разхвърляни по бюрото ѝ. Вдигна поглед, щом чу лекото почукване на вратата. Влезе Сали Франк.

— Какво е мнението ти? — погледът ѝ се местеше от Джордана към бюрото и обратно, изпълнен с очакване. — Харесваш ли ги?

— Мисля, че са добри.

— Само добри?

— Не знам, Сали — намръщи се тя. — Нещо липсва. Не мога точно да определя. Може би не е достатъчно вълнуващо... или... обещаващо... или... О, не знам.

Сали седна на края на бюрото.

— Хората от художествения отдел работят върху тях от седмици. Мислех, че са много сполучливи.

— Наистина са добри.

— Но?

Джордана сви рамене и погледна уморено приятелката си. Сали беше с нея от самото начало и бе най-добрият вицепрезидент по рекламата, който можеше да си представи.

— Наистина не знам. Може би вината е в мен. Не знам какво искам.

Сали се замисли.

— Защо ми се струва, че тук има нещо по-дълбоко, че не става дума просто за рекламната кампания?

— Така ли мислиш?

— Хайде, миличка. Изплюй камъчето. Какво те безпокои?

— Смяташ, че нещо ме безпокои?

Сали извърна очи към тавана.

— Винаги на въпроса с въпрос. Дали това са президентски привилегии или само опитваш да се изплъзнеш? Какво има, Джордана? Сякаш живееш в друг свят, откакто се завърна от онова пътуване.

— От Минеаполис?

— Не, това беше миналата седмица и беше съвсем делово. Говоря за онази твоя тъй наречена ваканция. Трябваше да си дойдеш отпочинала и освежена. А всъщност изглеждаш само по-разсеяна.

— Наистина ли?

— Хайде, Джордана, за кого ме взимаш? Това съм аз, Сали. Жената, на чиято сватба беше кръстница. Чиито деца са твои кръщелници. Тази, която ти плаче на рамото, когато пиете чай всеки път, щом се скара с мъжа си. Какво има, скъпа? Нещо наистина те мъчи.

Джордана я изглежда мълчаливо, рязко избута стола и приближи към прозореца. Може би имаше нужда да говори, да сподели мислите си с човек, който може да ѝ помогне. Господ е свидетел, че сама не бе успяла да стигне до необходимите отговори.

— Срецнах един мъж.

— Мъж?

— Да.

— Къде? — в гласа на Сали изведнъж прозвуча неудържим ентузиазъм. От години бе окуражавала приятелката си да излиза с мъже, но не бе постигнала успех.

— По време на екскурзията.

— В Ню Хампшир? Шегуваш се!

— Де да беше така.

— Е, и защо си толкова мрачна? Мисля, че това е чудесно! Дори да живее далеч, какво от това? Както много жени в наше време, ти си непрекъснато в движение.

Джордана продължи да съзерцава гледката през прозореца и Сали смени тона.

— Охо, той е женен значи.

— Не е.

— Суперзвезда на пънк рока?

— Не — засмя се тя пресилено.

— Тогава какво? Какво може да му е толкова ужасното на този мъж, когото си срещнала случайно?

— Името му е Патрик Клейз.

— Хубаво име.

— Не ти ли напомня нещо?

— Не — намръщи се Сали. — Трябва ли да ми е познато?

Джордана се облегна върху широкия перваз и се подпря на лакти.

— Щеше да ти е познато, ако се интересувахте от спорт.

— Не се интересувам, знаеш това.

— Норман сигурно е чувал името.

— О, със сигурност. Побъркал се е. Всяка събота и неделя футбол, професионална лига и какво ли не още. Е, Джордана, кой е Патрик Клейз?

Джордана пое дълбоко въздух, после го изпусна с въздишка.

— Патрик Клейз е, или по-скоро беше, известен полузащитник, най-големият съперник на Питър във футбола в продължение на години.

— А, Патрик Клейз.

— Чувала си за него, нали?

— Не, но ти вярвам за всичко, което казваш. Освен това разбирам, че той те вълнува.

— Да. Не. Господи, не знам!

Сали скочи от бюрото и приближи до Джордана. Заговори много тихо.

— Никога не съм те виждала такава, мила. Дори когато нещата тук са вървели много зле, пак си била хладнокръвна. Винаги си имала мнение, макар аз понякога да не съм се съгласявала с теб. А сега този Патрик Клейз ти е влязъл под кожата, нали?

— Да.

— Ето, нещата се изясняват. Искаш ли да ми разкажеш?

— Не съм убедена.

— Но ще го сториш.

— Мисля, че е наложително. Сама просто не мога да реша какво да сторя. А ти си права. Отразява се върху работата ми.

Сали нежно я потупа по ръката.

— Добре. Започни отначало. Доколкото разбирам, бил е член на експедицията.

Джордана ѝ разказа историята възможно най-кратко. Когато свърши, Сали бе потънала в размисъл.

— И се разделихте... просто така.

— Да. Нямахте друг начин. Той бе прав за едно: живяхме в нереален свят.

— Само не разбирам защо да не може да се превърне в реален?

— Сали, той е футболист.

— Бил е футболист.

— Не виждам разлика. Имаш ли представа какво чувствам, когато си спомня какъв беше бракът ми с Питър?

— Патрик не е Питър. Ти сама го каза. Все си очаквала да откриеш прилики, но не си успяла. Бил е мил, добър и всеотдаен. Влюбена си в него, нали? — плахо попита Сали.

— Да.

— А той обича ли те?

— Не го е признавал. Каза само, че трябва да намерим начин да се справим с нашата връзка в реалния свят — тя погледна умолително приятелката си. — Не виждаш ли, Сал? Цял живот се е борил срещу това да бъде втора цигулка на Питър. Как би могъл да се обвърже с мен? Аз бях съпруга на Питър.

— На мен ми се струва, че вече се е обвързал.

С бърз жест Джордана показа, че не приема спора.

— Това беше там. Обстоятелствата бяха съвсем различни. Бяхме изолирани от действителността. Като във вакуум. Все едно романс на самотен остров или... на борда на някой параход.

— Но ти го обичаш.

— Да!

— И искаш да ти се обади.

Победена, Джордана сведе глава.

— Част от мен казва не. Тя би искала никога да не съм го срещала. Тъй щастлива бях сама. Всичко беше просто. В личен аспект говоря. Но...

— Другата част...

— В другата част съществува празнина. Тя мечтае да го види. По дяволите, иска да му се обади.

— Защо не му позвъниш?

— Не мога. Имам нужда от... време.

— Глупости! Какво ще ти помогне да седиш тук в офиса си, а той — някъде другаде.

— Парк Авеню — промърмори Джордана. — Офисът му е на Парк Авеню.

— Ето, знаеш къде се намира. Обади му се.

— Не мога.

— Защо? По дяволите, та тук в работата си толкова агресивна жена. Няма да ти мигне окото, ако трябва да вдигнеш телефона и да потърсиш дори президента на „Нейман-Маркър“.

— Това е друго.

— Не би трябвало да бъде.

— Президентът на „Нейман-Маркър“ не е бил потискан в течение на години от „Уилоу Ентърпрайзис“.

— Ти също не си потискала Патрик. Питър го е сторил.

— Но аз бях омъжена за Питър и хората знаят това.

Сали скочи на крака.

— Хората могат да вървят по дяволите, Джордана Къркланд. Никога не си вземала решения в зависимост от това какво мислят хората. Обади му се. Вдигни телефона и му се обади.

— Не, искам той да ми се обади.

— А, ето каква била работата. Дълбоко в душата си очевидно си старомодна. Трябваше да се досетя по-рано — как плачеш по сватби, как ме караш да взема отпуск, когато някое от децата има рожден ден, как пращаш шампанско на юбилярите. Ти си романтична. Дори женитбата ти с Питър в началото беше такава, нали?

— Да.

— Но си станала по-цинична.

— Предпазлива.

— Както и да е. И тъй като настоящата приказна история има едно-единствено тъмно петънце, ти искаш да я отминеш.

— Никога не съм казвала подобно нещо. Само твърдах, че има проблеми, които не мога да реша сама.

Сали поклати глава и се усмихна.

— Как бих искала да знам разрешението, мила, но не е така. Вие с Патрик сте единствените хора, които могат да го намерят, но първо трябва да се срещнете.

— Знам — прошепна Джордана.

— Той ще се обади.

— Откъде си толкова сигурна? Може би е решил, че му стига, дето се е борил с един от семейство Къркланд.

— Той няма да се бори с теб, а за теб.

— Откъде знаеш?

— Защото те познавам, Джордана. Зная как омагьосваш хората. Щом Патрик Клейз е прекарал онзи уикенд с теб, той вече е налупал въдицата. Освен това, аз самата съм романтична. Ще ти се обади. Ще видиш.

— Как бих желала да съм уверена като теб. Но самата аз не знам дали наистина искам да ми се обади.

— Искаш. По очите ти познавам. Не забравяй, че сме заедно вече десет години. Бях с теб по време на развода ти. Познавах те, когато ходеше на срещи с мъже. Никога не си била такава. Ти наистина го обичаш. А чувството е по-силно от глупавото съперничество между двама младежи.

Джордана се засмя.

— Да, упорити младежи.

— Ревниви младежи — изведнъж Сали се ококори. — Хей, Крейг не знае нищо за това, нали?

— Господи, не. В никакъв случай не трябва да узнае. Моля те, Сали.

Сали завъртя въображаем ключ пред устните си.

— Няма страшно. Е, какво ще кажеш за кампанията...

Рекламната кампания беше последното нещо, за което Джордана мислеше през следващата седмица, когато ѝ се обади Александър Шейн. Извадена от мечтанието за друго обаждане, което не бе получила, Джордана беше малко разсеяна.

— Александър Шейн? — повтори тя името, когато секретарката ѝ позвъни, за да съобщи за повикването. — От „Уидънър Корпорейшън“?

През последните три години корпорацията присъстваше често във вестникарските заглавия.

— Свържи ме — рече тя и се изправи в стола си. От микрофона се разнесе дрезгав глас.

— Госпожо Къркланд?

— Да.

— Александър Шейн на телефона.

— Да, господин Шейн. Как сте? — това беше чиста формалност. Умът ѝ вече препускаше напред.

— Благодаря, добре. Искам да ви поздравя. „Уилоу Ентърпрайзис“ бележи големи успехи.

— Благодаря. Надявам се, че е така.

— Ние сме убедени в това. Затова се и обаждам. Искаме да ви направим предложение.

Сърцето на Джордана заби с все сила.

— Предложение?

— Да. Да се слеем. „Уилоу Ентърпрайзис“ и „Уидънър Корпорейшън“.

Изумена, Джордана прочисти гърлото си.

— Съжалявам, господин Шейн, но ние нямаме намерение да се сливаме с никого, още по-малко пък с корпорация, която се занимава предимно с електроника и алармени инсталации.

— Всъщност през последните месеци ние разширихме дейността си — гласът му звучеше невъзмутимо. — Надявам се, знаете, че поехме управлението на „Гроснър Фудз“?

„Поехме управлението.“ Това ѝ подеждва като електрошок. От страх тя стисна слушалката по-силно.

— Да, четох за това. Но какъв може да бъде интересът ви към „Уилоу Ентърпрайзис“? Ние сме още толкова млада компания...

— Имате шест завода, пръснати из страната, печалбите ви се увеличават непрекъснато, а нашата сделка с „Гроснър Фудз“ показва, че сме започнали да разнообразяваме дейността си.

— Съжалявам, господин Шейн. Не се интересуваме от подобно предложение.

— Да го приемам ли като твърд отказ?

— Абсолютно — отсече тя. Пулсът ѝ препускаше. Зачака, впила очи в бюрото.

— В такъв случай, бих искал да ви информирам, че утре сутрин ще заявим официално намеренията си. В по-големите вестници ще излязат обяви. По пощата ще направим директно предложение на всички акционери.

Джордана затаи дъх шокирана. В паника заоглежда стаята, сякаш търсеше да открие необходимите думи, с които да унищожи този демон.

— Е? — рече Александър Шейн. — Защо не отговаряте, госпожо Къркланд?

— Отговорът ми, господин Шейн, остава същият. „Уилоу Ентърпрайзис“ няма да се превърне в придатък към вашата организация.

— Може би нямате голям избор. Вече сме купили значителна част от акциите ви и нашата оферта ще бъде за четирийсет и осем долара. Както знаете, това е с десет повече от пазарната цена на акциите ви.

— Добре знам цената им — прекъсна го тя вбесена — и смятам, че нямаме повече какво да си кажем. Ако сте възнамерявали да извършите сливането приятелски, ще трябва да идете другаде. Аз ще се боря, господин Шейн. Не съм прекарала последните десет години от живота си в усилия да създам този бизнес, само за да го предам в ръцете на някакъв си универсален конгломерат.

— Точно този ваш дух, госпожо Къркланд, донесе успехи на „Уилоу Ентърпрайзис“. Ние обаче също не се отказваме лесно. Надяваме се, че ще създадем един ползотворен съюз.

„Само през трупа ми“, помисли си Джордана и затвори телефона.

— Това е нечувано. Наистина абсурдно. Не могат да направят това — простена тя. — Не могат просто да позвънят по телефона и да ми откраднат всичко постигнато. Не е честно!

Тя скочи от стола и закри из стаята, после се върна до бюрото и вдигна слушалката.

— Лейла, свържи ме с Том Чърuin.

Томас беше вицепрезидент в управителния съвет и практикуващ адвокат.

За съжаление, не успя да ѝ помогне много.

— Абсолютно законно е, Джордана. Знаеш това не по-зле от мен. „Уидънър“ има право да се опита да ни погълне. Поне знаем, че нямат много силно дялово участие. Иначе щяхме да сме уведомени. Можем да се надяваме единствено на бързината си.

— Събрание на управителния съвет още утре?

— Ако е възможно. Знаем, че Марджъри Дод е извън града. Възможно е и Хенри Уокър да отсъства. Можем да отложим с един ден. Опитай се да намериш всички останали.

Джордана се чувстваше замаяна. Изненадващо бе, че може да стои на едно място. Но коленете ѝ трепереха ужасно.

— Ще ги намеря, Том. Какви шансове имаме?

— Почти никакъв шанс няма нещата да останат такива, каквито са били през последните няколко години. По дяволите, не съм и сънувал, че може да се случи подобно нещо. Добре че в общия договор имаме клауза, че всяко изменение в статута на компанията трябва да бъде одобрено от акционерното събрание. А ще мине време, докато можем да го организираме. Ако „Уидънър“ са взели заем, за да финансират сливането, всеки загубен ден може да им коства много.

— Съобщенията ще излязат в утрешните вестници. Ами ако успеят да закупят толкова много акции, че да обърнат гласуването в своя полза?

— Трябва да го предотвратим. Хващай телефона, Джордана. Ти лично. Обади се на акционера с най-голям дял в нашето предприятие и обясни какво се е случило.

— По дяволите, Том. „Уидънър“ предлага четирийсет и осем. Доста е примамливо. Не можем да се състезаваме с това.

— Трябва. Някак. Аз предлагам ние самите да вземем заем и да си откупим акциите обратно, но това ще ни постави на нестабилна финансова основа. А и винаги съществува възможност да намерим добронамерен купувач.

— Но аз не искам да продавам. „Уилоу Ентърпрайзис“ е моят живот!

— Ето затова се нуждаем от добронамерен купувач за смесено предприятие. Ако „Уидънър“ ни погълне, ти, аз и управителния съвет такъв, какъвто е сега, всички ще изчезнем, да не говорим пък за по-голямата част от управленческите ти кадри. Не хващам вяра на това, дето Шейн говори по телефона за обща работа и тъй нататък. Познавам методите му. Ще ни използва за собствените си цели. Не ми казвай само, че е загрижен за благоденствието на жените спортистки.

— Задачата ти е да ме накараш да се чувствам по-добре, Том — скара му се Джордана. — Нека се съсредоточим върху проблема как да го държим настрана.

— Извинявай, Джордана. По дяволите, трябваше да съставим клаузи, които да са в защита на ръководството.

— И защо не сме го направили?

— Защото никога не сме мислили за евентуално поглъщане от друга компания.

Губеше се ценно време.

— Е, сега стигнахме и до този проблем. Слушай, започвам да звъня по телефона. Искам да се свържа с възможно най-много от основните акционери, преди да излезе обявлението на „Уидънър“. Какво да им кажа?

— Кажи им да изчакат, докато потърсим по-добри оферти.

— Добре — Джордана бързо записваше всичко. — И управителния съвет. Първо ще потърся Мардж и Хенри. Ако не могат да дойдат до четвъртък сутринта, ще се съберем без тях.

— Хубаво. Междувременно, нека назначим и някой, който да прави анализите. Ще имаме нужда от благороден рицар.

Благороден рицар. При подобни ситуации това бе обичаен жаргон. В съзнанието ѝ изплува Патрик, повече от всякога ѝ се искаше да поговори с него. Той ще я разбере, ще я окуражи и подкрепи. Но не се беше обадил още... А и в момента трябваше да разговаря с други хора.

И както тъй често бе правила през последните четири седмици, през последните десет години, остави личните си проблеми настрана.

Джордана прекара целия ден и голяма част от вечерта на телефона. Свърза се с всички членове от управителния съвет и назначи събранието за четвъртък сутринта. Обади се и на акционерите с по-сериозен дял и отправи молба да почакаат. Трудно беше. Без конкретна оферта, тя апелираше единствено към лоялността им. За щастие, онези, с които обсъди проблема, се оказаха етични хора, макар в случая да ставаше дума за много пари.

Позвъни и във всеки от шестте завода, пръснати из страната, обясни на директорите им какво се е случило и си осигури подкрепата им да убедят онези от подчинените си, които имаха акции в предприятието, да не продават. Тази задача, не бе трудна. „Уилоу Ентърпрайзис“ се отнасяше добре с персонала си и заплахата към организацията бе директна опасност за тяхното благоденствие.

Междувременно се срещна с ръководителите на секции, които бяха и акционери в компанията. От тях получи най-силна подкрепа. Яростта им, когато чува заплахата, и решимостта да попречат на „Уидънър“ вдъхна смелост на Джордана.

Въпреки това, след като се върна вкъщи и проведе още няколко телефонни разговора с акционери, се почувства напълно изцедена. Едва събра сили да се вмъкне в леглото и се въртя неспокойно до зори, после се облече и се върна в офиса, за да поднови кампанията за оцеляването им.

В десет часа сутринта вече бе изтощена и обезверена. Когато секретарката почука на вратата и подаде на Джордана чаша кафе, тя се отпусна на стола и се усмихна тъжно.

— Благодаря, Лейла.

— Как върви?

— О, един Господ знае. Обаждаш се и им излагаш проблема, после се надяваш на най-доброто.

Тя остави кафето и разгърна „Уолстрийт Джърнъл“.

— Видя ли го?

— Да — отвърна Лейла, — ужасно е, нали?

— Господи — отвърна тя отпаднало, — виждала съм толкова много подобни обявления, но никога не съм си представяла, че някой ден „Уилоу Ентърпрайзис“ също ще стане тяхна мишена. Изглежда тъй нереално. Но ето го, черно на бяло. Изгодна оферта, която може да се стори тъй примамлива за някои акционери, та да не могат да й устоят. Сигурно всички вече са я видели.

— Те ще те подкрепят, Джордана. Ти се отнасяше добре с тях. Не могат да пренебрегнат този факт.

— И аз се надявам на това. Би трябвало да се досетят, че ако „Уидънър“ ни погълне, нещата ще се променят.

Звънът на телефона в стаята на секретарката прекъсна думите ѝ. Лейла се върна на бюрото си, за да отговори.

— Запиши съобщение — подвижна Джордана след нея. — Кажете да позвънят след десет минути. Имам нужда от почивка.

Загледа се в секретарката и се зачуди кой ли звъни. С чашата кафе в ръка се запъти към прозореца.

Чувстваше се уморена, тъй уморена. Събитията се бяха развили толкова бързо. Трудно бе да повярва, че само преди двайсет и четири часа не подозираше нищо. Тогава „Уилоу Ентърпрайзис“ още беше неин.

Том бе прав. След обаждането на Александър Шейн, нещата се бяха променили невъзвратно. Джордана знаеше, че каквото и да се

случи, нищо вече нямаше да бъде точно както е било. Изправена пред този проблем, тя сякаш бе готова на компромисно решение.

За миг си представи какво би станало, ако загуби. Компанията представляваше целият ѝ живот. Нямаше нищо друго. Нищо, освен... мечти.

А той още не се бе обадил.

Изведнъж тя остави чашата и докосна с пръсти устните си. Познаваше само един човек, който можеше да ѝ помогне, който може да запълни празнината в нея и той беше...

— Джордана?

Убедена бе, че гласът е въображаем. Затвори очи, за да спре сълзите.

— Джордана?

Този път прозвуча по-близо — познат глас, много скъп за нея. И много реален. Тя се обърна рязко, все още с ръка върху устните, и премрежените ѝ от сълзи очи съзряха човека, който ѝ бе липсвал толкова много през последните четири седмици. Опита да произнесе името му, но устните ѝ помръднаха безмълвно.

Патрик тръгна към нея. Само като я видя, сърцето му заби лудо. Усети колко е отчаяна, почувства го още щом отвори вестника сутринта. И в този миг забрави коя е, чия съпруга е била, кой ги наблюдава. Трябваше да дойде при нея.

Но дали тя искаше да го срещне, особено в този момент? Видя болката в очите ѝ, блясъка на сълзите. Помисли си, че ще умре, ако не може да ѝ помогне.

Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ. Тъкмо щеше да се пресегне, за да ги избърше, когато тя се наклони към него. В следващия миг бе в прегръдките му, и двамата се вкопчиха един в друг.

— Ангел мой — прошепна той и я притисна към себе си. — Спокойно, всичко ще бъде наред.

Не му възрази. В прегръдките му за първи път повярва на тези думи. Това убеждение бе неразумно, емоционално, знаеше го, но не я интересуваше.

— О, Пат — прошепна тя, когато най-после бе в състояние да говори. — Толкова се радвам, че си тук.

— Искях да дойда. Нямах представа колко много. Но се боях. От толкова неща. После, когато видях обявлението на „Уидънър“ тази

сутрин, всичко друго вече нямаше значение. Обичам те, Джордана. Искам да съм до теб, да ти помогна. Знам какво значи „Уилоу Ентърпрайзис“ за теб.

— Аз също те обичам, Пат. Радвам се, че си тук. Толкова много се радвам.

Пат обхвана лицето ѝ и избърса сълзите. Радваше се, че е отново пред него, сякаш не я бе виждал с години. Когато я целуна, устните му и разказаха за стаеното желание, което сега споделяха и двамата.

Той се усмихна.

— Пораснала си.

— Нося обувки с високи токове.

— И пола, и копринена блуза и грим.

Притеснена, тя прокара, пръст под окото си.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Изглеждаш прекрасно. Естествено, продължавам да те харесвам и когато си съвсем гола.

Джордана се усмихна за първи път в продължение на повече от двайсет и четири часа и потърка чело в брадичката му.

— Всички мъже сте еднакви. Все за едно мислите.

— Не, ангел мой — промърмори той нежно. — Обичам те така, както никой друг мъж досега не го е правил и никой няма да го направи. Глупак бях, че чаках толкова дълго, за да ти го кажа. Прекарах последните четири седмици единствено със спомени. Но сега искам повече. Само мисълта за теб ми дава живот. Нямах представа колко ти се възхищавам.

Думите му я върнаха към реалността.

— О, Пат, какво ще правя? — очите ѝ пак се напълниха със сълзи.

— Първо, ще се отпуснеш и успокоиш. Изглеждаш така, сякаш не си спала цяла седмица.

— Не спях само една нощ. Странно как подобен проблем може да повлияе на човек.

Седяха един срещу друг и коленете им се допираха. Патрик хвана ръцете ѝ.

— Ужасно е, Пат. Никога не ми е минавало през ум, че мога да имам такива неприятности. Те винаги сякаш бяха за другите, но не и за „Уилоу Ентърпрайзис“. Ние се справяхме толкова добре. И колко

години от живота си посветих на нея. Ако ми я вземат, не знам какво ще правя.

— Няма да я вземат. Има толкова начини да се борим.

— Знам. Но е трудно и са необходими много пари — тя млъкна и сведе поглед. — Катастрофирал ли си някога, Пат?

— Катастрофирал?

— На мен ми се случи веднъж. Скоро след като взех шофьорска книжка. На една пресечка с ограничена видимост. Зърнах колата, която ме блъсна чак след като моята се разби в един телефонен стълб — усетила как той трепна, бързо го успокои: — О, нямаше пострадали, но колата бе унищожена. Трябваше да изтърпя полицията и документите от застрахователната компания, неудобството да бъда без кола известно време, да не говорим, че новата, която купих, ми струваше доста повече от застраховката. Непрекъснато си мислех, че това нямаше да се случи, ако бях избързала или се бях забавила с десетина секунди. Все ми се искаше да върна часовника назад, да изживея момента отново, като изтрия лошите неща. И сега чувствам същото, само дето не знам какво бих променила дотук. Преди един ден нищо не се бе случило. И сега изведнъж моят бизнес, съграден с пот и сълзи, се разсипва. Искам да върна времето, но не мога.

— Разбира се, че не можеш. В живота не става така. Не само ти мечтаеш за това. Всеки би изпитал същото на твое място. Знам, защото неколцина мои приятели вече минаха през този ад.

— Как се справиха те?

— Първо, трябваше да се примирят, че е невъзвратимо, а после потърсиха най-доброто разрешение.

— Не знам кое е то — бавно въздъхна Джордана, — сега всичко изглежда толкова лошо.

— Защото си още на първия етап. Трябва ти време.

— А точно това нямам.

— Е, нали си назначила хора, които работят върху възможностите?

— Да. Свързах се и с основните акционери. На останалите изпращаме телеграми. Управителният съвет се събира утре сутрин. Но нямам големи надежди.

— Може би имам отговор за някои от твоите проблеми — рече той предпазливо.

Пат изглеждаше толкова уверен, толкова силен. Когато я прегърна, тя се почувства в пълна безопасност.

— Какво означава това?

— Че бих искал да ти помогна.

— Но ти ми помагаш. Нали си тук.

— Не само това. Искам да ти помогна да се пребориш с „Уидънър“ — съзрял объркването й, той продължи: — Най-добрият начин да се противопоставиш на изгодна оферта е като предложиш друга, направена от приятелски настроен купувач. Може би аз ще съм в състояние да осигуря този купувач.

Джордана намръщено отстъпи назад.

— „Хютън Груп“?

— Да. Имам инвеститори, които само чакат да вложат парите си в добра кауза. Ще им предоставя тази възможност.

— Но ти... ти се занимаваш с новооткрити фирми или с бизнес, който има нужда от реконструкция, а не с разширяване на производството.

— Няма голяма разлика в механиката на процеса. Това, че не сме спечелили репутация в областта на сливането на предприятия, не значи, че нямаме опит там. В момента се сещам за четири големи инвеститори, които вероятно ще проявят интерес да подкрепят „Уилоу Ентърпрайзис“.

— Откъде си толкова сигурен? Искам да кажа, че не си знаел за това до момента, в който си прочел обявата във вестника тази сутрин. Не е възможно да имаш много информация.

Патрик се усмихна иронично.

— Очевидно не познаваш психиката на момчетата. Когато се влюбят в някоя девойка, искат да научат всичко за нея — къде живее, какво обича да яде, кой е любимият й цвят, по кое време тръгва за уроците си по пиано...

— Никога не съм взимала уроци по пиано — прошепна Джордана. — Нима си влюбено момче?

— Не, мила моя. Вече не съм момче. Аз съм мъж. И съм влюбен. А това означава, че не съм прекарал изминалия месец в празно фантазиране. Е, не че не съм го правил навремето, но сега съм се подготвил добре. Прочетох всичко за „Уилоу Ентърпрайзис“. И заедно

с информацията, която имам от теб, зная, че това е сериозно предприятие, което мога да препоръчам на всеки клиент.

Тя остана безмълвна за секунда, втренчена в празното пространство, после, зашеметена, поклати глава.

— О, Пат. Не знам...

— Имаш ли подходящ купувач?

— Все още не.

— Добре, тогава защо да не съм аз... Моята група?

— Защото не искам никой да ме купи.

— Може би няма да имаш друг избор.

Тя отчаяно се отпусна на стола. Вчера Александър Шейн бе казал нещо подобно. Но, излезли от устата на Патрик с такава загриженост, думите прозвучаха доста убедително.

— Сигурно си прав — призна Джордана неохотно.

— Толкова ужасно ли ще бъде за теб?

— Да, защото ще загубя контрол над компанията си.

— Не е задължително. Какво ще кажеш двамата с теб да купим контролния пакет акции?

— Нямам толкова пари.

— Но аз имам. Или поне имам достъп до подобна сума. В договора ще включим специални клаузи, които ще осигурят контрола ти върху управителния съвет за всекидневното функциониране на компанията, над назначаването на персонала и ще предотвратят възможен опит от страна на хищници като „Уидънър“ да те погълнат.

— Звучи идеалистично.

— Но не е. Може да се направи. Повярвай, Джордана, знам какво говоря.

— О, Пат — тя извърна поглед. — Има какви ли не обещания... — за първи път, откакто започна да говори, Патрик се поколеба.

— Джордана? Имаш ли ми доверие?

— Да.

— Защо?

— Защото те обичам.

— И защото знаеш, че аз също те обичам? Че никога няма да те нараня?

— Да — прошепна тя.

— Тогава ме остави аз да поема нещата. Нека обсъдя всичко с партньорите си.

— Аз също трябва да разговарям с моите хора.

— Естествено. Ще ми е нужно малко време. Междувременно можеш да им предадеш разговора ни. О, колко е хубаво, че пак си в прегръдките ми — простена той.

Тя обви ръце около врата му и предложи устни за целувка. Той ги разтвори жадно със своите и ръцете му потърсиха гърдите ѝ.

— О, гледай ти, носиш сутиен.

— Нали те предупредих?

— Предполага се, че в момента обмислям как да направя най-голямата сделка в живота си, а какво излиза — чудя се как да сваля всяко парченце коприна от тялото ти. И после нали знаеш какво ще направя?

Изведнъж тя се разсмя, обхваната неочаквано от добро настроение.

— Какво?

Той започна да нашепва подробно в ухото ѝ всички неща, които иска да стори, докато тялото ѝ потръпна от желание.

— Кога? — попита тя тъй нетърпеливо, че той също се засмя.

— Какво ще кажеш за тази вечер. У вас. Към девет?

— Чудесно. Живея...

— Знам къде живееш. Помниш ли, влюбеното момче? Да те взема ли оттук?

— Не — отвърна тя. — Искам да се преоблека и... да изглеждам добре.

— Това звучи нелепо, ангел мой, та винаги изглеждаш добре — рече той и я целуна по носа. Преди да стигне до вратата, се обърна, върна се и я прегърна за последен път. — Обичам те, ангел мой, обичам те.

Разделиха се с огромно усилие. Пат поклати глава и пак се отправи към вратата.

— Много работа имам — промърмори той, удари е юмрук по дланта си и с бодър глас възкликна: — Господи, колко добре се чувствам!

Само дето не подскочи да удари пети във въздуха, помисли си Джордана. Щом остана сама, осъзна, че и тя лети в облаците от

щастие.

ОСМА ГЛАВА

Следобед еуфорията на Джордана леко спадна. Тя бе възвърнала самоконтрола си, по-скоро окуражена от факта, че Патрик я обича, отколкото от шансовете той да има разрешение за нейните проблеми.

Започна непрекъснат поток от телефонни обаждания на загрижени брокери. Макар да знаеше, че обявата на „Уидънър“ ще бъде прочетена от много хора, беше се осмелила да се надява, че тя няма да причини мигновена реакция. Повечето от повикванията, на които отговори, бяха положителни. Но имаше и предпазливи запитвания, дори директно изказани съмнения.

Между разговорите си мислеше за Патрик и настроението ѝ се повдигаше.

Том Чъруйн остана доволен, когато се обади да му съобщи, че „Хютън Груп“ е евентуален купувач. „Компанията е честна и има сериозна репутация“ — обясни ѝ той. Макар човекът, който правеше анализите, да бе осигурил вече няколко потенциални клиенти, той обеща да му се обади веднага, за да прибави и „Хютън Груп“ в списъка.

През останалата част от деня Джордана се съсредоточи върху заседанието на управителния съвет, което щеше да се проведе на следващата сутрин. Няколко добре преценени обаждания ѝ дадоха ценна информация за „Уидънър Корпорейшън“, за която подготвяше данни преди събранието. Макар да имаше всички основания да вярва, че съветът ще гласува против сливането на двете компании, не искаше да рискува излишно. Заедно с това натрупа и последни данни за „Уилоу Ентърпрайзис“. Предаде документацията на Лейла за преписване и се върна на бюрото си, за да поеме рутинната работа, която бе пренебрегвала в продължение на два дни.

Беше доста след осем, когато най-последно загаси светлините и излезе от запустелите канцеларии. Двайсетминутното ходене до вкъщи беше част от здравословните ѝ навици. С вдигната глава тя посрещна ободряващия декемврийски вятър. Беше уморена, но превъзбудена.

Изумена бе колко различно се чувстваше сега, когато Патрик отново се появи в живота ѝ. Сякаш фактът дали „Хютън Груп“ наистина ще може да ѝ се притече на помощ сега ѝ се струваше от второстепенно значение в сравнение с усещането, че там, където бе чувствала празнина у себе си, вече цъфтеше букет от надежди.

Пето Авеню бе оживено и потънало в светлини, които създаваха приятна атмосфера пред коледните празници. Джордана се усмихна на себе си, решена изцяло да се отдаде на удоволствието тази вечер, независимо какво я очаква утре. Той я обича. Какво прекрасно чувство!

Тя се изкачи по стъпалата тичешком, премина фоайето, прибра пощата и взе асансьора до четвъртия етаж. Минuti след това пържолите бяха в микровълновата фурна за размразяване, бостънската маруля бе измита, картофите за огретена връха. Тя се втурна на горния етаж да вземе душ.

Постави лек грим, нахлузи чифт кадифени панталони и бяла копринена блуза с дълги ръкави, обу черни кожени сандали на висок ток. Яркочервен копринен колан допълваше тоалета ѝ. Прекара четката по късо подстриганата си коса, сложи парфюм и изтича обратно в кухнята, за да нареже картофите, да нареди отгоре им лук и сирене. Пъхна огретена във фурната и се зае със салатата. Вече режеше краставицата, когато се позвъни.

Беше точно девет часът. Съвсем навреме. Избърса ръцете си в книжна салфетка и се обади по домофона.

— Ало?

— Обслужване по стаите — разнесе се плътен глас, който тя би познала винаги, независимо от изкривяването на микрофона.

— Най-последно — заяде се тя.

— Идвам точно навреме.

— С четири седмици закъснение. Да се надяваме, че храната е още топла.

— О, топла е, не се безпокой. И ще става все по-топла — той сниши глас. — Хайде, Джордана, пускай ме вътре, че някаква твоя съседка точно мина край мен и ми хвърли особен поглед.

Тя се засмя и натисна бутона. После излезе в коридора, за да изчака идването на асансьора.

Патрик се появи, отрупан с пакети. Тя го издърпа вътре и се посмръщи.

— Как си се натоварил! Добре, че не си се спънал някъде и не си разсипал пакетите. Какво ли щеше да стане тогава?

— Зависи за кои неща се притесняваш — провлече глас той, оглеждайки се в апартамента. — Хей, много е приятно тук!

Беше достатъчно деликатна да не започне сама да взима пакетите, затова скръсти ръце и се заоглежда заедно с него.

— И аз го харесвам. Живея тук вече пет години. Предишният собственик е съборил много от стените, тъй че апартаментът изглежда по-голям. И като е на два етажа, общо взето, има пространство.

— Виждам.

Всъщност това, което виждаше, бе безукорният ѝ вкус. Дебели килими по пода, красива тапицерия на креслата, разкошна маса с мраморен плот. Тук-там по ниските масички и малкия дъбов бюфет имаше статуетки от различен материал. Оригинални картини висяха по стените. Общият тон на интериора беше в бежово и синьо.

— От класа, точно като теб — рече той, размаха пакетите и започна да ѝ ги подава един по един. — Затова тази изискана дама получава... цветя... вино... сладолед и... нещо за по-късно.

— За по-късно?

— Да. Не бива да се отваря сега.

Той съблече палтото си и го хвърли върху близкия стол, после взе обратно двата по-големи пакета от Джордана и ги пусна на пода. Извади виното и сладоледа и се запъти към кухнята с такава увереност, че Джордана се зачуди дали не е проучил предварително и разположението на стаите в апартамента ѝ.

— Сложи цветята във вода. Искам да разгледам другите стаи.

Замаяна от присъствието му, тя тръгна да го развежда. Цял ден бе мечтала да го види и сега ѝ костваше усилие да произнесе дори името му, толкова беше развълнувана.

— Пат? Какво става с...

— Бизнеса? Нещата изглеждат се нареждат — той надникна през първата попаднала му врата. — Кабинет? Чудесно. Работиш ли много вкъщи?

— Да. Често взимам документи у дома.

— О, ангел мой, колко типично за теб.

Вече се намираше във втората стая — явно това, което търсеше. Стиснал здраво ръката на Джордана, той обгърна с поглед стаята — от лакираната тоалетна масичка и скрин до единственото маслено платно на стената и покритото с бледосиня покривка легло. Пат я придърпа към себе си и прикова тъмнокафявите си очи в нея.

— Тази вечер казвал ли съм ти колко те обичам?

— Изобщо не си разговарял с мен — оплака се тя, но усмивката ѝ показваше, че тези две думи са единствените, които иска да чуе. — Обичам те — прошепна Джордана и обхвана лицето му.

Устните му докоснаха очите ѝ, носа и накрая се впиха в нейните. Вдигна глава и съсредоточи вниманието си върху копчетата на блузата ѝ.

Джордана не се притесняваше, че току-що се бе облякла. Беше го сторила заради Патрик, и може би само за да бъде разсъблечена от него. Тя без колебание пъхна ръце под сакото му.

— Преоблякъл си се — отбеляза.

Пръстите му бяха стигнали до третото копче и продължаваха надолу.

— Държа малко дрехи в офиса — той се наведе да я близне по врата, докато тя изхлузваше сакото от раменете му. — По-лесно ми е, ако искам да се поосвежа, вместо да ходя до вкъщи. И тъй като се наложи да работя до късно...

Тя разхлаби връзката му.

— Нищо чудно, че се е наложило да останеш. Сигурно си прекарал половината ден по магазините. Цветя, вино, сладолед. Сладолед ли?

— С ром и стафиди — той развърза колана ѝ. — Понякога ми се хапват лакомства.

— А какво има в кутиите?

Връзката се освободи. Тя продължи с копчетата на ризата, а в това време той издърпа блузата от панталона ѝ.

— Изненада е. Нали ти казах. За по-късно.

Избута блузата от раменете ѝ и устните му моментално се впиха в гърдите ѝ точно над дантелата на сутиена.

— Пат!

Презрамките му паднаха, и макар да му искаше да я съблича бавно, нямаше търпение да бъде с нея. Тя трескаво разкопчаваше

последните копчета, докато Пат я освободи от сутиена. После устните им се сляха в целувка, докато ръцете възбудено се плъзгаха по телата.

В миг забравиха всичко друго, освен че са заедно, голи, слети в прегръдка. Джордана разкопча колана и дръпна ципа на панталона му, а той едва не скъса копчето на кръста ѝ.

Обладана единствено от страстта, тя забрави намерението си да обсъжда делови въпроси. Искаше само да притежава и да бъде притежавана от този зашеметяващ мъж.

Отпуснаха се върху леглото и телата им се преплетоха тъй естествено, че Патрик проникна в нея, преди тя да успее да си поеме дъх.

— Обичам те, обичам те — шепнеше той непрестанно. Тялото ѝ се извиваше да го посрещне и да му се отдаде изцяло.

— О, Господи — изстена той, когато екстазът го разтърси, много по-сладостен, много по-завладяващ и всепроникващ от всякога. — Феноменално беше!

— Обичам те — тя зарови пръсти в косата му. Челото му беше влажно.

— Наистина ли? Кога разбра?

— Не знам точно. Още когато напуснах Ню Хампшир усетих, че с мен се е случило нещо. Бях отчаяна на път за вкъщи. А като се върнах, можех само да мисля за теб и да си въобразявам, че си в леглото ми.

— И аз имах отчаяна нужда от теб. Странно нещо е животът, нали?

— Още ли се притесняваш от това, че... че съм била омъжена за Питър?

— Не, не както преди. Но никога няма да му простя, че се е опитал да те подчини. Един мъж трябва наистина да е голям егоист, за да те ограничи по този начин. Аз те обичам и заради това, че си така отдадена на „Уилоу Ентърпрайзис“.

За първи път откакто бе пристигнал тя почувства топката в стомаха си.

— Мислиш ли, че ще намериш начин да ни спасиш?

— Убеден съм. Двама от партньорите ми проявиха интерес и тримата заедно имаме общо осем ентусиазирани клиенти. Утре ще позвъня на още хора. Междувременно юристите ни работят по

предварителните договори. Сега от теб искам само цифри — той се поколеба. — Смяташ ли, че нашият човек може да погледне в документацията ви?

— Разбира се! Поне от моя страна няма проблеми. Утре ще повдигна въпроса пред управителния съвет. Сигурно ще се съгласят, ако ни гарантираш да сте дискретни.

— Дадено.

— О, Пат, наистина ли мислиш, че ще успеем? И ще съумеем да включим клаузите, за които спомена?

— Не виждам какво ще попречи. Организацията ти е стабилна. Никой не иска да променя това. Инвеститорите ще спечелят, от какво могат да се оплакват?

— Цената на акциите ще трябва да е висока, или поне по-висока от тази на „Уидънър“.

— Знам, но ние ще я платим. Ще се възвърне десетократно в най-скоро време.

— Ами ако „Уидънър“ покачи офертата?

— Ще контрираме. Имай ми доверие. Всичко ще се нареди. Ще спечелим — той подуши въздуха и попита: — Не гори ли нещо?

— О, Господи! Огретенът.

За секунди Джордана изскочи от леглото и хукна по стълбите към кухнята. Гола с готварски ръкавици на ръцете тя извади тавата и я сложи върху печката.

— Спаси ли го?

— Непоносимо е! Как исках да те впечатля с кулинарните си способности.

— Не изглежда зле.

— В никакъв случай не бих се похвалила с него, но поне не можеш да кажеш, че не съм опитала.

— Нямам претенции да ми готвиш. Всъщност впечатленията ми досега са, че не обичаш този вид дейност.

Джордана се сети за първата им вечеря в Ню Хампшир.

— Не съм казвала, че не обичам готвенето. Момчетата направиха това заключение. Искам да кажа, за себе си рядко приготвям нещо специално. Но мога да го направя, когато случаят налага.

— Е, в този случай не се налага. Просто исках да прекарам вечерта с теб. Не ми пука за храната.

— Веднага го усетих — рече тя и изведнъж се изчерви, като се сети каква е причината да изгори яденето. Когато бе в прегръдките му, нищо друго нямаше значение.

— Ще ти помогна с вечерята.

— Реших, че не си гладен.

— Промених мнението си, като видях пържолите.

Пат разопакова двете големи кутии, които бе донесъл. Джордана го наблюдаваше с нарастващо любопитство. Той извади два хавлиени халата.

— Не мога да повярвам — засмя се тя, обърна се и напъха ръце в ръкавите.

— Зима е, не искам да настинеш.

— Доста си бил сигурен в себе си?

— Не мога да кажа, че си ме разубеждавала тази сутрин. Никога не бих се натрапил на жена.

— Никога? — подразни го тя, облегна гръб на гърдите му.

— Е, освен ако е по нейно желание. Някои имат и подобни фантазии.

— Ти обичаш да реализираш фантазиите си, нали?

— Опитвам се.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна нежно.

— Добре се справяш. Имам чувството, че по професия си благородният рицар.

— Не са ми викали Ланс за нищо, явно много неща ме свързват с рицарския меч.

— Странно, нали когато за пръв път те видях там, мислех за теб като за Ланс, но това се промени бързо.

— Наистина ли? — изражението му изведнъж стана сериозно. Чудеше се дали още я безпокои фактът, че някога е играл футбол. От самото начало му бе дала да разбере, че има отрицателно отношение към играта. — Как възприемаш това сега?

Джордана интуитивно се бе досетила какво мисли той и се чувстваше гузна за някои от изявленията си. Действително, тя бе предубедена и си имаше причина за това. Бе сложила всичко под един знаменател и сега виждаше грешката си.

— Мисля, че си посветил важна част от живота си на тази игра. Мога само да те уважавам за това. Но също смятам, че има толкова

други неща у теб — ето, сега разбирам, че си преуспяващ бизнесмен и чудесен човек.

Леко недопечени, пържолите бяха разкошни, също и салатата и като по чудо — картофите, след като изстъргаха изгорялото сирене отгоре. Патрик изгребваше последните остатъци от купичката със сладолед, когато Джордана го загледа развеселена.

— Можеш да я оближеш, ако искаш.

Бузите му пламнаха и той остави лъжичката.

— Извинявай, май се забравих с тоя сладолед.

— Беше приятна гледка — все едно да наблюдаваш с какъв апетит се храни подрастващо момче. Що се отнася до мен, надали през целия месец съм яла... толкова... много наведнъж.

— Я да видя?

Ръката му побутна нейната от стомаха ѝ и го погали.

— Напълнила си го. Най-добре да се поизлегнеш някъде.

— Какво имаш предвид, Патрик.

Той я вдигна на ръце и се запъти към стълбището.

— Леглото. Къде другаде може човек да се излегне удобно?

Джордана се събуди посред нощ, плувнала в студена пот. С широко отворени очи, тя се вслушваше в приглушените шумове на града. Към обичайните звуци се добавяше още един. Дишането на Патрик. Бавно и равномерно.

Беше сънувала, че е сама, но той лежеше до нея. Обърна се и го докосна по ръката. Допирът до кожата му бе успокоителен, споменът за любовните мигове — зашеметяващ. Настроението ѝ се помрачаваше единствено от мисълта за „Уилоу Ентърпрайзис“.

Непрекъснато премисляше ситуацията. Мина ѝ през ум, че ако „Уидънър Корпорейшън“ не бе предприела тази стъпка, Патрик можеше да не се появи. Макар че някога щеше да го стори.

Опитваше да си представи бъдещето, но не успяваше. Сгуши се до Пат, затвори очи и помъчи да се концентрира върху прекрасните мигове с него. Но сънят дойде много бавно, а с първия слънчев лъч тя бе отново на крака.

Измъкна се внимателно от леглото, облече екипа си, с който бягаше сутрин, остави бележка и излезе на улицата. Тези дни заради

напрежението в службата, не бе тичала и го чувстваше. Установи бърз ритъм, вдишвайки хладния утринен въздух на Сентръл Парк.

След четирийсет и пет минути, пробягала около седем километра, тя се върна вкъщи. Нямахше още седем часът. Очакваше да го завари заспал, но не знаеше, че вече половин час той седи в хола, вперил поглед в пода.

Затвори тихо външната врата и се стресна, като го видя.

— Пат! Вече си станал!

— Да — той вдигна към устните си чаша. — Надявам се, не възразяваш, че направих кафе.

Беше някак разсеян. Предположи, че е още сънен.

— Разбира се, че не. Намери бележката ми, нали?

— Да.

Имахше нещо странно в настроението му, но не можеше да усети какво.

— Всичко наред ли е?

— Да.

Искаше да го разпита, но се въздържа. Намръщена се запъти към горния етаж.

— Ще взема душ. Веднага се връщам.

Намери го, в същата поза. Джордана спря пред него и го попита:

— Пат? Има ли нещо?

— Не — отвърна той, но веждите му се склчиха. — Ще ти помогна със закуската.

Тя се загледа след него, после го последва в кухнята. Мълчаливо приготвиха препечени филийки. Минутите минаваха и Джордана знаеше, че би трябвало да побърза с обличането и да тръгне за работа, но чувстваше, че нещо не е наред.

Чак когато се зачуди дали не се е разколебал за връзката им, не издържа, смачка салфетката и го погледна.

— Какво има, Пат? Не си ми казал и дума, откакто се върнах от парка. Има нещо, сигурно е за нас...

Той я погледна тъй напрегнато, че тя замълча.

— Да, за нас е. Безусловно — зашари нервно с поглед и рече: — Искам да се омъжиш за мен.

Повече от минута тя загуби дар слово. Подобно предположение съвсем не фигурираше в опасенията ѝ.

— Да се омъжа за теб? — прошепна тя накрая.

— Толкова ли е трудно да го повярваш? — тъжно се усмихна той.

— Да, всъщност не... Толкова е неочаквано.

— Знам. И за мен е така. Искам да кажа, от седмици знам, че те обичам, но до преди малко не бях осъзнал, че толкова много искам да станеш моя жена. Събудих се в сумрак. Посегнах към теб и не те намерих. Изпаднах в паника. Прочетох бележката и се разтреперих. Разбрах, че връзката ни е много нестабилна, че много лесно можеш да решиш и да си тръгнеш от живота ми.

— Напротив, връзката ни е силна, аз те обичам!

— Тогава се омъжи за мен. Нужно ми е да знам, че винаги ще бъдеш тук, ще ме чакаш.

— Пат — прошепна тя и бавно поклати глава, — нали от това избягах, когато се разведох с Питър. Просто не мога да седя и да чакам...

Той я прекъсна с яростен жест.

— Неправилно се изразих. Или по-скоро фигуративно. Няма значение къде се намиращ. Може да си в офиса и да се съсипваш от работа, или във вашия завод в Тусон. Можеш да правиш каквото си поискаш, докато го искаш. В никакъв случай не бих те задържал вкъщи. Само имам нужда да знам, че мислиш за мен, че ще се върнеш при мен. Егоистично ли е?

— Не. О, не. Аз също го искам.

— Тогава, омъжи се за мен.

В очите ѝ напиреха сълзи. Беше свела поглед и стискаше пръстите му.

— Съвсем не е егоистично да искаш това, което и аз искам. Но не е честно да ме молиш в този момент. През последните два дни животът ми се обърна наопаки. Десет години, Пат. Това са десет години — живея и дишам за „Уилоу Ентърпрайзис“. Не знам какво щях да правя, ако не беше дошъл вчера. Дори да не бе в състояние да помогнеш на компанията, щеше да донесеш необходимото успокоение. Ти ми даваш сили. Не съм вярвала, че мога да кажа това на някой мъж, но е вярно. И все пак не мога да взема прибързано решение. Обстоятелствата, при които се срещнахме, бяха нереални. Ти сам го каза. А и сега те не са

по-малко невероятни. Още не мога да помисля за бъдещето. Не виждаш ли, че съм объркана?

С отчаян вид той пусна в ход последното си средство.

— Ако ме обичаш достатъчно...

— Обичам те! Но съм била омъжена и съм била наранена. Този път не искам да сгреша, заради двамата.

Той пое дълбоко въздух и пусна ръката ѝ.

— Е, май се налага да тръгвам. Ще ме обесят за това закъснение.

— Пат? — Джордана също се изправи.

— Трябва да се обличам. Късно е.

Джордана много добре знаеше това. Би трябвало тя също да се приготви. В службата имаше важна работа. Ала нямаше сили да го последва горе. Зае се да чисти кухнята, докато той се върне.

— Извинявай, не биваше да те тревожа. Поне не днес. Знам колко е важно за теб това събрание.

Тя приближи към него. Обгърна с ръце кръста му и зарови глава в гърдите му.

— Ще те видя ли... по-късно.

— Ако искаш.

Младата жена срещна погледа му.

— Да. Искам.

— Да те взема ли от офиса? Към седем? Можем да излезем да хапнем нещо.

— Добре. В седем — за момент тя се поколеба. — Мога ли да ти се обадя след събранието?

Сякаш за миг напрегнатостта му изчезна.

— Ще ми бъде приятно. Бих искал да чуя как е преминало.

Тя кимна.

— Разбира се, нали инвестираш...

— По дяволите, колко си права, Джордана. Затова искам да се уверя, че си добре. На първо място си ти, Джордана.

Преди да успее да го разбере, той я целуна бързо, но настоятелно, после грабна палтото си, и излезе.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Събранието мина добре. Независимо от вътрешните си терзания, с вида и държанието си Джордана възплащаваше идеалния образ на хладнокръвен председател на управителен съвет, представи ситуацията ясно и убедително. С единодушно гласуване директорите отхвърлиха предложението на „Уидънър Корпорейшън“ и решението бе записано във вид на писмо и моментално разпратено до всички акционери на „Уилоу Ентърпрайзис“. Обсъдени бяха възможни защитни средства срещу насилственото поглъщане на компанията, включително и шансовете да се намери добронамерен купувач. С леко чувство за неудобство Джордана представи офертата на Патрик. Членовете на управителния съвет проявиха ентузиазъм да обмислят всички официални предложения, които той би отправил и се съгласиха да бъдат на разположение за повторно събрание по този повод.

Чак след като срещата приключи, Джордана се отпусна и пое свободно въздух в офиса си. Тогава почувства известно неудобство, обвиняваше се в двуличие. Изпитваше усещането, че не е признала всичко пред съвета. Но какво можеше да им каже? „Любовникът ми иска да ни откупи? Той ми предложи женитба; нали ще стане чудесно — двойно сливане?“

Толкова е сложен животът. С известна доза самосъжаление тя се зачуди защо трябваше да е така.

Но не можеше да намери отговор, поне не за момента. Колко много „ако“ съществуваха — ако Патрик и неговата група успеят да ги спасят; ако „Уидънър Корпорейшън“ се откаже от битката; ако стигнеше до извода, че наистина иска да се омъжи за Пат. Предполагаше, че след достатъчно дълъг период от време би могла да обяви пред съвета, че двамата с Пат ще се оженят. Дали обаче щяха да се досетят, че е знаела това предварително, че е наредила всичко по този начин, за да се възползва? Дали в отношенията ѝ с „Хютън Груп“ няма известна доза личен интерес?

Нуждаеше се от съвет и човекът, на когото би се доверила бе Том Чъруйн. Но беше твърде рано да го търси. Трябваше й време. Не бе излъгала Пат, когато му каза тази сутрин, че вече се е омъжвала веднъж, и ако реши да го направи отново, иска да има всички уверения, че взима правилното решение, и то е завинаги.

Джордана и Патрик вечеряха в тих френски ресторант в долната част на Ийст Сайд, а после останаха да преспят у Джордана. Той повече не спомена за брак и тя му бе благодарна. Поговориха за бизнес. Той я запозна с развитието на нещата в инвеститорската група и отново я увери в оптимизма си, че до няколко дни ще може да излезе с официално предложение пред управителния съвет на „Уилоу Ентърпрайзис“.

Двамата прекараха уикенда усамотени в градската къща на Патрик на брега на реката Ийст. В понеделник следобед, както бе обещал, той я потърси, за да представи официалната оферта. Джордана бе на седмото небе от щастие: предлагаха с пет долара по-високо от „Уидънър“, а и клаузите на договора бяха тъй благоприятни, както и бе обещал. Но някъде дълбоко в себе си Джордана чувстваше, че трябва да се оттегли.

Извикан по спешност, Том Чъруйн пристигна в офиса час след разговора й с Патрик.

— Звучи добре, Джордана — призна той, след като чу резюме на офертата. — Щом е нужно да направим сливане, във всички случаи това е най-доброто. Според условията на Клейз „Хютън Груп“ ни гарантира почти пълна автономия. Има ли някаква уловка тук?

— Не знам.

— Не ми изглеждаш толкова доволна, колкото би трябвало да бъдеш.

Тя се извърна рязко.

— О, много съм доволна, само че... има... има още нещо.

Тя сведе поглед и се намръщи, търсейки подходящите думи. После осъзна, че няма подходящи или неподходящи изрази, съществува само истината.

— Том, не бях с теб абсолютно откровена. Срегнах Патрик Клейз, когато бях на онази екскурзия в Ню Хампшир миналия месец.

Оттогава имам връзка с него.

— Връзка? — повтори той неразбиращо. Но тя се издаде, независимо дали с внезапното поруменяване на страните, или с нервно шарещия поглед. — О, любовна история? — Том се усмихна. — Та това е чудесно, Джордана. Сериозно ли е?

— Много — изпълнени с безкрайна тревога, очите ѝ най-после срещнаха погледа му.

Тогава той разбра проблема.

— Боиш се от конфликт на интереси?

— Да, той настоява да се оженим.

— Прекрасно! Моите поздравления...

Тя го спря с ръка.

— О, още нищо не се е случило. Моментът при мен сега е такъв, че е трудно да взимам подобни решения. Но може да стане някой ден. Дори да не се реализира, аз така или иначе съм ангажирана сериозно с тази връзка. Но и да решим да се оженим в някакъв момент, управителният съвет и деловите среди сигурно ще разберат. Много вероятно е тогава да помислят, че съм имала лични мотиви да се осъществи това сливане. И можеш да си представиш какви ще бъдат приказките зад гърба ми.

— Мисля, че се притесняваш твърде много за това какво ще кажат другите.

— Това не е всичко. Притеснявам се дали съм в състояние да бъда обективна, когато става дума за „Хютън Груп“.

— Решението няма да е само твое. Всичко ще бъде поставено на гласуване.

— Знам. Все пак... Том, мисля, че не аз, а ти трябва да представиш предложението пред управителния съвет. Смятам, че ти трябва да поемеш този въпрос.

— Искаш да работя съвместно с „Хютън Груп“?

— Да.

— И ще кажем ли на управителния съвет защо?

— Изглежда това е единственият честен начин и е много по-добре така, отколкото да рискуваме те да открият по-късно, че с Патрик имаме лични отношения.

— Знаеш ли, Джордана, в това няма нищо лошо. Имаш ли представа в колко много слети предприятия работят членове на едно и

също семейство или пък приятели?

— Убедена съм, че е така. Но в тези случаи това е всеизвестен факт.

Том поклати глава.

— Единствените факти, които имат значение в подобни делови ситуации, са тези в договора. Те нямат нищо общо с твоето лично отношение към Клейз.

— Това се опитвам да ти кажа, Том. Нямам пълно доверие в себе си, когато става дума за Патрик. Искам от теб да провериш всичко още веднъж. Наистина предложението на „Хюън Груп“ звучи чудесно. Би могло да е точно това, от което имаме нужда. Просто искам да се уверя.

Беше същото, като с брака. Държеше на всяка цена да успее.

Том кимна.

— Естествено, разбирам.

— Аз ще обясня на съвета, че съм близка с Патрик, и за да сме убедени в обективността на решенията, отстъпвам на теб да движиш нещата.

— Ти все още си президент на компанията и председател на съвета, Джордана. Те ще искат твоето мнение.

— О, ще го имат — усмихна се тя. — Може да е малко пристрастно...

— Съмнявам се — отвърна Том и стана, готов да излезе от стаята. — „Уилоу Ентърпрайзис“ играе твърде важна роля в живота ти, за да позволиш да се подпише друго, освен най-доброто за нея споразумение. Не, ти никога не би направила компромис с бъдещето на компанията. С всеки изминал ден „Уидънър“ изкупува все повече от акциите ни. Според данните, с които разполагам, основните акционери не са приели офертата. Но по-незначителните, събрани заедно, биха могли да създадат проблем. Колкото по-бързо възприемем контраофертата, толкова по-добре. Хм, „Уидънър“ има късмет. Ако офертата на Патрик за петдесет и три остане, Шейн може да реши да продаде своите акции обратно и да спечели. Никак не е честно.

— Типично за Уолстрийт. Трябва да го приемем.

Вечерта Патрик коментира събитията:

— Нямахте нужда да прехвърляш уреждането на сделката на Чъруин. Можеше да се справиш сама.

— Но така се чувствам по-добре. Поне съм се застраховала против всякаква критика от страна на съвета. Не разбираш ли, че би било по-зле, ако на този етап бях мълчала, защото после, когато разберат, ситуацията щеше да е много по-неприятна.

— Нервна ли си, затова че им каза.

Тя долови в гласа му загрижени нотки и сподели:

— Малко. Чудя се дали ще има коментари.

— Моите хора подхвърлиха по нещо.

— Наистина ли? И ти им каза за нас?

— Само на партньорите. Сметнах, че имат право да знаят.

— Както и моят управителен съвет.

Той кимна.

— Стори им се странно, че си била омъжена за моя съперник.

Джордана се вгледа в мрачното му лице.

— Притесни ли се?

Той се намръщи и хвана ръката ѝ.

— Малко — не можеше да я излъже. — Но го преодолях. Освен това не можеха да не се съгласят, че независимо от всичко цялата сделка е много стабилна.

Джордана остана мълчалива, загледана в дланите им. Пръстите му бяха силни и дълги.

— Мисля, че ще трябва да свикнем с това — рече тя, но дълбоко в себе си се чудеше дали изживяването на Патрик не е само началото.

Като се имат предвид обстоятелствата, управителният съвет на „Уилоу Ентърпрайзис“ прояви забележително разбиране. На събранието във вторник следобед Джордана обясни накратко дилемата си и прехвърли нещата в ръцете на Том. Ако някой имаше да отправя заядливи забележки, той очевидно го бе сторил зад гърба ѝ. С голямо мнозинство съветът гласува подкрепа на предложението на „Хютън Груп“ и веднага изпратиха съобщение по човек, който да ги извести.

На следната утрин във вестниците се появиха обяви. На акционерите бяха разпратени съвместно подписани писма, а паралелно с това по-сериозните от тях получиха и телефонни обаждания.

Джордана бе много заета, дните ѝ бяха изпълнени с работа. А нощите пък бяха изпълнени с Патрик. Той повече не спомена за брак, но всичко, което казваше или правеше, говореше за неговата любов. Нейните чувства също разцъфтяха, тяхната топлина заливаше всяко преживяване, всеки аспект от живота ѝ и я привързваше все повече и повече към Патрик.

Прекарваха всяка свободна минута заедно — у дома или навън. От време на време, из ресторантите, събиранията или представленията, се натъкваха на хора, които знаеха за миналото им. Имаше коментари и това не бе неочаквано, но повечето бяха положителни, леко шеговити. Дори споменаването им в клюките на един от всекидневниците бе направено доста безобидно — пишеха само, че Джордана е бившата съпруга на Питър Къркланд, дългогодишен съперник на Патрик Клейз. Но в един момент се обади самият Питър.

— Е, скъпа — започна той с типичния си арогантен тон, — сега май ти си в заглавията на вестниците.

Тя беше в офиса си, потънала в сериозен разговор с вицепрезидента си по маркетинг и изпита моментно желание да затвори телефона. Но усети, че иска да ѝ каже нещо. А не желаше да разговаря с него втори път.

— Изчакай за минутка, Питър — сложи ръка на микрофона и рече. — Петнайсет минути почивка, Джил? Разговорът е неотложен.

Усмивайки се разбиращо, другата жена излезе. След като вратата се затвори, Джордана махна дланта си от слушалката.

— Как си, Питър?

— Едва ли държиш да чуеш истината. Мисля, че съм те подценил, Джордана. Не знаех, че го носиш в себе си.

— За какво говориш? — в главата си вече имаше оформена идея, но чакаше да я чуе от него.

И той наистина продължи:

— Отмъщение — не бе очаквала точно това. С широко отворени очи тя се заслуша. — Патрик Клейз. Наистина го направи, нали? Не само, че го оставяш да откупи компанията ти, но имаш и любовна връзка с него. Не можах да повярвам, когато Мак ми каза. На него му се сторило странно, но не и на мен.

Мак Хейнсън бе един от най-близките приятели на Питър от футболното игрище. Очевидно бяха запазили отношенията си. Джордана почувства как у нея се надига гняв.

— Питър, за твоя информация Патрик не ме купува. Неговата компания купува акции от нашата. Има известна разлика.

Но Питър не я слушаше.

— Искаше да ми го върнеш, нали? Е, постигна своето. Откога замисляш този удар, Джордана? От месеци? От години?

— Ако наистина беше толкова добре информиран, би трябвало да знаеш, че това нямаше да се случи, ако „Уидънър“ не бяха направили опит да ни погълнат насилствено. Стучи се само преди три седмици.

— Но вие двамата с Патрик... Не се опитвай да ме убедиш, че сте заедно само от седмици.

— Питър, с теб сме разведени. Струва ми се, че личният ми живот не е твоя работа!

— Когато се отразява върху моя, съм длъжен да се намеся. По дяволите, Джордана, направи ме за смях.

— Заради това, че не можа да ме задържиш? Това си е твой проблем. Интересуваше се само от себе си, а и сега дори е така. Нищо не се е променило.

— А ти, скъпа? Не ти ли е дошло наум, че Клейз също те използва за отмъщение? — Джордана не можеше да повярва на ушите си. По мълчанието ѝ той разбра, че стрелата е попаднала в целта. — Господи, наивна както винаги! Е, нека ти кажа тогава, че Клейз не би направил това, ако не бях аз.

— Не е вярно — рече тя, но гласът ѝ трепереше, точно както и коленете ѝ.

— Хайде, хайде, прекалено много съвпадения има. Браво на момчето! Колко е хитър! През всички тия години е чакал само подходящия момент. И какво, ти сама се хвърли на врата му? Сигурно си лудо влюбена в него. Спомням си как беше с нас. И тогава доста бързо се предаде.

Джордана мобилизира цялото си самообладание, за да задържи гласа си нормален.

— Мисля, че каза достатъчно, Питър.

— Не съм убеден, скъпа. Но пък кога ли си се вслушвала в съвети?

— От кого? От теб? — не можа да потисне гнева си. — Слушай внимателно, Питър Къркланд. Нищо не разбираш от психология. Не би могъл да разпознаеш истинското чувство, дори да те удари в лицето, толкова дяволски сигурен си, че имаш всички отговори. Е, преди десет години сгреши с мен. Най-важното решение в живота ми беше решението да се разведа с теб. „Уилоу Ентърпрайзис“ ми възвърна самоуважението, което ти съсипа. Ако наистина искаш да вярваш, че връзката ми с Патрик се дължи на жажда за отмъщение, твоя работа. Винаги си бил достатъчно егоцентричен, за да смяташ, че всички и всичко се върти около теб. Валидно е и за мотивите, в които обвиняваш Патрик. На теб искрено ти се ще да повярваш, че той е прекарал последните десетина години в очакване да си отмъсти. Ти просто нищо не знаеш, Питър. Патрик е мъж. Футболът отдавна е минало за него. Той е направил успешна кариера и за нищо на света не би я опетнил заради едно жалко отмъщение.

— Колко наивно — кисело отвърна той.

— Не е наивно — възрази тя твърдо. — Реалистично. И като говорим за разумни съвети, нека ти подсказва, че най-уместно би било да заявиш пред обожателите си, че това, което прави бившата ти съпруга, си е нейна лична работа. Нямам вече време да ти държа ръката, когато самолюбието ти е наранено. Имам си друга работа. Така че, ако ме извиниш...

Тя тресна телефона, разтреперана от гняв. Трябваша й няколко минути да дойде на себе си. После вдигна слушалката и позвъни на Лейла.

— Лейла, обади се бившият ми съпруг. Ако набере отново, излязла съм. Разбрано?

Но така или иначе, бе дълбоко разтърсена. Беше еднакво бясна на Питър, задето бе наговорил подобни неща, и на себе си, че го е изслушала. Защото, колкото и категорично да отхвърляше неговите обвинения, не можеше напълно да изтрие намеците от съзнанието си.

Вечерта, като видя, че е мрачна, Патрик попита:

— Какво има? Нещо те безпокои.

Тя се усмихна пресилено.

— О, нищо. Уморена съм. Сигурно неприятностите ме изнервят.

— Но всичко върви добре. „Уидънър“ ще продаде акциите си обратно. Няма причина да се притесняваш вече от тях.

„А от теб?“, искаше ѝ се да попита, но не го стори. Знаеше, че трябва да му разкаже всичко за разговора с Питър. Но незнайно защо не можеше. Беше ѝ неудобно. Патрик щеше да си помисли, че му няма доверие. Боеше се. Ами ако има нещо вярно в думите на бившия ѝ съпруг?

Тази нощ не се любиха. Патрик само я държеше в прегръдките си, докато тя заспа. После дълго стоя буден — притесняваше се, че силата на чувствата им я изсмуква. Реши, че трябва да поохладят отношенията, но не можеше да го стори. Имаше нужда да, я вижда, да говори с нея, да бъде с нея. Всъщност най-голямото му постижение бе, че се съдържаше да говори за брак. А повече от всичко на света желаше да я направи своя съпруга. Тази нужда нарастваше с всеки изминал ден.

Един ден, около месец след като споразумението с „Хютън Груп“ бе легализирано, Джордана трябваше да замине за Сейнт Луис. Беше отлагала командировката вече два пъти. По същия начин и Патрик се бе ограничавал до едnodневни пътувания, за да могат да прекарват нощите си заедно. Невъзможно беше да отлага повече. Директорът на завода там напускаше и тя трябваше да проведе интервю и да одобри неговия заместник. Когато ставаше дума за толкова важни постове, Джордана винаги бе държала да има последната дума. Тримата най-подходящи кандидати бяха вече подбрани. Но този път мисълта за пътуването не ѝ доставяше удоволствие, защото трябваше да прекара две нощи далеч от Патрик. Проблемът обаче бе първостепенен, особено след последните промени около „Уилоу Ентърпрайзис“. Тя знаеше, че не може да пренебрегне задълженията си. Дори само за да демонстрира своя контрол, трябваше да отиде.

Раздялата бе мъчителна. Патрик я изпрати до летището за ранния сутрешен полет.

— Убедена ли си, че всичко е наред? — попита той загрижено, хванал реверите на палтото ѝ.

— Не се безпокой. Не ми е за първи път.

— Знам, но все пак... — с тревога погледна през матовото стъкло, което ги разделяше от чакалнята. — Май ще завали сняг. Прогнозите са такива.

Тя се засмя тихо.

— Докато започне, аз вече ще съм високо над облаците. Ти ще имаш проблем със снега.

— Защо не ми позволи да те придружа?

Бяха обсъждали това и преди.

— Имаш твоя работа, Пат. А аз трябва да покажа на хората там, че здраво държа юздите. По-добре е да отида сама, макар че ще ми липсваш.

Той я притисна към себе си.

— И ти ще ми липсваш, ангел мой. Нали ще се обадиш веднага, щом се освободиш?

— Всяка вечер.

Пътниците започнаха да се качват в самолета. След като всички бяха минали през вратата, той я пусна и я целуна.

— Обичам те, Джордана. Ще...

— Какво?

Той не можа да спре думите, които напиреха в устата му.

— Ще мислиш ли за нас, докато си там? — „нас“ беше достатъчно, за да разбере Джордана за какво става дума.

— Разбира се — прошепна тя.

— И ще внимаваш какво правиш?

— Да.

Тя се повдигна и го целуна за последен път. После, от страх да не се разплаче, бързо метна на рамо чантата си и тръгна към вратата.

Патрик я наблюдаваше с чувство за безпомощност и самота. Заминаването ѝ още веднъж му напомняше колко много държи на нея. Тя беше неговата светлина. Без нея светът му би бил тъмен и самотен.

Както бе обещала, тя му позвъни още същата вечер. Разказа му за полета, който бе минал без проблеми, за интервютата, които бе провела следобед с двама от кандидатите. Беше леко обърквана. И на двамата мъже сякаш нещо не им достигаше. Не можеше да определи

точно какво. Интуиция, бе казала тя на Пат. Той се засмя, когато я чу да се извинява и я увери, че на нейната интуиция човек със сигурност може да има доверие. Нали толкова ѝ бе помогнала дотук. Тя не беше тъй убедена.

Третото интервю бе планирано за следващата сутрин, след това ѝ предстояха срещи с работниците от завода. На третия ден трябваше да разговаря с избраника за поста.

Още щом седна срещу последния кандидат, вече знаеше какво решение ще вземе. Освен това бе разбрала какво липсваше на другите двама. Един директор, директор на неин завод, трябваше да притежава свръхчувствителност към околните. Мъжът се бе обадил половин час преди насрочената среща, за да предупреди, че в неговото предприятие е възникнала спешна ситуация и по тази причина е възможно да закъснее няколко минути. Дойде навреме. Но обясни какво се бе случило. Една от работничките му припаднала по време на работа. Необходимо му било да се увери, че са се погрижили за нея и са я завели в болницата, че е получила медицинска помощ и че семейството ѝ е предупредено по възможно най-деликатния начин.

Джордана го ангажира веднага. Интуицията ѝ се бе задействала моментално, а и той бе представил безупречни препоръки и квалификация. Дали сега, след като решението бе взето, можеше да ускори пътуването си до Ню Йорк?

Изобщо не се замисли, а сгъсти програмата на следобедните срещи. Беше страшно уморена, но щастлива, когато се обади на Пат, за да му съобщи промяната в програмата си. Той също се зарадва много. Ако Питър бе прав в съмненията си, щеше ли Патрик да реагира така, нима не би бил по-доволен да прекара по-дълго време без нея? Тя му вярваше, когато ѝ каза, че я обича, че му липсва, че ще бъде на аерогарата в мига, в който самолетът кацне.

Изпълнена е радост, тя взе такси до летището. Неколцина от подчинените ѝ в завода бяха предложили да я закарат, но тя предпочиташе да прекара известно време сама. Никой не трябваше да се намесва в мислите ѝ за Патрик. Отиваше си вкъщи.

Самолетът бе пълен. Имаше късмет, че успя в последната минута да си осигури място. Закопча колана, облегна се и пое дълбоко въздух в очакване да излетят. Отделиха се от земята безупречно, всичко обещаващо безпрепятствен полет.

Час след като напуснаха Сейнт Луис обаче надеждите за лек полет бяха разрушени от тихия глас на капитана, който направи съобщение по радиоуредбата.

— Дами и господа, боя се, че ще трябва да направим малко отклонение. Тук в кабината на пилотите има един господин, който настоява да бъде закаран в друга посока. Може би е въоръжен — малка пауза и гласът продължи с още по-напрегнат тон: — Да, наистина носи оръжие, но твърди, че не желае да причини неприятности на никого. От негово име ви моля да запазите самообладание. Ще ви информирам за маршрута на полета веднага щом бъде уточнен.

Джордана седеше на мястото си неподвижно. Първо я заля вълна на недоверие, после на ужас. Отвлечане. Думата се носеше наоколо като шепот от един ред към друг. Стюардесите се движеха бързо по пътеките и редяха успокоителни думи, които рязко контрастираха с бледите им лица.

Отвлечане. Изглеждаше нереално. Но нали и поглъщането на компанията ѝ изглеждаше нереално, а вече бе видяла последствията. Бавен трепет започна да се разлива по тялото ѝ, обхвана крайниците ѝ, тъй че накрая трябваше да се вкопчи в тапицираните облегалки, за да овладее тръпките.

Отвлечане? Възможно ли беше. След всичко, което преживя през последните месеци, просто не можеше да повярва. Започна панически да се оглежда наляво и надясно, но не откри успокоение в лицата на околните. Те също бяха преbledнели и търсеха подкрепа.

— Това вече е твърде много — промърмори мъжът, който седеше отляво на Джордана. — Вече трийсет години летя, но досега не ми се е случвало подобно нещо. Искам да кажа, че моторът е отказвал, светкавици са се сипели като дъжд, но чак пък... отвлечане?

— Най-страшното, което някога ми се е случвало — обади се помладият мъж, който седеше отдясно, — е било да ми загубят багажа. Той тръгнал за Гърция, докато аз летях за Калифорния. Трябваше да си купувам нови дрехи. Чантите ми пристигнаха два дни по-късно.

С вперени в празното пространство очи Джордана се чу да се намесва в разговора.

— Трябваше да летя за дома утре. Промених плановете си в последния момент. Бързах да се прибера. Мислех... — замълча, защото в гърлото ѝ заседна буца. Усещайки в какво състояние е, мъжът

отляво я потупа бащински по ръката. При други обстоятелства би приела жеста като снизходителен — малката дама, която се нуждае от успокоение. Но сега изпита благодарност.

— Как могат да се случват подобни неща? Господи, при тези мерки за сигурност по летищата. Нали всичко минава през рентген?

— Може би похитителят блъфтира — обади се този отляво. — Сигурно в момента се опитват да разберат.

— Или пък го убеждават да се откаже — изказа предположение Джордана. Опитваше да събере разсъдъка си, но беше трудно. Стомахът ѝ се бе свил на топка, мислите ѝ се връщаха към Ню Йорк, където скоро ще я чака Патрик. — Къде според вас иска да отиде?

— В Куба — предположи човекът отдясно.

Беше облечен в каубойски стил и според Джордана бе около двайсетгодишен. Надяваше се само той — или пък някой друг от пасажерите — да не проявят глупост и да нападнат пилотската кабина.

— Може би Близкия Изток — обади се мъжът отляво. — Ако се приземим в страна, с която нямаме споразумение за връщане на престъпници, похитителят ще бъде пуснат на свобода.

Джордана го огледа. Беше малко над петдесетте, в тъмен костюм. На пръв поглед изглеждаше абсолютно спокоен, ако не се смятат капчиците пот по челото му. Когато я погледна, тя му се усмихна нервно и сведе очи. Той пак потупа ръката ѝ.

Разговорите лека-полека заглъхнаха. Всички очакваха момента, в който щеше да се чуе гласът на командира на полета. Стюардесите разнасяха питиета, обяснявайки, че храната ще бъде сервирана по-късно.

Цяла вечност сякаш измина, докато чуят пак гласа по радиоуредбата. Всички притихнаха.

— Говори капитанът на самолета. Току-що ни разрешиха курс към Филадельфия, където ще кацнем за презареждане. Ако някои от пътниците имат здравословни проблеми, моля, да уведомят персонала незабавно. След като излетим от Филадельфия, ще вземем курс към Бенгази.

Разнесе се прищракване и говорителите замряха. За момент пътниците запазиха пълно мълчание, докато възприемат новата информация.

— Бенгази? — възкликна човекът отдясно. — Къде, по дяволите, се намира това?

— Либия — отвърна другият мрачно. — На другия край на света. Изтощена, Джордана затвори очи и се сви в седалката си. Либия.

Наистина беше на края на света. Толкова далеч от Патрик. Толкова далеч от всичко познато и предвидимо. Един Господ знае какво биха могли да направят либийците с американски самолет, натъпкан е пътници.

Изведнъж животът ѝ се стори много мрачен. Единствената светлина бе в Ню Йорк, където щеше да я чака Патрик и да се притеснява. Само за малко ще кацнат във Филадельфия, толкова близка и позната, и после ще продължат към Африка и тази далечна, враждебна страна. Какво я чакаше там, нея и всичките ѝ другари по съдба, бе неизвестно и следователно ужасяващо. А още по-ужасяваща бе мисълта, че ако нещо лошо се случеше, никога вече нямаше да види Патрик.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Патрик стоеше до изхода на залата за пристигащи пътници и не можеше да повярва на ушите си.

— Не знаем кога ще кацне — повтаряше младата служителка от авиолиниите. — Отвлечен е.

— Шегувате се.

— За съжаление, не. По това време би трябвало да спрат във Филадельфия за презареждане с гориво и след това ще се отправят към Либия.

— Не говорите сериозно, нали?

— Съжалявам, господине, правим всичко възможно да разубедим похитителя.

— Как сте допуснали подобно нещо? Мислех, че взимате предохранителни мерки.

— Така е, но мъжът е прикрепил експлозива към сърдечния си стимулатор. И тъй като не е било възможно да мине през металните детектори, е бил претърсен ръчно. Стимулаторът е бил външен, никой не се е усъмнил...

— По дяволите, моята жена е в самолета.

— Съжалявам — тя хвърли поглед към групичката, скупчила се до вратата. — Техните роднини и приятели са също горе. Надяваме се, че самолетът ще кацне в Бенгази, ще остави похитителя и ще се върне тук. Ще ви осведомяваме непрекъснато за всичко, ако останете да чакате.

— Да, разбира се, ще чакам. За колко време ще прелети разстоянието до Бенгази и обратно?

— Около тринайсет часа в едната посока.

— Тринайсет часа! Дали ще им стигне горивото?

Представи си как моторите загасват по средата на пътя и потрепери.

— Ще се справят. Ако е нужно, могат да се приземят в Триполи, макар че похитителят държи да кацнат в Бенгази. Ако либийците им

позволят да излетят веднага обратно...

— Ами ако ги задържат? — прекъсна я Патрик.

— Нямаме причина да смятаме, че ще ги задържат. Моля ви, господине, нека не се тревожим преждевременно.

— Господи! Така ли возите пътниците си.

Отвлечен. Невъзможно. Нали Джордана пътува с него. Ами ако не се е качила на този самолет? Може би го е изпуснала, нали намери място чак в последната минута.

— Името, моля — чиновничката вече разглеждаше папката пред себе си.

— Къркланд — рече Патрик е разтуптяно сърце. — Джордана Къркланд.

Тя преглеждаше страница след страница, изпълнени е имена. Само да е останала за утрешния самолет. Само да е в безопасност.

Но надеждите му рухнаха, когато служителката сложи пръста си по средата на втората страница и каза:

— Джордана Къркланд. Да, боя се, че е в същия самолет.

Патрик стисна очи.

— Защо не седнете, господине? След малко ще донесат кафе.

Той я погледна, после хората, които чакаха на малки, безмълвни групи.

— Да. Мисля, че ще... постоя до прозореца.

Патрик се втренчи навън с празен поглед. Редуваха се различни чувства — недоумение, шок, ярост. Когато най-после реши да седне, завладя го пълна безнадеждност. И страх. Толкова много неща можеха да се случат. Похитителят не може да е нормален човек. Ами ако съвсем загуби разсъдък по средата на полета и взриви експлозива, който носи? Или ако някой се опита да го нападне и експлозивът по погрешка избухне? Или пък ако либийците задържат самолета заедно с екипажа му?

По челото на Патрик изби пот. Ако се случи нещо е нея, никога няма да си го прости. Защо Джордана? Защо сега, когато всичко сякаш тръгна добре?

Минаха часове. Чакалнята се изпълваше — близки и приятели, журналисти. Колко безсърдечно и подло е да пъхнеш микрофона под носа на човек, който в момента изживява болка.

— И вие ли имате близък в самолета?

Патрик се извърна рязко и видя пред себе си възрастен господин с навлажнени очи. Патрик овладя гнева си и кимна.

Мъжът стискаше с изкривени от артрит пръсти дървения перваз.

— Дъщеря ми е там. Не знаех, докато не ми се обади зетят да ми съобщи. Не сме много близки.

В единия край на залата поставиха дълга маса със сандвичи и топли напитки за чакащите. При мисълта за храна на Патрик му се повдигаше. Чудеше се дали в самолета ще имат достатъчно провизии, за да издържат. Опита да си спомни други случаи на отвлечане, за които беше чел, но умът му отказваше да работи.

Нощта минаваше бавно, призори той вече беше напълно обезверен. Отпуснат на стола, се взираше в избледняващото небе. Останалите се движеха наоколо или спяха. Тези, които си бяха отишли у дома за през нощта, започнаха да пристигат обратно.

Патрик взе чаша кафе и закрачи безцелно из залата. Чувстваше се като животно в клетка.

В девет часа от депресията го извади познат глас.

— Пат! Току-що чух!

Ендрю Харпър, негов партньор и близък приятел, приближи задъхано и се свлече на стола до него.

— Чу? — повтори Патрик с недоумение.

— Всъщност прочетох. Във вестника — той му подаде един брой, но Патрик не намери сили да го поеме.

— Споменават ли името й?

— Да. Тя е една от важните личности в самолета.

Патрик си спомни за стареца, с когото бе разговарял, и кимна към чакащите хора.

— Всички са важни личности, Ендрю, за онези хора там.

— Има ли някакви новини? Във вестника пише само, че самолетът лети за Либия.

— Би трябвало да пристигне там след час. Това е всичко, което знаем.

— Е, поне се знае, че ще пристигнат. И това е нещо.

Патрик потрепери и се вгледа в празното пространство пред себе си.

— Сега пък ще се чудим как ще постъпят либийците. Ако похитителят остане в самолета, пътниците ще бъдат в постоянна

опасност. Ако пък слезе на земята, либийските власти могат да създадат проблеми.

— Има ли нещо, с което мога да ти помогна? — попита Ендрю.
— Ще поема офиса. Някакви важни срещи, които не могат да се отложат?

Нямаше по-важно нещо от безопасността на Джордана. Патрик поклати глава.

— Слушай, трябва да се прибереш вкъщи и да се преоблечеш. Изглеждаш ужасно — рече Ендрю.

— Не мога. Още не. Може би ще си отида за около час, но само след като чуя, че самолетът е тръгнал обратно. При възможно най-благоприятни условия, трябва да се върнат тази вечер.

По-късно започна да се чуди дали е бил прав. Часовете се нижеха, а новини нямаше, нищо, освен съобщението, че самолетът е кацнал в Бенгази. Но не се споменаваха за излитане. Разочарование се четеше по всички лица.

Когато следобед към него приближи репортерка, Патрик бе твърде уморен, за да се бори.

— Извинете — заговори момичето, — но не сте ли... страшно приличате на...

— Да, аз съм — не оспори той.

— Близък човек ли имате в самолета, господин Клейз?

— Да, приятелката ми — репортерката започна да записва.

— Нужно ли е? За всички чакащи ли сте водили бележки — техните имена и имената на хората, които очакват?

— За някои, да — хладнокръвно отвърна тя.

— И какво, питахте ги как се чувстват, дали се притесняват?

— Логични въпроси, като се имат предвид обстоятелствата.

— Не ви ли е минало през ум, че това е агресия спрямо личния живот на хората?

— Но това е гореща новина, господин Клейз. Не може да не го знаете.

— О, разбира се, затова и винаги съм избягвал пресата. Ако ме извините... — и без повече обяснения, той се отдалечи.

Малко след пет часа представителка на авиолиниите събщи с мрачно лице, че самолетът още не е напуснал Либия. Патрик стоеше

като вкаменен, докато тя обясняваше как авиолиниите и правителството правят всичко възможно по случая.

Какво ли чувства Джордана? Сигурно е изтощена. И уплашена. Почти двадесет и четири часа — толкова дълго бе прекарала в самолета. Ако изобщо е още там.

Никога, никога досега не се бе чувствал по този начин. Притеснен, обезпокоен, изцеден, самотен.

Шест часът, седем. Отдавна се бе смрачило в тази зимна вечер. Осем, девет. Тълпата оредя, мнозина тръгнаха за вкъщи, за да поспят няколко часа. Патрик подремна на стола си, но много бързо се събуди, стреснат от видения за експлозии, картечен огън и писъци. Ендрю отново се появи и се опита да го убеди да се върне за малко в дома си, но Патрик категорично отказа да го стори, докато не чуе нещо положително за развитието на нещата.

Най-после в три сутринта дойде съобщението. Зареден с гориво, самолетът бе излетял от Бенгази, и след като бе кацнал в Гибралтар, за да се снабди с хранителни припаси и достатъчно гориво, за да прекоси Атлантика, бе поел курс към къщи. Патрик почувства как в очите му бликнаха сълзи на облекчение. Подобни чувства очевидно изпитваха всички в залата. Зашеметен от умора, но възбуден от перспективата да държи скоро Джордана в прегръдките си, той най-после се реши да напусне аерогарата и да се прибере вкъщи.

След няколко часа със Патрик се върна избръснат, изкъпан, облякъл нов костюм.

В чакалнята цареше радостна възбуда. Информацията от Гибралтар бе, че самолетът не само е отлетял по разписание, но и че всички на борда са добре, макар и уморени.

С настъпването на вечерта тълпата нарасна. Към неотклонно бделите се присъединиха роднини и приятели. Като лешояди представителите на пресата и телевизионните компании се движеха от група на група.

Патрик прекара повечето време сам, вперил очи в небето. Самолетът трябваше да кацне в шест часа. Оставаха само петнайсет минути и той тръгна да потърси вода за пиене. Огледа се и видя Питър Къркланд, бодър, облечен в безупречен костюм, обграден от репортери, с които бърбеше свойски.

Първата реакция на Патрик бе да приближи и да му удари юмрук в носа. Копеле такова, не може да изпусне шумотевицата! Явно смяташе да се възползва от премеждието на Джордана, за да си направи реклама.

Питър срещна погледа му. Патрик отмести очи, после пак ги върна върху него, и отново отклони поглед. Накрая студено кимна на Питър и нехайно пъкна ръка в джоба на панталона си.

Пренебрегнал присъствието на Питър Къркланд и представителите на пресата, Патрик остана в дъното на залата, като местеше поглед ту към осветената писта, ту към информационното табло.

Щом съобщиха, че самолетът е кацнал, сякаш във въздуха се разнесе всеобща въздишка на облекчение, придружена с радостни възгласи.

Тълпата напираше, но Патрик остана настрана. Беше достатъчно висок, за да вижда вратата и пасажерите, които влизат. Знаеше също, че Джордана лесно ще го разпознае в множеството.

Цяла вечност мина, докато се появи първият от изтормозените пътници. Веднага го обгърнаха приятелски ръце. Очите на Патрик се напълниха със сълзи, които той избърса с ръкав.

Вътре в самолета Джордана чакаше хората пред нея да се размърдат. Чудеше се как нещо тъй просто може да отнеме толкова време, особено след всичко, което бяха преживели, после изведнъж осъзна, че търпението ѝ е напълно изчерпано.

Нуждаеше се от Патрик — да го види, да го прегърне. Ако не беше мисълта за него, щеше да полудее през онези безкрайни и мъчителни часове, когато ги държаха на либийска земя. Ако съществуваше нещо, което да ѝ помогне да преосмисля нещата в живота си, то това беше току-що преживяното. О, да, тя вече знаеше точно какво иска. Единственият проблем бе да се прибере вкъщи.

Коридорът, който водеше от самолета към чакалнята, ѝ се стори безкраен. Кръвта забушува във вените и, когато запретърсва тълпата с очи.

— Джордана! Насам!

Тя се обърна и видя как към нея приближава едър мъж. Но не беше Патрик. Това беше... Питър. Кошмарът продължаваше.

Преди да може да се придвижи, попадна в прегръдките му и камерите защракаха.

— Как си, скъпа, толкова се притесних!

Обзета от паника, Джордана продължи да оглежда тълпата. Питър я целуна звучно по бузата, но тя не обърна внимание. Възможно ли е да не е дошъл?

После го видя. Изгледаше доста по-изтощен от Питър. Очевидно той бе човекът, който е съпреживял нейния ужас. Питър бе заобиколен от журналисти, а Патрик стоеше сам настрана.

— Трябва да вървя — прошепна тя и избута бившия си съпруг. — Извинявай...

Запровира се през тълпата, докато накрая попадна в прегръдките на Патрик. Разбра, че си е у дома.

Тогавата от гърлото ѝ се изтръгнаха ридания — освобождаваха я от напрежението на преживяното и изразяваха радостта ѝ от срещата.

Колко дълго стояха така прегърнати нито знаеха, нито ги интересуваше. Единственото важно нещо за тях сега бе, че са отново заедно. Патрик прошепна в ухото ѝ:

— В джоба ми има диамантен пръстен. Искаш, ли го?

С лице, сгушено във врата му, и ръце, обгърнали тялото му, тя плъзна длан към джоба му и извади малката кутийка. Бързо наниза пръстена, но не отслаби прегръдката си.

— Обичам те, Пат. Обичам те толкова много!

— Госпожо Къркланд? Може ли за момент? — неколцина журналисти бяха приближили.

— Разкажете ни какво се случи? Имаше ли паника сред пътниците?

— Либийците качиха ли се на самолета?

— Изобщо разговаряхте ли с похитителя?

Много бавно Патрик пусна Джордана, избърса сълзите от очите ѝ и се усмихна.

— Обичам те! — каза ѝ и тя също го възнагради с усмивка. След това мъжът се обърна към микрофоните.

— Мисля, че госпожа Къркланд се чувства добре, но е уморена. Преживяла е голямо изпитание, а също и ние тук долу.

— Тя се срещна със съпруга си... — обади се един репортер, но Патрик го прекъсна:

— С бившия си съпруг. Сега е сгодена за мен.
Предусещайки сензационен материал, телевизионният кореспондент приближи микрофона си.
— Значи съперничеството продължава?
Усмивката на Патрик не помръкна.
— Не, съперничеството приключи. Сега, ако ни извините...
— Кога ще бъде сватбата? — дойде последният въпрос.
— Следващия месец — заяви Патрик, обгърна раменете на Джордана и ускори крачка. — Съгласна ли си? — попита я, след като се освободиха от пресата.
— О, да — прошепна тя. — Да.

— Здравей, поспаланке — усмихна се Патрик. — Как се чувстваш? Джордана бавно отвори очи, протегна се и хвана ръцете му.
— По-добре. Бях изтощена. Отдавна ли чакаш да се събудя?
— Да. Гледах те. Моята красива съпруга — той се наведе и я целуна нежно по устните.

— Обичам да ме целуваш.
През осемнайсетте месеца, в които бяха женени, връзката им бе разцъфтяла.

— Ангел мой, сигурна ли си, че го искаш?
Тя се засмя и прокара длан по корема си.
— Вече е малко късно да се притеснявам за това, нали?
Беше бременна в шестия месец.
— Но аз се притеснявам. Знаем колко е важен бизнесът за теб.
— Шшт. Смятам, че ти обясних ясно. Работата си е... работа. Сега ти си моят живот. Ще имаме дете. Не съжаляваш, нали?
— О, не. Толкова съм мечтал за това бебе.

Тя зарови пръсти в косата му и издърпа главата му назад, докато той я милваше с устни. Когато пръстите му внимателно хванаха колана на панталоните ѝ и ги свалиха, тя затвори очи в предвкусвано на удоволствието.

— О, Пат, обичам те.
Устните му се придвижваха все по-надолу и пулсът ѝ изведнъж се ускори.
— Пат, хайде...

— Шшт. Остави на мен.

Пръстите му се плъзгаха по тялото ѝ, докато я разтърсиха тръпките на желанието.

— Чудесна си — прошепна той.

— Патрик, но ти си съвсем облечен!

— Не за дълго — усмихна се той и напипа токата на колана си.

С необикновена нежност мъжът проникна в нея и я облада. Тя го прие, отдаде му се изцяло. Както смяташе да му се отдава цял живот. Защото давайки, взимаше от него. Това бе същността на любовта им.

ТАЙНАТА НА КАМЪКА

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво ще кажеш, а?

— Не е лоша. Не, никак не е лоша!

— Не е ли малко бледичка?

— Сигурно е от светлината... Подходяща е за скулптури, а не за човешка кожа.

— Че тя е като скулптура!

— Приятна е!

— Върлинеста...

— Мм, не мисля! Може би малко, но си има всичко!

— Джеси, ти май я оглеждаш, като че ли ще я купуваш?

— А ти какво правиш, Бен? И двамата сме се втреничили в нея, вместо да разглеждаме творбите ѝ.

— Май си прав. Знаеш ли какво казва Марджи?

— Какво казва?

— Каза, че е саможива. Студена и недостижима — като творбите ѝ.

— Не знам... В тях има нещо чувствено...

— Чувствено? Шегуваш се! В този студен камък?

— Хайде и ти сега! Така ли разбираш изкуството? Направила е чудеса с мрамора. Под длетото ѝ студеният твърд камък се превръща в нещо, което топли душата.

— Хм... Може би... Струва ми се обаче, че Марджи не греши. Погледни я само! Стои невъзмутимо, като че ли нищо наоколо не я засяга!

— И с право! Как щеше да се чувстваш ти, ако край теб се мотаеха двеста души и те оглеждаха от главата до петите?

— Разглеждат работите ѝ, Джеси, не нея!

— Хайде на бас! Изложбата ще продължи цели четири седмици, но само тази вечер присъства и тя. Само не ми казвай, че всички тези хора са се издокарали като питомни маймуни и се тъпчат с храна в

горещината от любов към изкуството! По дяволите, хич нямаше да съм тук, ако не ме беше домъкнал насила!

— Правя го за твое добро!

— Ами! Правиш го заради себе си! Ти се навърташ по такива местенца, с надеждата да пипнеш някой и друг клиент. А аз ти трябвавам, за да демонстрираш класа. Пфу, ужасно е горещо тук!

— Има климатична инсталация.

— Добре де, но е претъпкано. Да не говорим, че за да стигнем дотук, трябваше да излизаме навън. Както и всички, които са се събрали. Това доказва моето твърдение. Дошли са, за да я огледат. Няма друга причина.

— Я стига, Джеси! Тук е събран каймакът на нюйоркското общество! А и не са се измъчили кой знае колко — от хладния си апартамент са влезли в хладната си лимузина, от нея право в галерията с климатична инсталация. Изобщо не са разбрали, че навън е адска жега.

— Като си помислиш само, че на улицата не можеш да се разминеш от лимузини!

— Улицата е тясна...

— Човече! Погледни я само! Хладна е като коприна.

— Нали ти казах!

— Не, не! Хладна в смисъл сдържана... изтънчена...

— Като онази фигурка от алабастър, ей там.

— Изглежда като жива!

— Да, но е от камък. Също като нея.

— Точно тук грешиш, Бен! В скулптурите ѝ има много чувство. Те са от камък наистина — твърд, студен, полиран до блясък камък — но излъчват страст! Предполагам, че и на нея страстта не ѝ е чужда.

— Не ставай глупак, Джеси! Тя е студена, безчувствена. Погледни я — сякаш е от порцелан.

— Мм... Да, но е крехка като него! Прекрасно!

— Инертна е, бездушна...

— Не е... Съзирам, че под тази външна сдържаност се крие страстна жена.

— Страстна? Я не ме размивай! И без да знаех предварително, веднага щях да преценя, че е студена като лед.

— Студенината е нещо относително, приятелю. За теб или за мен едно парче мрамор е само къс студен безжизнен камък. А тя открива в него чувства и с таланта си ги изважда на повърхността. И ако има репутацията на недостижима, причината за това е може би, защото не се е намерил мъж, способен да издълбае твърдата обвивка и да открие меката и топла сърцевина. Хм... Според мен тази жена е чувствена и страдна.

— Да не си решил да я сваляш? Я не се занасяй, Джеси! Може да имаш славата на Дон Жуан, но тази жена не е твой тип!

— Така ли мислиш?

— Определено! Ти си падаш по засуканите сексапилни мацета.

— Хм! А като си тръгнат, имам чувството, че съм в хладилник.

— С тази ще си в хладилник, преди да се озовете в леглото, в него и след това.

— Хващаме ли се на бас?

— Дадено! Обзалагам се, че няма да се добереш дори до „първа база“.

— Е-хей! Подценяваш майстора!

— На какво да се обзаложим?

— Има красиви изящни ръце. За жалост проклетата вечерна рокля скрива краката ѝ. Сигурен съм обаче, че и те са хубави.

— Може би бедрата ѝ са кльоцави...

— Съмнявам се. Виж гърдите ѝ! Разкошни са!

— Да се обзаложим на два билета за плейофите!

— Какво? А, плейофите... Ама че си хитрец! Дори не знаеш дали „Никс“ ще се доберат до тях.

— За тях съм сигурен! За теб обаче се съмнявам.

— Виж ти каква самоувереност!

— А ти не си ли самоуверен? Добре, хващаме ли се на бас?

— Не е честно, Бен. Дори в началото на първенството, трудно се намират билети за интересните мачове на „Никс“...

— Какво ти става, Джеси? Да не биеш отбой? Или „майсторът“ се поразмисли...

— Я стига! Тази жена е толкова мека... податлива. Само че ще ми е нужно малко време. Такива жени трябва да се ухажват.

— Да се ухажват ли? Божичко, съвсем си се размекнал! Откога ти се налага да ухажваш жени?

- Тази е различна. Ако ще го правя, нека е както трябва!
- Май те хвана шубето, а?
- Глупости! Няма начин!
- Тогава се хващаме на бас на двата билета, съгласен ли си?
- Плейофите, при положение, че „Никс“ достигнат до тях са само след седмица.
- Една седмица е много време, освен ако не си започнал да губиш форма!
- Я стига! Аз да губя форма?
- Значи се хващаме на бас?
- С голямо удоволствие ще гледам как „Никс“ ще бият „Лос Анжелис“. Чудя се само дали скулпторката харесва баскетбола?
- Билетите са мои, приятелю!
- Грещиш, ще загубиш баса!
- Хващаме ли се на бас?
- Дадено!

Пейдж Матесън стоеше невъзмутима сред тълпата почитатели. Кимаше, усмихваше се и със спокоен глас отговаряше на въпросите за изложените в галерията творби. Ритуалът започваше от началото, когато нова група поклонници на изкуството заменяше предишна! Франко Роже, собственикът на галерията, стоеше неизменно до нея и я представяше на почитателите.

Самообладанието ѝ бе възхитително. Никой от присъстващите за миг не подозираше, че духом тя е далеч от тук. Никой не би могъл да си представи с какви усилия я убедиха да присъства тази вечер. Държеше се спокойно, с едва доловим нюанс на свенливост, но това само придаваше допълнително очарование на алабастровата ѝ красота.

— Значи работите изключително с камък? — попита един от почитателите ѝ.

— Не, много ми допада и работата с дърво.

— Тук не виждам нищо от дърво... — отбеляза друг посетител.

— Фигурите ми от дърво са изложени в други галерии в града. Решихме тук да покажем само творби от камък.

— Дървото и камъкът не са типични материали за съвременните майстори на длетото — отбеляза друг от групичката около нея.

— Наистина, днес много скулптори предпочитат да работят с метал, пластмаса и други „модерни средства“. Но има една тенденция — бавна, но стабилна — на връщане към традиционните материали — отвърна тя с усмивка. — Предизвикателство е да създадеш от един традиционен материал нещо съвсем съвременно.

— Справили сте се добре — каза го мъжът, представен ѝ като Кристофър Райт Трети — малко нисичък, може би неин ръст, ако не бяха токетата ѝ. — И вие ли сте „модерна“ като работите си?

— Не, аз съм традиционалистка — дежурна фраза, предназначена за по-нахалните мъже, а Кристофър Райт Трети несъмнено бе такъв. Щеше да познае това, дори ако той не ухаеше така силно на одеколон. Издаваше го самоуверената поза, когато ѝ зададе въпроса.

— Какво ще кажете тогава за една традиционна вечеря? — той се наклони към нея. — Разбрах, че ще останете в града още няколко дни.

— Само утре, а денят ми е запълнен с ангажименти чак до късно вечерта — отвърна тя невъзмутимо. — Ако всичко върви добре, вдругиден се връщам у дома. Боя се, че просто няма да имам свободно време, господин Райт...

— Кристофър... Често ли идвате в Ню Йорк?

Тя поклати отрицателно глава. После отговори на въпроса, зададен от един от почитателите ѝ събрани около нея.

— Живея в Ню Ингленд. Е, не е на края на света, но все пак е доста далеч. Имам чувството, че ако живеех в този град, не бих успяла да създам нищо. Забързаният ритъм като че ли замайва...

Пейдж Матесън търсеше съзнателно ефекта от своите думи. Трябваше да прозвучат като признание на девойче от малък провинциален град. Никой не знаеше, че от момента, в който беше в състояние да извърви повече от една пресечка, без да се оплаква, родителите ѝ я водеха със себе си при всяко посещение в Ню Йорк. Спокойно можеше да се каже, че познаваше Манхатън като кътните си зъби, но винаги с радост се завръщаше в родния си край.

Беше доста късно, когато тълпата клиенти и почитатели найсетне се разотиде. След четвърт час Пейдж седеше в малък ресторант

със своята посредничка Марджъри Гудуин и помощничката ѝ Каролайн Пек.

Марджъри завъртя чашата за вино и се облегна на стола с пресилена въздишка. В следващия миг на лицето ѝ сияеше усмивка.

— Дами, успяхме! Откриването мина блестящо. Е, вярно, една трета от изложените работи са взети временно от частни колекционери, но ако сметките са верни, още тази вечер трябва да сме продали половината от останалите!

— Не може да бъде! Толкова много? — възкликна изненадана Пейдж. Умората ѝ моментално изчезна.

— Мм, да! Толкова много... Ако сметките са верни!

— Сигурно са верни, съдейки по въодушевляването на посетителите, с които разговарях — намеси се Каролайн. — Всички са полудели, по скулптурите ти, Пейдж! Моите поздравления!

— Благодаря! — усмихна се сърдечно тя. — Дано е така. Не бих издържала дълго, ако се налага често да присъствам на подобни „мероприятия“.

— Изглеждаш доста уморена! — отбеляза Марджъри.

— Снощи не спях добре. Този град ме превъзбужда.

— Удобен ли е апартаментът на Силвия? Дано се чувстваш като у дома си!

— О, Чудесен е! Много мило, че Силвия ми го отстъпи, за да не ходя по хотели. Едно е обаче да се чувстваш като у дома, друго е да си вкъщи. Липсва ми океанът.

— О, стига! В Ню Йорк си само от един ден!

— Така е, но вече се затъжих за тихия успокояващ плясък на вълните. Ти си била у нас, Марджи, знаеш колко е спокойно там!

— Хм... Аз съм свикнала с града. Приятно ми е да поживея седмица-две край морето, но постоянно? Ще се побъркам от толкова спокойствие и тишина!

— Понякога не се ли чувстваш самотна? — попита Каролайн. — Край теб няма никой...

— Напротив! Мисля, че само така мога да работя. Пък и океанът ми прави компания. Ако се събудя нощем, излизам на верандата. Знаете ли, няма по-ефикасно приспивателно от успокояващия ритъм на вълните!

— Има, има... — подхвърли дяволито Марджи и повдигна многозначително тънките си вежди. — Познавам и друг ритъм...

— Марджъри Гудуин, винаги мислиш еднопосочно! — разсмя се Каролайн.

— И какво лошо има в това? Чуйте, тази вечер видях доста привлекателни мъже! Ако не бях толкова заета да продавам работите ти, Пейдж, бих се изкушила да използвам стаичката на Франко!

— Стаичката беше заета — съобщи Каролайн. — Видях Крейг Хъчинсън да влиза вътре с някакво маце.

— Крейг само върти номера на Франко! — отбеляза сухо Марджъри. — Освен ако изведнъж не е станал нормален, което би накарало Франко да полудее.

— Цяла вечер Франко не се отдели от мен, но забелязах, че е неспокоен — вметна Пейдж. — Беше толкова мило от негова страна!

— Да не е искал да накара Крейг да го ревнува? — разсмя се Каролайн. — Не, нещо не се връзва... Щеше да хване под ръка някой „расов“ младеж. Освен ако заключенията ни са грешни...

— Горкият Франко, не му завиждам! Как ли излиза на глава с вас двете? — намеси се Пейдж, след като в продължение на пет минути слуша мълчаливо оживения разговор за отношенията между Франко и Крейг.

— Франко ни обича — отвърна Марджъри. — Страхотен! Не съзира в лицето на жените заплаха, както повечето мъже — сниши глас и продължи: — Запознахте ли се с Том Честър? Невероятен е! Само мускули, няма грам тлъстина!

— И откъде разбра, че са мускули? — закачи я Каролайн.

— Прегърнах го през кръста — засмя се Марджъри. — Нали знаеш, че ние, посредниците, правим какви ли не жертви, само и само да продадем нещо! Дадох му и визитната си картичка — отново понижи тя глас. — В случай, че пожелае... нещо...

Пейдж също се разсмя. Ако не познаваше така добре Марджъри, може би абсолютно непрофесионалната насока, която започваше да взема разговорът, щеше да я засегне. Знаеше обаче, че Марджъри е отличен професионалист, истински факир, когато трябваше да продаде някоя от скулптурите ѝ. Кое то никак не пречеше на посредничката да се заглежда по мъже.

— Марджи, непоправима си! Какво стана с Дейвид?

— Дейвид? О, добре е! Помоли да ти предам колко съжалява, че не може да присъства на откриването. Имал служебни ангажименти.

— Добре, но няма ли да се разсърди, ако те види, че флиртуваш с други мъже?

— Ще се разсърди, разбира се!

— Тогава... Защо е този разговор?

— Защото е само разговор! И се забавляваме! — Марджъри потупа Пейдж по ръката. — А Дейвид, въпреки досадните си делови ангажименти, все още си е фантастичен любовник! Чуй какво ще ти кажа, Пейдж. Наистина ти трябва мъж! Нямах представа какви невероятни хоризонти се откриват!

— Благодаря, стига ми това, които имам! — усмихна се самоуверено Пейдж. — Харесвам живота си такъв, какъвто е.

— Помисли само, колко по-възбуждащо би могло да бъде всичко! — намеси се Каролайн. — Работиш като луда цяла седмица, а уикенда прекарваш с някой очарователен принц. Имаше няколко в залата тази вечер...

— Принцове ли? — изкикоти се Пейдж. — Каролайн, Каролайн! Явно прекарваш твърде много време в компанията на Марджи. Съмнявам се, че още вярваш в приказки. Горкото момиче!

— В последно време „горкото момиче“ прекарва голяма част от денонощието в компанията на някои от най-видните ни клиенти — измърмори Марджъри. — Уолтър Емерсън звъни по два пъти на седмица например.

— Кой, режисьорът ли? Мислех, че е над петдесетте...

— Внимавай, скъпа! — изгледа я предупредително Марджи. — За някои от нас петдесетгодишен съвсем не означава старец!

— Както и да е, сгрехихте с цели десет години — побърза да уточни Каролайн. — Хората често го изкарват по-възрастен. Може би заради името...

— Или заради посивялата коса...

— Превременно посивялата коса! Много приятен мъж наистина! — усмивката на Каролайн бе повече от красноречива.

— Успя ли да те заведе в... Чакай, не живееше ли в някакво имение в Южна Каролина?

— Джорджия. Прекрасно място. Но мисля, че се отклоняваме от темата...

— И коя е темата? — попита Пейдж с невинно изражение.

— Да ти намерим мъж! — намигна заговорнически Каролайн.

— Марджи, обясни й, че това не ме интересува! — настоя Пейдж с кротка усмивка.

— А би трябвало! — възропта приятелката й. — Вече си на двадесет и девет години и е крайно време да придобиеш известен жизнен опит!

— Не смятам, че опитът ми е малък...

— Какво ще кажеш за Джон Уитли? — Марджи пропусна възраженията край ушите си. — Не е ли страхотен?

Каролайн подпря глава и огледа замислено Пейдж.

— Хм... Не знам... Имат един и същ цвят коси. Според мен трябва малко контраст.

— Не ме интересува! — повтори упорито Пейдж, но изглежда никой не й обърна внимание, защото обсъждането продължи.

— А Бил Шафър? — излезе със свое предложение Каролайн. — Косата е подходяща. Човекът съвсем наскоро се разведе...

— За трети път. Подчертай си това в бележника!

— Не ме интересува! — за трети път каза Пейдж. Никой обаче не я чуваше.

— Сетих се! Донован Грийн! — възкликна Марджи с грейнали очи.

— Господи, пощадете ме! Никому не съм сторила зло!

— Там е цялата работа, Пейдж — прекалено си добричка! — заяви Марджъри. — Крайно време е да направиш нещо... Нещо дръзко, авантюристично! Трябва ти любовна авантюра със страхотен мъж, който ще те накара да усетиш, че във вените ти тече кръв. Полезно е и за душата, Пейдж! Много е полезно!

Пейдж откровено се съмняваше в това твърдение, но когато найсетне се добра до временното си жилище, бе твърде изтощена, за да размишлява над това.

Събуди я досадното бръмчене на часовника. Тя се надигна неохотно, макар че не беше от поспаливите. Предстоеше й тежък и досаден ден. Марджи бе организирала поредица от посещения в галерии и срещи с галеристите, които продаваха творбите й.

Взе душ, седна пред тоалетката и внимателно среса гъстата си черна коса. В Ню Ингленд я носеше разпуснатата, но сега я прибра в стегнат кок на тила. Прическата трябваше да отговаря на образа, който беше възприела тук — елегантна, сдържана, изискана млада дама. Налагаше се да изглежда няколко години по-възрастна. Знаеше, че някои от тези, с които днес щеше да се срещне, биха приели едва ли не като обида шумния успех, постигнат от жена, неотдавна навършила двадесет и девет години.

Пак по същата причина грижливо се зае с гримирането — в Марбълхед почти не слагаше грим. Нямаше друг начин, още ден трябваше да пренебрегне предпочитанията си към естествения външен вид. Само още един ден! Привърши с гримирането, облече бял ленен костюм и блуза от черна коприна. За последен път се огледа в голямото стенно огледало.

„Не е лошо, Пейдж! Никак не е лошо!“ — беше доволна, че е постигнала търсения ефект. — Мама би те одобрила.

На устните ѝ заигра усмивка. Майка ѝ — винаги изискана и безупречно елегантна — от дете ѝ внушаваше, че една млада дама е длъжна да държи на външния си вид. Въпреки предпочитанията си към удобното спортно облекло, Пейдж бързо се научи на компромиси. В ден като днешния едва ли би се чувствала добре в панталон, макар че тази мода бе твърде разпространена.

Погледна скъпия си златен часовник и се упъти към кухнята. Шофьорът трябваше да дойде след двадесет минути и тя имаше малко време за кафе. В Марбълхед пиеше сутрешното си кафе на верандата, после се затваряше за няколко часа в ателието и чак към единадесет се сещаше за закуска. Днес, естествено, закуска нямаше да има. Можеше да си свари едно яйце... Стомахът ѝ се разбунтува. Девет без петнадесет сутринта беше прекалено ранен час за хранене. Щеше да ѝ се наложи да изчака обяда — когато и където се случеше да ѝ предложат.

Колата трябваше да дойде след пет минути. Пак беше подранила, помисли си с досада. Секундите се нижеха бавно и тя започна да проклина навика си винаги да е готова преди уречения час. Бездействието водеше към размисли, а днес те определено бяха еднопосочни. Макар и с нежелание, насочи вниманието си към

предстоящите срещи. Преди седмица, когато Марджи я уведоми за тях по телефона, Пейдж бе възнегодувала:

— Защо трябва да обикалям и галериите? Не могат ли галеристите да дойдат на откриването?

— Могат, естествено! Сигурна съм, че голяма част от тях ще го направят. Но е друго да ги омаеш с лично посещение. Ти винаги правиш отлично впечатление! — заубеждава я разпалено Марджи.

— А знаеш ли какво ми коства? Устата ми се изкривява от усмивки, а краката ми отичат от висенето!

— Че помоли ги да ти дадат стол!

— Ти няма ли да си с мен?

— Не, имам друга работа. Шофьорът ще знае програмата и ще има грижата всичко да е наред.

— Страхливка!

— Хайде, хайде! Ще се справиш!

— Поне да не беше цял ден... А, Марджи?

— Стига де! Веднъж в годината е, дявол да го вземе! Правим го в името на благородна кауза. Започваш една многообещаваща кариера, но мъничко реклама няма да ѝ навреди!

Именно това ненавиждаше Пейдж. Искаше ѝ се колекционерите сами да чувстват посланията на творбите ѝ. Ако трябваше непременно да остане още един ден в Ню Йорк, можеше да го прекара по музеите, а защо пък не да пообиколи и магазините? Естествено, повече от всичко би предпочела вече да е на път към къщи.

Тъкмо допиваше последната глътка кафе, когато входният звънец наруши тишината. Точно девет! По дяволите и Феликс, и неговата британска точност! Пейдж грабна чантичката си и си каза, че не е редно да пренася киселото си настроение на горкия човек, чието задължение бе да кръстосва Ню Йорк от галерия до галерия през следващите десет часа. Един бегъл поглед през прозореца я убеди, че огромната черна лимузина е паркирана пред входа.

Пейдж отвори със замах вратата и едва не хлъцна от изненада. Мъжът, застанал пред вратата, не беше Феликс. Феликс беше дребен на ръст, с рядка сивееща коса, а този бе висок, мускулист и широкоплещест. Кожата му бе леко загоряла от слънцето, а русата коса, прибрана под безупречната шофьорска фуражка, очевидно беше

гъста. Онова, което наистина привлече нейното внимание и задържа погледа ѝ, бяха очите му — сини, невероятно сини, ведри и спокойни.

— Госпожица Матесън? — гласът му беше плътен. Прозвуча ѝ малко по-официално от нормалното.

— Да... — горещият въздух от улицата я лъхна в лицето. Очертаваше се още един неприятен жарък ден.

— Името ми е Далас. Днес съм на ваше разположение — в очите му танцуваха дяволити пламъчета, а Пейдж не беше в състояние да отмести поглед от тях.

— Аз... Феликс... болен ли е?

— Агенцията му възложи друга работа за днес. Имам програмата на посещенията ви. Ще вземете ли още нещо?

— Не, не, само чантичката... — протегна я към него — съвсем излишен жест. — Готова съм.

— Тогава бих ви предложил да тръгваме. Движението е натоварено.

Той се пресегна и дръпна входната врата зад гърба ѝ. При тази кратка близост Пейдж си даде сметка, че ръстът му наистина е внушителен. Беше висок не по-малко от метър и деветдесет! При това — какво телосложение!

„Ще кажеш ли нещо, Марджъри Гудуин? Успях да забележа телосложението му, нали?“ — усмихна се тя вътрешно.

— Изглежда пак ни очаква горещ ден — чу гласа му. — Необичайно е за началото на юни.

— Наистина — кимна Пейдж и се насочи към колата.

Далас моментално я изпревари. Отвори задната врата, тя благодари и се разположи на седалката. Той седна зад волана и завъртя ключа.

— Очаква ви натоварен ден — отбеляза Далас, преди да натисне газта. Секунда преди това я беше погледнал в огледалцето.

— Знам, разбира се! — каза го обаче почти без раздражение и досада. Невероятно как за толкова кратко време този мъж беше успял да оправи лошото ѝ настроение.

Пътуваха мълчаливо. Пейдж извади от чантичката копие на програмата и я зачете. Когато стигнаха до малката галерия в Ийст Енд, Далас паркира лимузината и пъргаво изскочи, за да ѝ отвори вратата.

— Ще ви чакам тук — придружи я до входа, където я посрещна с шумен възторг първият от галеристите, които беше тръгнала да „омайва“.

След час излезе от галерията. Далас я чакаше, подпрян на калника на лимузината. Веднага се изправи и отвори вратата.

— Как мина? — дрезгавият му глас звучеше ласкаво. Отново я обзе усещането, че е полъхнал свеж ободряващ вятър.

Пейдж безмълвно извъртя нагоре очи и се настани в колата.

— Съжалявам, че не е много хладно! — каза Далас, когато седна зад волана. — Често пусках климатика, но в такъв ден е невъзможно да се пребориш с горещината.

— О, не, всичко е наред! — Пейдж изпитваше истинско облекчение, че най-сетне се е отървала от пресищащото внимание и словоохотливост на собственика на галерията. Всъщност посещението съвсем не мина лошо. Но още осем до края на деня... Пфу! Как щеше да издържи?

— Пристигнахме — съобщи Далас не след дълго и кимна към неголяма галерия на отсрещния тротоар.

— Вече? — беше толкова приятно в хладната кола, че Пейдж би предпочела да се повози още малко.

— Боя се, че да — отвърна той, полуизвърнат към нея.

Стори ѝ се, че отново забелязва дяволитите пламъчета в очите му, но не ѝ остана време да разсъждава върху това. Далас побърза да ѝ отвори вратата. Отново я придружи до входа и повтори, че ще я чака.

Чакаше, естествено. Този път Пейдж само кимна с глава и се отпусна изтощена на задната седалка. Собственикът на втората галерия — достопочтен мъж на средна възраст — не бе от най-разговорливите. След четвърт час Пейдж вече се чудеше какво още да му каже. Слава Богу, че Марджъри бе съобразила да отдели за тази среща само четиридесет и пет минути!

— Добре ли сте? — Далас се бе надвесил над отворената врата. Сините му очи като че ли бяха помръкнали.

— Добре съм — Пейдж си пое дъх. — Всичко е наред! — тонът ѝ обаче не беше много убедителен, ако се съдеше по изражението на Далас. Все пак той зае шофьорското си място.

— Сигурна ли сте, че ще издържите още седем такива срещи? — попита вежливо, когато спряха на червен светофар.

— Ще трябва, ако не искам Марджи да ми откъсне главата!

— Марджи ли?

— Марджъри е моята посредничка, която уреди срещите.

Светна зелена светлина и лимузината потегли плавно.

— Наистина ли трябва да работите и с деветте галерии?

— О, не, не съм чак толкова плодовит скулптор! — отвърна Пейдж усмихната. — Само в пет от тях са изложени мои творби. Останалите са потенциални партньори.

Далас кимна с разбиране и съсредоточи цялото си внимание върху претовареното улично движение. Кой знае защо на Пейдж внезапно ѝ се прииска да го разпита за живота му. Потисна обаче спонтанното желание, съзнавайки, че между шофьор и пътник в лимузина с тези размери традиционно се спазва дистанция.

След посещението в третата галерия Пейдж се чувстваше напълно изтощена. Собственичката бе любезна, но твърде агресивна млада дама. Тя остави у Пейдж впечатлението, че през следващите месеци ще се наложи да работи денонощно, за да изпълни заявките на вече сигурните ѝ клиенти. Тази самоувереност би следвало да я окуражи, но само я изнерви. За пореден път Пейдж си каза, че никога — ама никога! — не би могла да живее в този град.

— Какво ще кажете за нещо разхладително? — предложи Далас. — Следващата галерия е по-надалеч, така че имаме на разположение няколко минути.

— Чудесно! Това е най-доброто предложение, което чувам от сутринта! — отвърна Пейдж с благодарна усмивка.

Спряха пред малко павилионче на ъгъла.

— Изглежда, че имат безалкохолни напитки само в кутии — отбеляза Далас. — Какво да бъде — кока-кола, севън-ъп или оранжада?

— Предпочитам кока-кола — каквото и да е, само да накваси пресъхналото ѝ гърло и да ѝ даде малко сили! Пейдж понечи да извади пари от чантичката, но Далас вече беше слязъл от колата. През опушените стъкла го видя да разговаря с продавача, после да изважда от джоба на панталона една банкнота. За момент предницата на сакото му се отгърна и тя забеляза очертанията на сякаш изваяното бедро. Усети как се изчервява. Откъде се взе този неочакван интерес към

мъжката физика, по дяволите? Та Далас беше нейния шофьор! Нейният шофьор, за Бога!

Когато той се върна с две кутии кока-кола, Пейдж вече бе възстановила душевното си равновесие. Пое едната и му подаде сгънатата банкнота. Далас я изгледа в недоумение.

— За напитките. И за двете... — поясни тя. За части от секундата ѝ се стори, че той е готов да избухне, но изглежда се овладя.

— Благодаря, но агенцията поема всички разходи.

За момент очите им се срещнаха и Пейдж отново бе запленена от магнетичното обаяние на тази бездънна синева.

Изпиха разхладителните и поеха за четвъртата среща. Петата не се отличаваше от предишните, с едно малко изключение: присъстваха няколко колекционери на нейни творби. Пейдж се въоръжи с търпение и надяна маската на улегнал уравновесен творец, който с удоволствие обсъжда творчеството си със свои почитатели. Всичко мина благополучно, но когато най-сетне се добра до лимузината, ѝ се виеше свят. При това приближаваше два следобед.

— Изглеждате уморена — Далас се изви назад и се вгледа загрижено в бледото ѝ лице. — Надявам се поне да са ви предложили нещо за обяд.

Пейдж поклати отрицателно глава и притисна с длан разгорещеното си чело.

— Май всеки мисли, че друг ми е предложил да хапна нещо. Очевидно не проявяват особена загриженост за оцеляването на твореца — пошегува се тя.

Далас не се усмихна на шегата, а продължи да се вглежда внимателно в лицето ѝ. Изглеждаше сериозен. После се обърна напред и подкара колата.

— Ще намерим някакво решение — каза, докато провираше лимузината сред гъстия поток коли, за да се измъкне в една странична улица. Спря пред малък ресторант и веднага слезе. — Ей сега ще се върна! — малко рязко обяви той.

Навън бе страшно горещо и тя бе благодарна, че я оставят да седи и да си почива. Далас се върна с голяма хартиена торба, остави я на седалката до себе си и отново подкара колата.

— Какво има в торбата? — попита Пейдж. Свали сгъваемото столче и се премести на него. Беше много гладна.

— Разни неща... Какво ще кажете да се отбием в Сентръл Парк? Ако някъде в този град полъхва вятър, то е само там. В краен случай ще се задоволим с дебела сянка, малко тишина и спокойствие за вас.

— Чудесна идея! — усмихна се Пейдж, трогната от тази загриженост. — Само се съмнявам, че ще намерим място за паркиране.

— Но не и когато познаваш този град като петте си пръста! — театралната помпозност, с която отвърна Далас, не можеше да не я разсмее.

Каква огромна разлика от вечно сдържания Феликс! Пейдж искрено се радваше, че точно днес не е с него. Протегна ръка и я облегна на предната седалка. Изобщо не смяташе да сяде на мястото си на задната седалка.

— От Ню Йорк ли сте? — попита тя след малко.

— Не, не съм роден тук, но живея достатъчно дълго време, за да открия някои „дреболии“, които мнозина не забелязват.

— Разбира се, след като имате такава професия!

Той замълча, като че ли обмисляше какво да отговори.

— Бих казал — въпреки професията. Понякога ми се налага да си напомням, че освен това затворено пространство в колата, има и простор. Не твърдя, че Сентръл Парк е най-приятното място, но когато си изпаднал в нужда и нямаш нищо друго под ръка, се примиряваш и с него!

Думите му прозвучаваха толкова чистосърдечно, че Пейдж му повярва. Говореше добре. Интересно, къде ли бе роден, с какво друго се беше занимавал досега и защо бе избрал точно тази професия? Далас изглеждаше някъде около четиридесетте. Имаше малки бръчици около очите — дали от много смях, или от мръщене, Пейдж не можеше да знае. Край ъгълчетата на устата му се очертава две почти незабележими резки. Тя си спомни смръщеното му чело, когато преди малко се вглеждаше внимателно в нея, и реши, че двете гънки идеално пасват на това строго изражение. Инстинктивно почувства, че животът на този мъж не всякога е бил радостен.

Наближиха парка. За нейна изненада свиха по тесен черен път и след минута колата спря под естествен навес от дървета.

— Страхотно е! — възкликна въодушевено Пейдж. Далас хвана ръката ѝ, докато слизаше. За момент я задържа, като оглеждаше спокойния безлюден парк, после я пусна бавно.

— Ще взема нещата — взе плика от предната седалка, а на мястото му остави фуражката си. Полуизправен, погледна Пейдж колебливо и каза: — Не възразявате, нали?

— Разбира се, че не! Даже се питах дали не се сварявате с тази фуражка.

Той взе торбата под мишница, а с другата ръка приглади косата си назад. Пейдж забеляза ситни капчици пот на челото му. Миг след това гъстите кичури отново го закриха. Тогава си даде сметка, че най-безцеремонно го оглежда. Побърза да отмести поглед, като се преструваше, че търси подходящо място за сядане. Далас изглежда беше зает със същото, защото посочи мъничка полянка, обрасла с гъста трева.

— Ето там! Мисля, че мястото е подходящо — обърна се към Пейдж и погледът му се задържа на снежнобялата ѝ пола. — Хм... Май ще имаме проблеми... Зелените петна никак няма да подхождат на този елегантен тоалет.

Тръсна глава и се усмихна доволно. Пъхна плика с храната в ръцете ѝ и, преди да е съобразила какво решение на въпроса е измислил, свали сакото си. С три широки крачки стигна до полянката, просна сакото на тревата и галантно ѝ протегна ръка.

Внезапно тя бе обзета от съвършено спокойствие, нищо че нарушаваше неписаните правила за отношенията между шофьор на лимузина и неговия пасажер. От два дни за първи път почувства, че се отпуска и ѝ олеква на душата. Може би в ресторанта с климатична инсталация щеше да е по-прохладно, но никога нямаше да е толкова тихо и спокойно. Пък и тогава Далас трябваше да чака в колата...

Хрумна ѝ, че много отдавна не бе изпитвала нужда от компания. От мъжка компания...

ВТОРА ГЛАВА

Пейдж се разположи удобно върху сакото на Далас, а той започна да вади кутии от хартиената торба.

— Салата от омари. Скариди. Прясна плодова салата. Питки. И лимонада с двойна доза лед — извади пластмасови чинии, вилици и салфетки. Канеше се да отвори първата кутия, но спря. — Само не ми казвай, че си алергична към рибата!

— Алергична? Та аз живея на брега на океана! — засмя се тя. — Понякога си поставям задача за деня и като награда си обещавам да прескоча до града и да си купя риба или друг морски деликатес направо от рибарите. Умирам за морски деликатеси!

— Значи живееш до океана? — той отвори капака на първата кутия и сипа в чиниите салата от раци.

— Мм, страхотно! Живея в Марбълхед — северното крайбрежие на Масачузетс.

— Недалеч от Глостър.

— Познаваш ли района? — очите ѝ грейнаха.

— Имам приятели там — раздели скаридите по равно. — Понякога ги навестявам. Красив район. Там ли си родена?

— Не, в Кънектикът. Като дете родителите ми ме заведоха веднъж в Марбълхед. Когато трябваше да се установя някъде самостоятелно, знаех, че това е мястото, където винаги съм искала да живея.

— Чудесно място! Предполагам, че вдъхновява, поне ако се съди по броя на художниците, които живеят там.

— Направо е идеално! — едва сега забеляза препълнената чиния пред себе си. — Хей, стига толкова! Не мисля, че ще успея да го изям.

— Кога си се хранила за последен път?

— Снощи.

— Значи няма проблеми. Ако все пак остане нещо, аз съм насреща. Обожавам скариди! — ъгълчетата на устните му трепнаха

закачливо. — Започвай, защото имам лошия навик да посягам към чуждите чинии!

Пейдж погледна часовника си. Сянка на досада премина по лицето ѝ, след миг очите ѝ отново заискряха.

— За съжаление не разполагаме с много време! — взе една скарида, потопи я в соса, който ѝ поднесе Далас, и я сложи в устата си. — Мммм! Никак не е лоша... за Ню Йорк.

— Тук доставят най-добрата прясна риба в цяла Америка — забеляза той и също опита една скарида.

— Е, не е по-добра от тази, която се предлага на моя пристан!

— Защо? Просто съдиш с предубеждение. Ако си затвориш очите и си представиш, че си на твоя пристан, едва ли ще усетиш разлика във вкуса на скаридите например.

Беше прав, естествено. И нямаше никаква нужда да се телепортира край морето, за да прецени, че скаридите са превъзходни. Сигурно бе повлияна от приятната атмосфера, реши тя. Отметка глава назад и плъзна поглед по гъстия листак, който лекият ветрец поклащаше почти незабележимо.

— Колко е приятно тук! — Пейдж се сети, че още е със сако, изтри със салфетка пръстите си и го свали. Сложи го внимателно върху тревата и посегна към чашата с лимонада. — Не мислех, че днес ще ми остане време за почивка. Благодаря!

Далас се бе загледал в перлената огърлица, която блестеше ослепително върху гънките на черната коприна.

— Перлите са великолепни! — промълви той тихо.

— Това е „герданът“ ми за официални случаи... — Пейдж погледна смутено колието. — Никога не ги слагам у дома... Предпочитам спортно облекло. Рядко се „кипря“, освен ако не се наложи да прескоча до Бостън.

— Май не си особено очарована от това пътуване до Ню Йорк — очевидно той не обичаше да разговаря с недомлъвки.

— Не... — смотолели тихо Пейдж като че ли се стремеше да се оправдае.

— Аз пък мислех, че трябва да си ентусиазирана. Разбрах, че скулптурите ти имат голям успех.

— Наистина, купуват се, но точно тази страна на творчеството намирам за досадна. Такива пътувания винаги са ме отегчавали до

смърт.

Тя замълча. Наблюдаваше как Далас се храни. Ръцете му бяха силни, леко загорели от слънцето, с издължени пръсти. Тя взе една скарида и продължи:

— Ако някой ме питаше, щях да си стоя вкъщи, а продажбите щях да оставя на Марджъри. Откровено казано, дори не ме интересува дали нещо ще се продаде. Обичам самата работа!

— Добре де, но все нещо трябва да се „припечелва“ и за хляба! Освен ако няма мъж...

— Няма мъж, но не мога да се оплача, че въобще не „припечелвам“, пък и нуждите ми не са кой знае какви!

Донякъде беше истина, но не напълно. Пейдж бе имала късмета да се роди в заможно семейство. Акциите, които получи от родителите си, ѝ позволяваха да твори, без да се притеснява, че трябва да си вади хляба с изкуство.

— Не се ли чувстваш понякога самотна? — Далас повтори почти дословно въпроса, който ѝ зададе Каролайн.

Пейдж си припомни подробности от снощния им разговор. Погледна крадешком красивия шофьор, седнал срещу нея под кичестите дъбове на Сентръл Парк, и усети необяснима възбуда. Същият трепет, който за момент я завладя, когато тази сутрин отвори вратата и видя най-сините от всички сини очи на този свят... Смутена, заразглежда съсредоточено остатъка от храната в чинията си и каза:

— Харесва ми да живея сама — беше казала почти същото и на Каролайн. — Тогава работя най-добре...

— Добре, но човек не може само да работи! Нямах ли развлечения? Как прекарваш свободното си време?

— Едно от развлеченията ми е работата. Естествено, имам приятели. Понякога се събираме, прекарваме добре... — имаше чувството, че се оправдава, затова продължи по-твърдо: — Често се разхождам край морето. Толкова е приятно и разтоварващо. Чета. Обичам да зяпам витрините на магазините, когато отида в града, да пътувам с кола по крайбрежния път. Наистина живея сама, но не съм самотна.

Далас като че ли не беше много убеден в това. Пейдж забеляза, че я гледаше скептично и дори помисли, че ще се опита да поспори, но

изглежда се отказа. Облегна се на лакти и протегна напред дългите си крака.

— Хубаво е тук! — каза, като затвори очи и вдиша дълбоко. Изглеждаше толкова спокоен и доволен. Пейдж почувства, че я завладява ведро, лекомислено, настроение.

— Даа... Виждам, че познаваш очарователни местенца. Според мен обаче едва ли толкова приятно нощем тук — закачи го тя.

— Ако това е заобиколен начин да кажеш, че нощем водя тука мацки да се натискаме, грешеш! — отвърна той, ухилен дяволито.

— Опазил ме Господ! И през ум не ми е минавало такова нещо! — възкликна Пейдж, макар че точно това искаше да каже.

— Тук идвам сам. Мацките предпочитат по-комфортна обстановка.

— Значи не си женен?

— Не.

— Отдавна ли караш кола?

— Взех книжка на шестнадесет години.

— Не, имах предвид... — смутена от погледа му, тя махна с ръка към лимузината. Внезапно се почувства обезоръжена... сякаш той докосна с дългите си пръсти бузата ѝ.

— О, това ли? Сравнително отскоро — трябваше да мине време, докато Пейдж се сети, че беше попитала за работата му. — Оказа се обаче интересна професия. Срещаш интересни хора.

— Разкажи ми — за другите, които возиш...

— По-добре е да привършваме обяда — Далас се изправи. — До следващата среща остават двадесет минути — като чу за това, Пейдж набръчка нос. — Мхъ, ти имаш лунички! — възкликна той очарован.

— Да... Трябваше да не личат...

— Защо?

— За да изглеждам по-възрастна.

— На колко години си всъщност? — очите му отново заиграха дяволито. — На тридесет и три, на тридесет и четири...

Пейдж посрещна думите му с гърлен смях.

— Не съм сигурна как да го приема: като комплимент ли или да се обидя? аз съм само на двадесет и девет години.

— Не може да бъде! — проточи Далас с престолено учудване.

Някакво особено спокойствие, уравнивесеност излъчваше този мъж. Караха я да се отпусне, да забрави напрегнатия ден.

Следващите четири часа се сториха на Пейдж още по-досадни и изтощителни. Усещаше странна нервност. Това пък увеличаваше достойнствата на безкрайната търпеливост, която проявяваше на срещите в галериите. Не можеше да не е доволна от начина, по който се справяше с положението. Но най-щастливи бяха моментите, когато отново седнаше в колата. Далас се превърна в нейния ангел хранител. Обгръщаше я с грижи и внимание, избираше най-дългия път до следващата галерия, за да ѝ даде възможност да си почине. Честите му загрижени погледи в огледалцето я караха да чувства, че някой я закриля. Беше невероятно хубаво, когато мълчаливо пъкна в ръката ѝ шоколадения сладолед на клечка. В онзи момент чувстваше, че направо е сдала багажа.

Времето напредваше и необяснимата ѝ вътрешна възбуда растеше. Достатъчно бе той да приближи до нея, за да усети странен трепет. Не само когато я прихване за ръката. Токчето ѝ се заклеци в една решетка пред поредната галерия. Далас светкавично се озова до нея. За момент загуби равновесие и трябваше да се опре на него. Безкрайно дълъг, скъпоценен миг...

Далас беше нейния шофьор, но като че ли повече го чувстваше като приятел, който бе съпричастен на изпитанията в този напрегнат ден. Дори като съконспиратор, с когото се скриха да обядват в парка, а после тайничко ближеха сладолед на клечка, под прикритието на опушените стъкла на лимузината.

Наистина ли този мъж ѝ харесваше? Опита се да го отрече, да оправдае възбудата си с горещината. Или да го отдаде на снощната оживена „дискусия“ на тема секс с Марджъри и Каролайн. Край тях човек можеше да се превърне в сексуален маниак. Е, не чак маниак, но сексът, в общи линии, никога не влизаше в кръга на интересите ѝ. Не беше девствена. Кратката ѝ връзка преди години с Тайлър Уолш — колега по професия, на нейните години, завърши с катастрофален провал. Оттогава нямаше никакво желание да повтаря „експеримента“.

Сега обаче като че ли беше съвсем различно. Сякаш нещо, заровено дълбоко в нея, внезапно се събуди за живот. Припомни си

думите на Марджи и откровено си зададе въпроса: не ѝ ли беше нужна наистина една опияняваща любовна авантюра, която те кара да усетиш, че във вените ти тече кръв. Било полезно за душата, твърдеше Марджъри. Кой знае?

— Госпожица Гудуин ми каза, че ще чака в осем пред дома си — съобщи Далас, когато свиха по Трето авеню. — Сигурна ли си, че ще издържиш?

— Най-лошото вече свърши — отвърна тихо Пейдж. — Все едно Марджи няма да ме остави на мира, докато не ѝ докладвам как с минал деня. Последната ми среща е утре сутринта, после потеглям към дома.

— Предполагам, че ще пътуваш със самолет да Бостън?

— А не... Аз... такава... не обичам самолетите. Това беше едно от условията да се съглася да дойда тук. Феликс ме взе с колата от Марбълхед. Предполагам, че утре той ще ме откара обратно.

Далас не каза нищо. Паркира колата пред луксозна сграда. Почти веднага оттам изскочи Марджъри.

— Пфу, ама че отвратителна горещина! — възкликна тя с многострадално изражение, докато се настаняваше на задната седалка до Пейдж. — Днес не съм на крак от сутринта. Имаме резервация в един от ресторантите на Световния търговски център — обърна се тя към Далас, който кимна мълчаливо и потегли. После се наклони към Пейдж и прошепна: — Бива си го! Никак не е лош!

Пейдж само се усмихна и подхвърли шеговито:

— Значи днес го даваме тежкарски?

— Реших, че трябва някак да изкупя вината си за днешния тормоз. Много ли ме мразиш?

— Да си призная честно имаше и такива моменти...

— Разказвай всичко! От край до край!

Когато лимузината спря пред небостъргача, Пейдж вече бе докладвала най-подробно за всяка една от осемте срещи. Преди да се насочи с присъщата си самоувереност към лъскавото фоайе Марджъри погледна Далас и му каза:

— Дай ни два-три часа. Надявам се дотогава да живнем малко!

Пейдж нарочно изостана и го попита шепнешком:

— А ти какво ще ядеш?

— Ще си купя сандвичи и бира. Е, не е като хайвер с шампанско, но гладен човек махна не намира, както се казва.

— Някак си ми е неудобно...

— Глупости! — той плъзна длан по гърба ѝ и я побутна леко. — Отивай и се забавлявай! Заслужи го напълно!

Пейдж беше готова да му възрази, но забеляза, че Марджъри е спряла и я наблюдава с любопитство.

— Благодаря! — измънка тя и побърза да настигне Марджи.

— Какво беше това? — изстреля Марджъри в упор.

— Кое какво беше?

— Шушу-мушу с шофьора...

Пейдж беше благодарна, че за момент въртящата се врата ги раздели. Когато се озоваха във фойето, вече бе успяла да се вземе в ръце и отвърна невъзмутимо:

— Той е много приятен човек. Спокоен, търпелив... — имаше и други качества, но тя предпочете да ги премълчи... — Щом ти се оплакваше от горещината, представи си какво му е било на него!

— Такава му е работата! При това добре платена!

— Все пак...

Чакаха асансьора, който щеше да ги откара на сто и седмия етаж. Като вглеждаше изпитателно в Пейдж, Марджъри възкликна предпазливо:

— Да вярвам ли или да не вярвам на очите си?

— За какво по-точно? — Пейдж доста успешно се направи на ударена.

— Ако не те познавах така добре, щях да си помисля, че ти харесва!

— Казах ти, много е приятен.

— Не, прекрасно знаеш какво имам предвид! Харесва ти като синоним на лапнала си въдицата, хлътнала си по него!

— Марджъри! Той ми е шофьор! — Пейдж направи опит да се държи на положение.

— Но изглежда страхотно! Или не си го забелязала?

— Е, има приятна външност...

— Аха! И това е някакъв напредък.

— Я чакай малко! — Пейдж се престори на разсърдена. — Накъде биеш? Не ми харесва!

— На никъде не бия, скъпа! Дори това дребно признание означава, че си се преборила със себе си. Познавам те добре, Пейдж.

Ти си сърдечна всеотдайна жена. Не знам защо обаче се държиш надменно!

Асансьорът пристигна и трябваше да прекъснат разговора, но Пейдж не забрави подхвърлената реплика, която необяснимо я подразни.

Вече на масата, попита Марджъри:

— Би ли ми обяснила в какво, според теб, се изразява моята надменност?

— Ами... влагаш цялата си страст в работата, а за мъжката половина от човечеството не остава нищо. Да нямаш нещо против мъжете?

— Глупости! Какви ги дрънкаш?

— Тогава защо отбягваш мъжете? Снощи например имаше поне една дузина мъже, които си заслужаваха внимание, а ти дори не ги погледна. Ако смяташ, че не ми е работа, кажи да млъкна. Но знаеш, че личното ти щастие не ми е безразлично, Пейдж! Мисля, че от теб ще излезе прекрасна любеща съпруга.

— Може би някой ден... Засега скулпторите си ми стигат, за да съм щастлива.

— Значи не изключваш възможността да се омъжиш?

— Не, разбира се! Ако срещна подходящ мъж, веднага ще го направя. Млада съм, има време — отвърна Пейдж, без да трепне външно.

За Марджъри стана ясно, че по-нататъшният спор е безсмислен, затова тя предпочете да се върне към деловия разговор.

След около два часа, когато отново бяха в огромното лъскаво входно фоайе, Пейдж бе започнала да стана необичайно раздражителна. Чувстваше се скапана от умора, копнееше да се качи в лимузината. Струваше ѝ се райски оазис в изнервящ свят. Щом забеляза Далас, който ги очакваше до колата, усети както винаги прилив на енергия.

Марджъри имаше апартамент в Йист Вилидж, недалеч от Световния търговски център, и беше съвсем естествено да се отбият първо да я оставят нея. Пейдж щеше да отпътува на следващия ден по обяд и повече нямаше да се вижда със своята посредничка.

— Благодаря ти за всичко, Марджи! Свърши невероятна работа! — каза сърдечно тя, когато се разцелуваха на сбогуване.

— Нали трябваше да си заслужи комисионната? — намигна закачливо Марджъри. — Непременно ми се обади като си пристигнеш. Искам да узная как е минала срещата с Грьофинг.

Пейдж помахаше с ръка, докато колата сви зад ъгъла на сградата, и на часа забрави и утрешната среща, и комисионната на Марджи. Цялото ѝ внимание се насочи към Далас. Искаше да го попита успял ли е да хапне, но като че изведнъж езикът ѝ се схвана. Питаше се къде ли щеше да отиде после, когато я остави, кой щеше да я вози утре, винаги ли проявяваше такива грижи и внимание към жените, които обслужваше с лимузината? И още много, много въпроси, които останаха без отговор, защото нямаше кураж да ги зададе на глас.

Отминаха тридесет и трета улица, тридесет и четвърта, тридесет и пета. Пейдж усещаше как напрежението ѝ расте и търси отдушник. В един момент то сякаш бликна и нагнети въздуха около нея. Пресякоха Шесто авеню, свиха на изток, после на север и приближиха седемдесета улица, където се намираще временната ѝ квартира.

Когато колата зави по нейната улица, Пейдж се размърда неспокойно на седалката. Искаше нещо... Ала не се осмеляваше да каже на глас... Може би беше любопитство... Някаква непозната топлина се разливаше по тялото ѝ...

Далас паркира лимузината, изключи мотора и за момент остана неподвижен. Притаила дъх, Пейдж се взираше в тъмния му силует. Той слезе много бавно от колата и приближи към нейната врата. Отвори я, подаде ѝ ръка. Не беше ли плод на въображението ѝ, че този път той стисна ръката ѝ по-силно от обикновено? Едва ли... Твърде истински бяха и неравното ѝ дишане, и тръпките в слабините, за да смята, че си въобразява. Както и това, че държеше ръката ѝ, докато вървяха по пътеката към входа.

Спряха на неголяма площадка пред вратата. Пейдж измъкна ръката си, за да потърси ключа. Усети допира на хладния метал, но не го извади. Искаше да каже нещо, да направи нещо! Ала стоеше неподвижно с наведена глава...

Един силен показалец повдигна нежно брадичката ѝ. Далас се взираше в нея. Изражението му бе неразгадаемо на дрезгавата светлина на уличните лампи, но тя безпогрешно долови, че това докосване бе заредено с огромно напрежение. Не помръдна, когато той се наведе бавно към нея.

Устните му докоснаха нейните съвсем леко, почти не ги усети. После отново. Даваше ѝ време да се отдръпне, да го отблъсне, но тя стоеше, затворила очи, замаяна от сладостта на нежното съприкосновение с тези устни. Парещи вълни обляха тялото ѝ, тя се отпусна и остави течението да я носи. Мина време, докато устните ѝ се разтвориха сами със странна смесица от любопитство и желание. Чак тогава Далас я целуна истински. Чак тогава Пейдж разбра какво означава истинска целувка. Страстна. Възбуждаща и покоряваща. Вълнуваща и стъписваща...

Смаяна от силата на това усещане, Пейдж се отдръпна леко и вдигна очи към него. Сенките на нощта криеха изражението на лицето му, но обичайните градски звуци не можеха да заглушат неравното му дишане.

— Намери ли ключа? — попита той с дрезгав глас.

Пейдж му го подаде. Далас отключи вратата и я отвори. Тя продължаваше да се взира изумена в него, сякаш не можеше да повярва в онова, което усещаше. Та тя познаваше този мъж едва от сутринта! Тоест на практика не го познаваше. Той беше нейният шофьор...

А имаше ли някакво значение, когато изглежда бе отключил в нея усещания, възприятия, които смяташе, че са умрели?

— Да вляза ли? — тихият му глас бе зареден с напрежение. То се блъсна в тялото ѝ и я разтърси като ток. Пейдж сякаш бе загубила способност да говори и само кимна с глава. — Сигурна ли си?

Отново кимна. Не си правеше илюзии. Далас искаше точно това, което искаше и тя — няколко кратки часа удоволствие. С една-едничка разлика — за него това едва ли бе нещо ново, докато тя не познаваше подобен род авантюри. Бе обаче любопитна да разбере какво ще се получи. Нямахше да загуби нищо, ако нощта завършеше с провал. Утре щеше да си замине и повече нямаше да срещне този мъж. Но ако това приключение завършеше по начин, за какъвто беше слушала и чела, че свършват страстните нощи в леглото, определено си заслужаваше да заплати цената за увереността, че по нищо не се отличава от останалите жени на този свят. Във всяко отношение. А Далас просто никога нямаше да узнае каква безценна услуга ѝ оказва...

Когато входната врата хлопна зад тях, той спря, обърна я към себе си, обхвана страните ѝ с едрите си длани и я целуна — дълго и

страстно. Коленете ѝ се подкосиха и навярно щеше да строполи на земята, ако не беше склучила ръце около врата му. Всеки неин допир до него бе откритие за Пейдж — широките силни рамене, топлата кожа на шията, сякаш излята от стомана, чупливата коса върху тила, толкова мека, че те съблазняваше да заровиш пръсти в нея...

Далас свали фуражката, захвърли я на дивана и притисна Пейдж с такава сила, която би могла да я уплаши, ако не беше толкова възбудена от близостта им. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, а после — заровил лице в косите ѝ, съблече бавно сакото ѝ и го остави да се свлече на пода. Тя усещаше как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Изстена от наслада, когато той обхвана гърдите ѝ с длани и започна да ги милва. Потърси устните ѝ, а палците му описаха малки кръгове около твърдите зърна. Стори ѝ се, че дъхът ѝ спира, че тялото ѝ лумва в пламъци. Гореща кръв препускаше лудешки във вените ѝ и разпалваше мъничък пожар във всяка нейна клетка. И в най-необузданите си мечти Пейдж не би могла да си представи силата на това усещане — всесилно, покоряващо, изпепеляващо.

Когато Далас се отдели от устните ѝ, дишаше задъхано като нея. Опрял чело в нейното, бавно разкопча копринената ѝ блуза и я съблече. Плъзна длани, по голата плът. Търсещите му ръце изследваха всеки сантиметър от шията, гърба, гърдите. След малко пръстите му освободиха сutiена и тя остана гола до кръста. Дрезгавата светлина на уличните лампи се просмукваше в стаята през тънките пердета, но бе достатъчна. Далас се отдръпна леко, поглъщайки с възторжени очи изваяната голота. Дръзкият опипващ поглед би трябвало да я смути; тя обаче изпитваше само гордост и див копнеж ръцете му да я докосват.

— Моля те, ела! — прошепна тя. Даже гласът ѝ се стори чужд — дрезгав и задъхан, но това отново не я изненада.

Той не чака. Трескавите му ръце и горещите устни следваха извивките на голия ѝ торс.

— Много си красива! — промълви и пое дълбоко дъх.

Пейдж бе вкопчила ръце в раменете му и не го пусна, дори когато той коленичи и я освободи от останалите дрехи. После седна назад върху петите си, приковал очи в нея в нямо съзерцание. За миг ѝ хрумна, че всичко би трябвало да свърши дотук, за да запази вечно спомена за две очи, боготворящи великолепието на голата ѝ плът. Защото той я гледаше благоговейно като икона. Погледът,

възторженото преклонение, заключено в позата, я караха да се чувства желана, обожавана и по особен начин — всесилна.

Не, това не бе достатъчно! Някой трябваше да разкъса парещия възел в слабините ѝ. Беше сигурна, че по пътя, който бе поела с този непознат, я чакаше вълшебството на неизживяно досега откривателство.

Далас започна да се съблича. Захвърляше една след друга дрехите, а тя гледаше хипнотизирана как всяка педя плът — стегната, мъжествена, възбуждаща — се открива пред погледа ѝ. Когато той застана гол пред нея, ѝ се стори, че това е достатъчно, за да не забрави никога тази нощ.

Далас не мислеше така. Притисна я, сякаш искаше да съедини в един пожар двете им пламнали от страст тела. Сластните им стонове сякаш взривиха тишината и се сляха. Прегърнати, те се отпуснаха върху дебелия килим. Любовната игра не беше нужна — самият ден бе дълга, може би прекалено дълга подготовка за този миг. Далас се надигна, надвеси се над Пейдж и с неудържим тласък проникна в нея. Внезапно опияняващо блаженство завладя цялото ѝ същество с такава сила, че тя за миг изпита страх да не умре от удоволствие. Струваше ѝ се, че е достигнала върха на щастието, ала когато той започна да се движи в уверен ритъм, непознато, с нищо несравнимо удоволствие я помете като тайфун и я понесе към висините. Лицето ѝ излъчваше някакво особена неповторима смесица от чувства — стъписване, възторг, екстаз пред чудото, което този мъж бе сътворил с нея. Господи, нима природата е отредила и на смъртните неземна наслада? Вихрушката от шеметни усещания я издигаше все по-високо и по-високо. Извила гръб, тя застина в един безкрайно дълъг пулсиращ миг, последван от разтърсваща експлозия, която я погълна, понесе я към вечността и много, много бавно я върна отново на земята. Все още зашеметена от онова, което изживяваше за първи път, тя постепенно осъзна, че той не бе успял да я догони до върха. Отвори очи и срещна усмихнатото му лице.

— Но ти... не...

— Зная... Обаче ти беше прекрасна! Не можех да откъсна поглед от теб!

Пейдж стисна очи и извърна глава, като изстена виновно, ала Далас покри с целувки лицето ѝ.

— О, недей! Това не бива да те притеснява! — промълви с безкрайна нежност. Гласът му, макар и дрезгав, бе като милувка. — Не можеш да си представиш колко е вълнуващо да наблюдаваш удоволствието, с което даряваш една жена. И макар че би трябвало да се чувствам неловко, изобщо не се притеснявам! Всичко е толкова вълнуващо, защото досега не съм имал изживяване като това... с друга жена. Разбираш ли? — не беше трудно да го разбере. Навярно дълбоко в себе си се бе надявала да чуе тези думи, но като че ли в първия момент те я свариха неподготвена. — Освен това, предизвикателството на продължението става по-вълнуващо...

— Предизвикателство ли? — прошепна едва чуто тя.

— Да... Да видим дали ще успея да те накарам отново да изпиташ такова удоволствие!

— О... Не знам... Чувствам се...

— Изтощена? Изчерпана? Няма нищо страшно! Затова сега си почиваме! След малко ще си готова за втория „рунд“...

Господи, всичко беше толкова неочаквано, смайващо, стъписващо! Значи беше съвсем нормална жена! Да върви по дяволите и Тайлър, и непохватните му мъжки ласки! Да вървят по дяволите всички, които зад гърба ѝ я наричаха „ледена девица“!

— Искам да ти доставя удоволствие — прошепна тя. — Кажи ми какво да направя!

— Не е нужно да ти казвам. Ти и така ми доставяш безкрайно удоволствие!

Пейдж откри с изненада, че желанието ѝ съвсем не е изчезнало, както мислеше преди малко. Усещаше Далас дълбоко в себе си. Когато той започна да се движи бавно, тя изстена от удоволствие.

— Така добре ли е?

— О, да, да! Моля те, не спирай! — задъханата ѝ молба възнагради самоуверената му усмивка.

Ритмичните тласъци ставаха все по-бързи. Тя почувства треперещите му ръце, нарастващото трескаво очакване, което наелектризираше тялото му. Видя го да затваря очи, напрегнат като струна. Миг след това самата тя притвори очи, понесена отново от главозамайваща наслада.

— Далас!

— Джеси — прошепна запъхтяно той. — Казвам се Джеси...

Тя не успя да го промълви. Този път вълните на екстаза я погълнаха в същия момент, в който могъщи спазми разтърсиха едрото му тяло, а от гърлото му се изтръгна тържествуващ вик.

Измина цяла вечност, докато двамата отново поемат въздух. Далас лежеше неподвижно върху Пейдж. Бавно, като че ли със сетни сили се размърда и се премести до нея. Дългият му крак остана да лежи между бедрата ѝ. Плътна ръка около кръста и докосна с устни рамото ѝ. Повече не помръдна — изглежда нямаше нито сили, нито желание да го прави.

Пейдж се чувстваше ужасно слаба и неописуемо щастлива. Остана със затворени очи, отпуснала глава до косите на Далас. На устните ѝ грееше усмивка. След минута вече спеше непробудно.

Няколко часа по-късно усети нежната целувка на Далас, клепачите ѝ трепнаха и бавно отвори очи. Огледа се недоумяващо, ала объркването ѝ продължи само секунда. Веднага осъзна къде се намира, с кого е и какво се бе случило между тях. Щастлива усмивка озари лицето ѝ.

— Изглеждаш доволна от себе си...

— Така е — промълви тя много тихо. О, само ако можеше отнякъде да знае, мина ѝ през ума.

— Да приема ли, че всичко е било... задоволително?

Очите им се срещнаха и за своя изненада Пейдж откри сянка на несигурност, а не типично мъжко самодоволство.

— Беше! — побърза да потвърди тя.

— Някакви угризения? Може би съжаляваш за станалото? Все пак аз съм твой шофьор...

— Всички ли шофьори са такива чудесни любовници?

— Не зная. Никога не съм се любил с шофьор!

Дяволити пламъчета бяха изместили несигурността в очите му. Той захвапа леко ухото ѝ и започна да си играе с него. Допирът на влажните му устни ѝ доставяше огромно удоволствие.

— Често ли го правиш? — милващият топъл дъх ѝ подейства като електрическа искра.

— Не...

— Сякаш не го очакваше... Изглеждаше... слисана...

Пейдж мигновено си даде сметка какво точно имаше предвид Далас. Не смяташе да го отрича.

— Да, така е.

— Защо?

— Аз... Беше толкова силно... Наистина стъписващо...

— За първи път изпитваш такава удоволствие, нали?

— Да... — прошепна тя след миг колебание.

Това признание сякаш му даде криле. Дрезгавият му стон опари рамото ѝ. Този път искаше да изследва с устни всеки сантиметър от прекрасното ѝ голо тяло. Нарочно не бързаше и Пейдж скоро откри каква огромна наслада ѝ доставя ленивата разходка на устните му. Затова, когато най-сетне пламналите им от възбуда тела се съединиха, удоволствието, можеше да се сравни единствено с опияняващите мигове на трепетното очакване...

Цяла нощ се любиха, заспиваха, събуждаха се и отново се любеха. По някое време Далас я пренесе на ръце в спалнята и я сложи на леглото. Малко преди зазоряване Пейдж заспа с мисълта, че никога, докато е жива, няма да забрави тази нощ.

Когато в девет сутринта жуженето на електронния часовник я събуди, откри, че е сама...

ТРЕТА ГЛАВА

Пейдж се усмихна щастливо. Протегна се доволно като котка, усети сладостна умора в тялото си и се засмя тихичко. Пое дълбоко въздух, после лениво се обърна към онази част на леглото, където бе лежал Далас.

Нейният любовник. Беше прекарала нощта в прегръдките на своя шофьор. Звучеше като прелестно скандална, но малко демоде пикантерия. А всъщност беше най-прекрасното, най-вълнуващото нещо, което ѝ се случваше от години. Жизнерадостният ѝ смях огласи стаята, тя отметна завивката и се измъкна от леглото.

Трябваше да побърза. Последната ѝ среща бе в десет, след това си заминаваше. Взе душ, облече се, стегна пътната си чанта, остави я до входната врата и чак тогава си направи кафе. Нито за секунда не преставаше да мисли за отминалата нощ. Естествено, не съжаляваше за нищо. Днес щеше да се завърне в своя дом край морето, в което беше влюбена. Отново щеше да заживее в ритъма на обичайното си всекидневие, отдадена на работата си, която толкова обичаше. За първи път в живота си обаче щеше да е сигурна, че е пълноценна не само като творец, но и като жена. Дали някой ден друг мъж щеше да възпламени страстта, към която Далас бе намерил ключ, не можеше да знае отсега, ала бе убедена, че никога нямаше да забрави тази нощ и щеше да му бъде благодарна.

Точно в десет звънецът сложи край на размишленията ѝ. Пейдж надникна през прозореца. Дългата черна лимузина беше пред входа. Предполагаше, че Феликс е заел мястото си зад волана, но ако не бе така? Как следваше да се държи, ако пред вратата я очакваше Далас? А той самият как щеше да реагира?

Пейдж се постара да усмири мравчиците, които запълзяха в стомаха ѝ, и отвори врата. На прага стоеше Феликс. Чувството, което я обзе, приличаше на облекчение. А може би на разочарование?

— Добро утро, госпожице Матесън! — поздрави почтително дребничкият шофьор. — Как се чувствате днес?

— Прекрасно, Феликс! — огледа за последен път стаята и рече с въздишка: — Готова съм. Да тръгваме.

Феликс взе куфара, пътната чанта, изчака Пейдж да мине покрай него и дръпна вратата. Като че ли имаше нещо символично в отчетливото прищракване на ключалката — един много кратък и много светъл миг в живота ѝ бе приключил. Не, не съжеляваше за това, защото жената, която се завръщаше в Марбълхед, не бе онази, която го напусна преди три дни. Навярно беше по-добре, че тази сутрин, не срещна Далас, продължи да разсъждава Пейдж. В края в краищата, всеки имаше свой път в живота и тези пътища навярно никога нямаше да се пресекат.

Докато пътуваха към галерията и после, докато траеше последната ѝ среща, сигурно стотина пъти си повтори това изречение. Когато най-сетне ангажиментът ѝ приключи и тя се измъкна облекчена на улицата, май наистина беше успяла да си внуши, че това е единственият разумен край на тази краткотрайна авантюра. Вече мислеше за своя дом.

Тогава съзря Далас. Висок и строен, като безупречен шофьор, той я чакаше, опрян на лимузината. Без да обръща внимание на затреперилите си колене, тя се отправи с твърди крачки към колата. Далас я поздрави мълчаливо, докосвайки с два пръста козирката на фуражката, и само леко зачервените му очи напомнях за онова, което бе станало помежду им през нощта.

— Не те очаквах... — Пейдж спря нерешително до него, когато ѝ отвори задната врата, за да се качи.

— И аз не го очаквах... — промърмори той сдържано.

Пейдж остана с впечатлението, че е бил принуден да поеме това пътуване, а очевидно не му се е искало особено. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Съжелявам! — прошепна тя сконфузено и с наведена глава се качи бързо в колата.

— А аз не съжелявам! Мисля, че не ме разбра... — надвеси се над нея той, преди да затвори вратата.

— Не, не... Не се притеснявай, всичко е наред! — успокои го Пейдж, като скалъпи някаква усмивка. — Представям си колко е досадно да караш до Марбълхед и обратно, така че не те виня... — тя смръщи вежди. — Или може би Феликс ще ме откара? Къде е той?

— В, агенцията. Ще те откарам аз — с тези думи затвори нейната врата, седна зад волана и завъртя ключа.

Пейдж се отпусна на седалката. Като на кино пред погледа ѝ се редуваха кадри от забързания живот на този огромен град. Точно преди три дни пристигна тук, а сякаш беше отдавна. Плаха, безпомощна усмивка заигра на устните ѝ. Три дни, през които се случиха безброй неща! Стегнатият възел в душата ѝ постепенно се отпусна и скоро съвсем изчезна. Щастливо изражение бе заменило плахата усмивка. Връщаше се у дома. Пазеше в сърцето незаличими спомени. А пред нея седеше мъжът, който направи това възможно!

Чувствата и мислите на Далас в момента бяха далеч по-сложни. За кой ли път си зададе въпроса какво целеше с този ход. Добре, спечели баса, макар изобщо не му мина през ум да уведомява Бен за успеха си. Когато призори се прибра вкъщи, само на две пресечки от мястото, където остави заспалата блажено Пейдж, се чувстваше толкова объркан, че само взе душ, избърсна се, а после се тръшна в креслото. Чудеше се какво, по дяволите, да предприеме по-нататък?

Оказа се абсолютно прав — под сдържаната външност на Пейдж Матесън се криеше пламенна жена. Невинна и лишена от притворство, беше истинско откритие за него в леглото. За първи път от много, много дълго време, изпитваше не хлад и безразличие към жената, с която бе спал, а див копнеж да продължава да я люби. При целия си опит с жените, на които мнозина биха завидели, откриваше непозната, неизживяна досега наслада в прекараните часове с Пейдж.

Разумът диктуваше, че тази нощ трябва да се превърне в спомен за незабравимо любовно приключение, но нещо го принуждаваше да пренебрегне вътрешния глас. Поне три пъти посягаше към телефона, после се отказваше. Все пак набра накрая номера на агенцията. Трябваше да види отново Пейдж, да разбере къде живее, да прекара поне още ден с нея. Колкото да не му се искаше да го признае, изпитваше отчайваща безпомощност пред очарованието на тази жена.

В агенцията се отзоваха благосклонно на молбата му да откара Пейдж до Марбълхед, както когато вчера си изпроси да я вози из града. Фактът, че отдавна се познаваше със собственика на агенцията, навярно оказва някакво влияние, както и това, че Джеси Далас бе един от уважаваните членове на културтрегерското братство.

Онова, което Джеси наистина не можеше да проумее, бе кое го караше да я преследва, маскиран като шофьор? На първо място никога не бе преследвал жени. Използваше ги, после се освобождаваше от тях. И какво толкова, по дяволите, очакваше да стане, като пристигнеха в нейния Марбълхед, който тя превъзнасяше до небесата?

Тъгълчетата на устните му трепнаха иронично. О, защо се правеше на интересен? Прекрасно знаеше какво очаква да стане! Дори в момента усещаше предателското напрежение в слабините. Пейдж Матесън — безчувствена, студена? Божичко, кой глупак го бе измислил?

Погледна крадешком в огледалцето. Видя я, отпуснала глава на облегалката, със затворени очи. За какво ли мислеше? Може би за бурната любовна нощ? Не събра кураж да я попита. Че откога му трябваше кураж, за да говори с жените? Често с безцеремонното си поведение си бе изпросвал по някой не особено лицеприятен епитет. Наричали го бяха гадно копеле. Кой знае, може и да беше истина... Но той държеше на независимостта си повече от всичко. Обичаше професията си и когато се заемеше с поредния филм, работата поглъщаше всяка негова минута — от сутрин до вечер, а често и до късно през нощта. Имаше късмет, че в момента си беше взел полагащия му се заслужен отдих. Иначе нямаше представа как щеше да хукне да преследва Пейдж Матесън. Хайде пак! Да я преследва... Омагьосаният кръг отново се завърташе.

Пътуваха почти без да разменят дума. След два часа приближиха Хартфорд и чак тогава Далас се реши да наруши мълчанието.

— Не си ли гладна?

— Малко... — вгълбена в мислите си, Пейдж не беше забелязала кога са преполовили пътя.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо?

— Отлична идея! — отвърна бързо тя. Беше загубила надежда, че Далас ще проговори, а един обяд звучеше обещаващо.

Очевидно Далас познаваше добре града, защото без колебание намери пътя до местния търговски център. Паркира колата в съседния подземен гараж. Когато захвърли фуражката и ѝ помогна да слезе от колата, той вече беше нейният кавалер — висок, красив, страхотно секси кавалер. Хвана я за ръка и това ѝ се стори най-естественото

нещо на света — безмълвно уверение, че отминалата нощ не е сън, както вече бе започнала да си мисли, докато пътуваха мълчаливо.

Далас размени няколко думи с оберкелнера, който им посочи усамотена маса до огромна палма в саксия. Когато седнаха на масата, Пейдж бе завладяна от изненадващо спокойствие и ведро настроение. Изчакваше пръв да заговори Далас, но той мълчеше, и това я караше да се чувства мъничко неловко. Далас поръча бутилка превъзходно бяло вино, чиято цена агенцията едва ли би посрещнала с възторг.

— Аз черпя! — проговори най-сетне той. Изглежда, държеше тя да разбере, че не е тунеядец.

— Тъкмо се чудех... — очите ѝ проблеснаха закачливо.

Изненадан, Далас едва сега си даде сметка за цвета им. Бяха най-красивите очи с цвят на нефрит, които беше виждал. Много дълго се взираше прехласнат в бездънната им дълбина и това му доставяше неописуемо удоволствие. Установи го с нотка на вътрешно раздражение.

— Как се чувстваш? — попита.

— Чудесно!

— На сутринта не съжaliaваше ли?

— Вече е следобед — усмихна се Пейдж. Неловкостта ѝ бе изчезнала. Даде си сметка, че Далас е малко нервен в момента, но това като че само засилваше обаянието му.

— Знаеш за какво говоря...

— Зная. Не, за нищо не съжaliaвах! — лъчезарната усмивка трябваше да подкрепи твърдението.

— Изненадва ли те това, че съм тук?

— Малко... Да ти призная, не очаквах да те видя днес.

— А искаше ли да ме видиш?

— Не зная... Не съм сигурна...

Ако Далас се надяваше да я обърка с безцеремонните въпроси, то определено претърпя провал. Пейдж изглеждаше самоуверена и арогантният отънък, който той умишлено придаваше на въпросите, не я смущаваше.

— За какво си мислеше? — продължи да настоява той, по-скоро воден от чисто мъжко себелюбие.

— Мислех си, че дори никога вече да не те видя, ще помня тази нощ до края на живота си. Беше изключителна...

— Приятно е да чуеш такова нещо! И все пак поне мъничко не се ли надяваше да ме видиш днес?

— Честно казано — не! Изглежда те разочаровах? — добави тя с усмивка.

— Не, не! Впрочем малко може би... Всеки мъж обича да си внушава, че жената, с която е бил, изгаря от нетърпение да го види пак час по-скоро. Това собственическо чувство, така да се каже, е характерно за повечето мъже...

— Затова ли спа с мен? — Пейдж дори не трепна, задавайки въпроса. Далас усети, че страните му пламват. И той си въобразяваше, че е пряк и дързък!

— Не... — измънка той. — Не вярвам в дълготрайни връзки...

— В това отношение няма защо да се боиш!

Прямотата ѝ отново го обърка. Дали в крайна сметка Бен нямаше да се окаже прав? Има страст и страст. Сега Пейдж изглеждаше толкова спокойна и уравновесена, че му беше трудно да си я представи като онази пламенна жена снощи в леглото.

— Значи и ти не вярваш в дълготрайните връзки?

— Не чувствам нужда да принадлежа на някого...

Сервитьорът донесе поръчаното вино. Отвори бутилката, наля в чашата на Далас, той опита виното и побърза да му нареди да налее и на двамата. Пейдж прие със снизхождение тази малка демонстрация на мъжко превъзходство. Чувстваше се достатъчно уверена в себе си, за да възприеме жеста като заплаха за свободата ѝ като индивид.

— Да прием за нас! — вдигна чашата си Далас, щом сервитьорът се отдалечи.

Пейдж кимна и отпи от виното. Как трябваше да отговори на подобен тост? Ако го приемеше, би означавало нещо като намек, че приема възможността за бъдеща връзка. В момента такава възможност изобщо не я занимаваше. От друга страна, да го отхвърли, най-малкото би прозвучало грубичко. Пък и не беше самата истината. Макар че не градеше конкретни планове за бъдещето с Далас, тя не изключваше възможността да се виждат от време на време.

— Беше започнала да ми казваш нещо... — той остави чашата си, опря ръце на масата и преплете пръсти.

— Казвах, че харесвам живота си такъв какъвто е — отвърна Пейдж спокойно. Насмешливият му тон изобщо не я впечатляваше. —

Ценя независимостта си, харесва ми да живея сама.

— Но не отричаш, че снощи също ти хареса, нали така?

— Вече ти го казах. Което съвсем не означава, че трябва непременно да бъда с теб и тази вечер, Далас!

— Джеси — произнесе името си почти шепнешком и замълча. —
Кажиго!

— Джеси... — повтори тихо тя, като сведе поглед и смутено се засмя. — Джеси звучи някак... странно. Свикнах с Далас...

— Защото за теб съм шофьорът, който те обслужва?

— О, не! — възрази категорично Пейдж.

Професията му беше нещо второстепенно, без значение за онова, което се случи между тях. В известен смисъл дори някак не пасваше на неговия образ. Далас очевидно се чувстваше съвсем свойски в луксозната обстановка на този ресторант. С изискания тъмносин костюм спокойно можеше да мине за адвокат или, да кажем, за финансов брокер. А защо не плейбой, наследил милиони, който убива скуката си като се прави на шофьор? Или пък е измислил хитър начин как да ухажва самотни и заможни дами, каквито обикновено бяха пътничките на лимузините под наем? Не можеше съвсем да се изключи и този вариант. Внезапното й хрумване я притесни. Накара я да се почувства омърсена, използвана.

— Често ли го правиш? — въпросът самичък се изплъзна от устата й. Внезапно изпита силна нужда да узнае истината.

— Какво да правя?

— Често ли сваляш жени по този начин?

— Не, за първи път — въпросът й като че ли го развесели. Очите му заблестяха насмешливо.

— Защо го направи?

— Наивен въпрос — каза го, ала изпита леко угризение. Заради цирка, който разиграваше, като се представяше за шофьор. И заради баса с Бен. — От самото начало ме привлече... — добави тихо, като че ли говореше на себе си.

— Това... не те ли притесни?

— Защо? А трябваше ли?

— Не зная... — Пейдж повдигна неопределено рамене. Вече не беше много сигурна защо подхвана този разговор.

— Чуй ме, Пейдж! — Далас изведнъж изпита нужда да я успокои. — Няма нищо по-естествено от това да харесаш някоя жена или съответно мъж. Така че не смятам да се оправдавам. Повтарям ти — нямам навика да свалям жени по този начин, но изобщо не съжалявам за станалото. Ти си изумителна любовница!

Пейдж се изчерви от смущение. Признанието обаче ѝ достави невероятно удоволствие. Далас я нарече „изумителна любовница“! Въобще не смееше да си го помисли...

— Руменината много ти отива — каза той и погали нежно бузата ѝ с опакото на пръстите. — Снощи в тъмното не забелязах дали се изчервяваш. И тогава ли се изчервяваш?

— Понякога... — Пейдж усети, че страните ѝ пламват.

— Имало е и други мъже, нали?

— Не е трудно да се разбере.

— Много ли?

— Един.

— Само?! — Далас не успя да скрие изумлението си, макар че това признание обясняваше много от нещата, които снощи му се струаха необясними. — Не го разбирам, Пейдж. Ти си красива. Нормално е една красива жена да привлича мъжете...

Пейдж не отговори веднага. Съзнаваше, че това, което се готвеше да сподели, е твърде лично, ала не почувства неудобство. Нямахше от какво да се срамува — сега, когато вече беше сигурна, че опасенията ѝ са били напразни.

— Преди години имах краткотрайна връзка с един художник. Бяхме много млади и неопитни и двамата. Той смяташе, че съм фригидна. Да си призная, и аз имах някакви съмнения... до снощи.

Явно думите ѝ повлияха положително на поразклатеното му мъжко самочувствие.

— Сега разбирам защо изглеждаше толкова доволна от себе си — отбеляза той. — Значи... — смръщи чело, опитвайки се да подреди късчетата от мозайката. — Оттогава си избягвала мъжете от страх да не се повтори същото?

— О, не! Просто не ме интересуваха! — скептичният му поглед я принуди да премине в защита. — Говоря честно — намирам, че животът ми е пълноценен, професията, която имам, му придава

смисъл. Впрочем, никога не съм считала и продължавам да не считам отсъствието на мъж в живота ми като кой знае каква голяма загуба!

— Добре, така да е, но не си ли мислила за съпруг, деца?

— Естествено, но няма защо да бързам! Не ме гледай така! В наши дни жените не се омъжват на осемнадесет години!

— Ти си забележителна жена! — Далас допи виното, останало в чашата му. Остави я на масата и настойчиво потърси погледа на Пейдж. — Отдавна не съм срещал толкова независим дух и удивителна самоувереност.

— Е, невинаги съм толкова самоуверена...

— Не мога да повярвам!

— Когато работя, понякога чувствам неувереност. По-точно като завърша някоя творба. Обичам скулптурите си. Нали са мои рожби? Във всяка съм оставила по малко и от себе си! За съжаление налага се да се разделя с тях — по-често, отколкото бих искала. Когато са в галериите, имам чувството, че аз самата съм изложена на показ. Чак след като разбере от Марджи, че публиката е приела добре някоя творба, увереността ми се възвръща.

— Значи все пак не ти е безразлично какво ще кажат за теб?

— Не за мен, а за моите творби! Нямах да съм човек, а робот, ако това не ме интересуваше!

— Но ти сама твърдеше, че не те интересува дали някой ще купи твоя работа?

— Така е! Но когато вая, аз... — помъчи се да намери най-точните думи, за да изрази онова, което чувстваше. — Превръщам един безформен къс в нещо, което носи моето послание към хората. И ако те не го разберат или не го харесат, не съм на себе си.

— Случвало ли се това?

— Да, два-три пъти.

— Какво правиш в такива случаи?

— Винаги имам под ръка глина — усмихна се тя. — В продължение на няколко часа я мачкам върху тезгяха, придавам ѝ определена форма и с един замах я сплесквам пак на топка. Не можеш да си представиш как помага! После отново се обаждам на Марджи. Има невероятен талант да утешава, но обикновено, когато ѝ се обадя, вече е успяла да премести творбата в друга галерия. Предполагам, че така е и с децата. Отглеждаш ги с пот и сълзи, и когато поемат своя път

по широкия свят, някой ден откриваш, че този път не е най-правилния. За щастие нещата обикновено не са непоправими. Въпросът е да се отрие правилния път.

Далас поклати замислено глава.

— Като станеш майка, сигурно ще ти е трудно да приемеш, че някое хлапе ще нарече детето ти с обидно име.

— О, можеш да бъдеш сигурен!

— Не те ли разколебава това по отношение на децата? Трябва ли човек изобщо да ражда деца?

Нотките на песимизъм в тона му озадачиха Пейдж. Искаше ѝ се да го попита каква бе причината, но нещо я възпря.

— Не, не мисля. Като цяло работите ми са силни. Най-често е само въпрос да попаднат в подходяща атмосфера. Предполагам, че същото важи и за децата. Отглеждаме ги, възпитаваме ги и се стараем да изградим в съзнанието им определена ценностна система. Ако сме изпълнявали честно задълженията си като родители, те ще намерят мястото си в живота, дори ако се сблъскат с трудности и изпитания.

— Като че ли говориш от личен опит...

— Не. Досега животът беше благосклонен към мен, но имам други примери...

Мислеше за единия от тримата си братя, може би най-надарения. Той завърши математика и започна работа в мощна корпорация за съвременни технологии, после се премести във втора, в трета. Чувстваше се все по-неудовлетворен от работата си. Накрая захвърли всичко и подписа договор с една прощаваща софтуерна компания. Доходите му бяха несравнимо по-ниски, но най-сетне беше щастлив.

— Разкажи ми за детството си, Пейдж, за семейството си — помоли тихо Далас. — Какво те кара да мислиш, че животът се е отнасял благосклонно към теб?

Поднесоха обяда. Пейдж имаше на разположение няколко минути да събере мислите си. Опитаха салата от студена пуйка и чак тогава тя започна да разказва.

— Израснах в Уестпорт — Кънектикът...

— А, това обяснява много неща...

Не беше нужно да ѝ го казва. И сама го знаеше, затова обикновено избягваше тази подробност, когато говореше за себе си. Всъщност, не беше сигурна защо го спомена. Може би нещо в

изпитателния поглед на Далас ѝ подсказа, че той не би допуснал да не му каже истината, цялата истина.

— Да, детството ми бе обезпечено. Баща ми беше... Още е... банков директор. Аз и тримата ми по-големи братя бяхме заобиколени с много грижи и с безпределна обич.

— Родителите ти в Уестпорт ли живеят още? — тя кимна. — Гостуваш ли им често?

— Да, продължаваме да бъдем много близки!

— Онази вечер присъстваха ли на откриването в галерията?

— О, не! Такива мероприятия са доста тежко изпитание за мен. Предпочитам да се виждаме... в по-спокойна обстановка.

— Хм, тежко изпитание... Не ти личеше вчера!

— Не знам как щях да се справя, ако не беше ти!

— Справи се чудесно! — увери я Далас. — Все пак в това препускане имаше и приятни моменти, не мислиш ли?

Пейдж кимна и се усмихна срамежливо. Спомни си импровизирания пикник в парка, отморяващото бърбрене на всевъзможни теми, докато пътуваха от една галерия към друга... Разбира се, и незабравимият завършек на деня. Сърцето ѝ се разтуптя. Внезапно почувства силно желание да протегне ръка и да погали тези изпити, малко бледи бузи, да докосне устата, сините очи, ведри като пролетно небе. Пое дълбоко дъх, усмихна се и каза с въздишка:

— Казвал ли ти е някой, че си неотразим?

Тези думи се забиха в съзнанието на Далас и буквално го обсебиха през останалия път. Беше ги приел, като ѝ оправи запазената марка поглед „съкрушител на женските сърца“. Тя направо го попи с мечтателна въздишка, на устните ѝ затрептя усмивка. По всички правила на свалянето, вече трябваше поне да му намекне, че иска да прекарат заедно нощта. Не само че не го направи, но Далас даже се усъмни дали изобщо го желае. Издаваше я може би само неравното ѝ дишане и леко пулсиращата вена на шията. Външно обаче се владееше. Хладнокръвно. Съвършено.

А той? Как само я желаеше той! Привличаше го навярно и предизвикателството повторно да я съблазни. Беше сигурен, че е

достатъчно да я притисне в обятията си, и Пейдж щеше да омекне като восък.

Твърде лесно. Прекалено бързо. Този случай беше по-специален и трябваше да подходи деликатно, изкусно, с финес. Иначе цялото удоволствие от съблазняването пропадеше, нали?

В крайна сметка глупакът се оказа той!

Далас бе паркирал лимузината на пътния банкет и се взираше с мрачен поглед в потъмняващия хоризонт. Беше напрегнат като струна, буквално смазан от отвратителното чувство на безсилие. Някъде бе сбъркал, но къде? Опита се да разбере къде бе сгрешил. Събитията от последните часове преминаха в съзнанието му като на лента.

След като приключиха обяда, потеглиха към Марбълхед. Бъбреха неангажиращо или мълчаха — всеки отдаден на своите мисли. Както винаги, Пейдж изглеждаше спокойна. Отпусна се съвсем, когато приближиха Шангила и се отбиха по шосето, водещо към океана. Свали стъклото и вдъхна дълбоко. Приличаше на хлапе, което вижда за първи път морето. Страните ѝ порозовяха, очите ѝ гreeха щастливо. Издърпа фуркетите от кока и разпусна косата си. Господи, беше като невинно прелестно дете... и невероятно съблазнителна жена!

Моторът на колата още работеше, когато Пейдж излетя навън. Изпъна се, застана неподвижно, с лице срещу вятъра. Пое с пълни гърди свежия въздух. После пак. И после пак. Сякаш това ѝ даваше сили. Обърна се към него. Лицето ѝ сияеше.

— Не е ли чудесно? — възкликна възторжено. Без да дочака отговор, изтича по пътека, покрита с обли морски камъчета, и влезе вкъщи.

Тогавя той извади куфара ѝ от багажника. Около минута остана край колата. Не можеше да откъсне очи от къщата, в която Пейдж очевидно беше влюбена. Постройката, кацнала на върха на тясна ивица земя, владена в морето, бе облицована с варовик и морски камъни, които придаваха неповторим естествен чар на модерната ѝ архитектура. Преди да влезе, Далас знаеше как изглежда отвътре. Огромни прозорци към морето или цели стъклени стени — във всекидневната, в трапезарията, в кухнята, в спалните. Докато го развеждаше, за да му покаже своя дом, Пейдж очевидно му се

наслаждаваше. Личеше обаче нейна гордост бе ателието, което заемаше цяло крило от къщата.

— Ти ли я строи? — запита той. С безпогрешен усет бе доловил, че този дом е създаден за нея.

— О, не! Но и в този случай пак имах късмет! Къщата е построена от един архитект, който бе решил да се мести в Калифорния. Тъкмо я беше обявил за продажба, когато започнах да си търся дом. Разбира се, купих я веднага. В този район не се намират толкова лесно къщи, особено когато търсиш с гледка към океана.

Далас нямаше представа колко дълго останаха до стъклената врата, от която се излизаше на верандата. Верандата приличаше на обрулена от вятъра палуба на кораб. Той стоеше, зареял поглед във виолетовия здрач, омагьосан от танца на вълните. Пейдж бе застинала унесена до него. На устните ѝ грееше мечтателна усмивка.

Той протегна бавно ръце към нея, привлече я и я целуна с безкрайна нежност. Нежност, която вдъхновяваше. Нежност, която раждаше копнеж и страст. Топлите ѝ влажни устни жадно започнаха да търсят неговите, тялото ѝ тръпнеше в обятията му.

И точно тогава се отдръпна. Целуна я по челото, прошепна „Пази се!“, обърна се и си тръгна.

А сега стоеше тук, опрял лакти върху капака на мотора, и гледаше морето. Полъхна хладен вятър и като че облекчи пламналата му кожа. Високата трева зад гърба му шумолеше тихо и успокояващо. Глухият плясък на вълните напомняше приспивна песен. В този момент разбираше напълно желанието на Пейдж час по-скоро да се завърне вкъщи. Нямаше представа обаче как ще се пребори с желанието, което мъчеше плътта му.

Далас изправи решително рамене. Ето как щеше се пребори с плътското желание: връща се в Ню Йорк, оставя в агенцията тъпата лимузина, прибира се вкъщи и се обажда на някоя приятелка, която с готовност ще му помогне бързо да забрави за съществуването на Пейдж Матесън.

Можеше да позвъни дори на Бен. Нали спечели баса?

В крайна сметка остави само колата. Прибра се вкъщи, капнал от умора и започна да обикаля безцелно стаите. Чувстваше се като че ли е попаднал на чуждо място. Влезе в работното си студио на третия етаж, погледна разсеяно двата монитора на масата, свързващия ги

проводник, кутиите с видеокасети. Неговите „инструменти“, с които си вадеше хляба. Винаги ги беше чувствал по-близки от жена. Откъде тогава тази несигурност, досадна нервност? По дяволите, нали си беше вкъщи? Би следвало да е доволен от това!

Дори не си направи труда да включи записите от телефонния секретар. Върна се на партера, наля си солидна доза скоч и се тръшна на дивана във всекидневната.

Когато отвори очи, в стаята беше светло. Празната чаша бе оставена на пода. Мускулите му бяха вдървени от неудобното спане. Надигна се и седна на дивана. Вратът му се беше схванал, болеше го главата. Погледна часовника. Наближаваше пладне.

Изправи се и, като тътреше крака, отиде в кухнята. Наля си чаша студено мляко и я пресуши. Някъде отдалеч се разнесе пронизителният писък на полицейска сирена. Какво ли ставаше? Кражба с взлом? Банков обир? А може би убийство? Потискащо...

Заряза чашата в мивката, без да я измие, качи се в студиото на третия етаж и чак тогава прослуша записите на телефонния секретар. Имаше съобщение от търговския му агент. Търсеше го спешно. С въздишка на досада набра номера му. Секретарката моментално го свърза.

— Крайно време беше да се обадиш! — измърмори сърдито агентът му.

— Току-що чух съобщението, което си оставил — Далас нямаше настроение за спори. — Какво толкова има?

— Обади се Вагнер. Искат ти да редактираш филма му за Никарагуа.

— Не знаех, че е снимал в Никарагуа...

— И той не знаеше до последния момент. Когато накрая получи разрешение да снима, събра екипа и излетя с първия самолет.

— Чудесно.

— Е, ще приемеш ли?

— Не.

— Защо?

— Защото съм в отпуска.

— Я стига, Джеси! Не можем да изпуснем тази възможност. Голямо чудо — отпуска! Ще ти отнеме две-три седмици. После ще си караш отпуската. Заплащането е солидно!

— Искам сега да си я карам! Освен това, парите, които получих за последния филм, ми позволяват известно време да не работя.

— Хей, къде останаха амбициите ти? Знаеш, че Вагнер е най-добрия в бранша, а той иска да работи с теб!

Далас прекара пръсти през разрошената си коса и въздъхна.

— Друг път, Джон! Няма смисъл да поема филма и да го правя без желание. Обясни на Вагнер, той ще разбере. Сигурен съм, че ще се справиш — дипломацията ти е в кръвта!

— Хм... Напоследък твърде, често се налага да се правя на дипломат, благодарение на теб! Няма ли да премислиш?

— Категорично не!

— Добре ли си? Изглеждаш скапан...

— Не, само съм изморен. Малко почивка, и ще съм във форма!

Наистина имаше нужда от почивка. Но не и тук, в Ню Йорк. Можеше да замине за Гаспе, да се настани в малката странноприемница, както преди две години. Малко скучничко, затова пък щеше да си почине идеално. Или да отиде на планина? Не, сезонът е неподходящ за ски. Тогава на някое карибско островче? Пфу, ще умре от горещина!

В същия момент осъзна, че можеше до вечерта да изброява какви ли не курорти и винаги да им намира някакъв недостатък. Защото вече знаеше къде иска да отиде. Без да се колебае и секунда, слезе в спалнята, взе душ, избърсна се и стегна пътната си чанта.

След час пътуваше на север по магистралата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Далас паркира на алеята, слезе от колата, протегна се и пое с пълни гърди соления морски въздух — точно както направи вчера Пейдж. В късния следобед беше още топло, въпреки вятъра, който духаше откъм морето. Тръгна към къщата, но явно промени намерението си, защото се отби по тясната пътечка, която водеше към морето. Примамваше го грохотът на прибоя. Подмина няколко скупчени дървета и храсталаци, като по чудо израсли върху скалите, и спря до нисък каменен зид. Под него до морето се спускаше полегат склон. Далас остана дълго неподвижен, поглъщайки жадно с очи искрящия простор. Усещаше как напрежението изчезва с всяка изминала минута и тялото му се потапя в някакво особено блажено успокоение. Отмести поглед към верандата — високо вляво от него, и притаи дъх. Пейдж бе застанала до парапета. Вгълбена в себе си, изобщо не го забелязваше.

Тя мислеше за този необичаен ден, който отиваше към своя край. Както обикновено, стана рано и слезе на брега. Закрачи край морето, завладяна от непривично чувство — не беше сигурна какво точно искаше да прави. Всъщност трябваше да се заеме веднага с недовършената скулптура. Вече я очакваха в една галерия. Още снощи — не й се спеше — написа десетина писма, с които благодареше на собствениците на галерии за радушното посрещане. На сутринта обаче нямаше настроение за работа. Погледът й се спря на голям объл камък. Вдигна го и го огледа внимателно. Да, искаше й се да извае нещо за себе си, нещо, което никога нямаше да продаде.

Прибра се в ателието и цял ден работи. Когато в късния следобед остави инструментите, се чувстваше някак по-спокойна. За първи път, откакто... Откакто Далас си замина.

Далас я гледаше като хипнотизиран. Беше с широка червена блуза и бели шорти, вятърът си играеше с разпуснатите й коси. Зарейла поглед в далечината, сякаш не беше тук, а в друг, само неин свят.

Свят, към който принадлежаха тя, домът ѝ и морето. За първи път му хрумна, че може би с присъствието си скверни светилището на това уединение, но не намери сили да си тръгне — както бе направил вчера. Копнееше да я прегърне, да вдъхне неповторимия аромат на нейните коси, да вкуси сладостта на топлите ѝ устни.

Повлечен от неудържим порив, Далас заизкачва дървените стълби към верандата. Пейдж трепна и се огледа неспокойно. Видя го. Сърцето ѝ се разтуптя, сякаш се канеше да изхвъркне от гърдите. Той изкачи тичешком стъпалата и спря чак когато се изправи пред нея. Взираше се напрегнато в лицето ѝ, мъчейки се да отгатне реакцията ѝ. Пейдж го гледаше като хипнотизирана с широко отворени очи. Очевидно внезапното му появяване я бе стъписало. Хапеше нервно долната си устна, което издаваше объркването ѝ. Изглеждаше смутена и безкрайно уязвима... Това бе изписано на лицето ѝ.

Тази уязвимост — за първи път я забелязваше у нея — му въздейства по странен начин. Не я притисна страстно към себе си, както бе копнял, а протегна ръка и с безмерна нежност я погали по бузата. Стори му се като великолепна фигурка от порцелан — крехка и изящна, но студена и недосегаема.

— Здравей — промълви едва чуто.

Пейдж се усмихна, все още колебливо. Не го очакваше. Когато вчера колата се отдалечи, прие, че го вижда за последен път. Не беше сигурна какво ѝ носи новата им среща. Знаеше само, че дълбоко в себе си се радва, че го вижда отново.

Далас се прокашля и погледна неуверено ризата и джинсите си.

— Май ще трябва да се преоблека... Тези дрехи не са най-подходящите за море.

Пейдж се засмя — толкова тихо, приличаше на шепот.

— Изглеждаш чудесно!

— Чувствам се чудесно! — отвърна той с широка усмивка и зарови пръсти в копринените ѝ коси. — Знаеш ли, гледах те отдолу. Приличаше на красива статуя!

— Не съм статуя... — очите им се срещнаха и той прочете в тях недоизказаните думи.

— Знам — прошепна той развълнувано, наведе се към нея и едва-едва докосна устните ѝ, сякаш да се увери, че не сънува. Съзнаваше, че не трябва да го прави, че не биваше въобще да идва тук.

Не искаше да нарани душата ѝ, както бе наранявал толкова жени преди. Но Пейдж го привличаше с неударима сила. Със спокойствие, сдържаност, трогателна уязвимост, която се прокрадна преди малко иззад фасадата на непоклатимата ѝ самоувереност. Знаеше, че трябва да си тръгне, но нямаше сили. Страстта бе взела връх над волята и разума.

Усети как устните ѝ се разтварят жадно и чак тогава я целуна истински. Тези влажни топли устни — нежни и неповторими като самата нея! Една-едничка мисъл се вряза в съзнанието му. Поемаше тежка отговорност към тази изключителна жена — отговорност, която плашеше.

Той се отдръпна и я погледна. Пейдж бе притворила очи, сякаш изпаднала в транс. Притисна я към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Пейдж... Пейдж... — задъханият шепот, трескавите му ръце, които милваха раменете ѝ, гърба, бедрата, издаваха безумното желание. — Желая те, Пейдж! Бог да ми е на помощ!

Впила пръсти в мускулестите му рамене, тя кимна мълчаливо. Не искаше, не можеше да мисли за после, когато страстта щеше да е утолена. Всяка частица от тялото ѝ копнееше отново да изпита вълшебната наслада, с която той я даряваше. Чак сега разбра онова ново непознато чувство, което от вчера я измъчваше. Разочарованието на незадоволената жена. Не, със сигурност това усещане не ѝ харесваше!

Сега Далас бе до нея и обещаваще неземното блаженство на пламенната нощ, която изживя в Ню Йорк. Не би понесла, ако пак си тръгнеше.

— Моля те, недей, ако... Ако... — заекна тя колебливо. В погледа ѝ се четеше страх.

— Няма, обич моя, няма да си тръгна! — милваше косите ѝ с безмерна нежност. — Снощи постъпих отвратително, страшно съжалявам! Ако това е някакво утешение за теб, преживях кошмарна нощ. Знам, че трябваше да се върна, но понякога постъпвам като пълен глупак! — притисна с длани лицето ѝ и продължи почти шепнешком: — Господи, невероятна си! Ти си изключителна!

Целуна я нежно. Ръцете му се плъзнаха по врата към разгърдената риза, която бе завързана на кръста. Развърза възела и разгърна меката коприна. Стори му се, че дъхът му спира.

Треперещите пръсти докоснаха съвършения овал на млечнобялата ѝ гърд, после двете розови зърна — твърди и набъбнали, сякаш след миг ще се разпукат като цветни пъпки. Пейдж изстена сладострастно, в очите ѝ гореше желание.

— Боже мой, ще полудея...

С рязък жест той хвана ръката ѝ и я поведе към къщата.

— Мисля, че ако останем още малко тук, ще се взривя! — гласът му прозвуча като ръмжене на разгонен sameц.

Пейдж следваше безмълвно Далас. Влязоха в къщата, минаха през всекидневната, оттам — по късия коридор към спалнята. Кръвта бучеше в ушите ѝ, сърцето щеше да се пръсне. На прага Далас спря, притисна я към себе си и я целуна страстно.

След миг блузата на Пейдж лежеше забравена на пода. Далас се отпусна на леглото, притегли Пейдж между коленете си. Пое в устата си едното ѝ зърно и тя замря, удивена от сладостната топлина, която се разля по тялото ѝ. Трябваше да сграбчи раменете му, за да остане изправена. Когато пръстите му започнаха да си играят с другото зърно, задъханият стон на Пейдж му подсказа, че е време да прекрати любовната игра.

С рязко движение смъкна шортите и бикините ѝ. Без да откъсва устни от гърдите ѝ, разкопча с трескави ръце ризата си и колана. Отмести я до себе си, докато се освободи от дрехите. В следващия момент бе върху нея и със силен властен тласък я облада.

Пейдж приветства с възторжен вик силата на този мъж, задъхания ритъм на движенията му. Те ѝ бяха нужни, най-малкото да се увери, че не сънува. Усещаше как огнената топка в слабините ѝ расте, расте, нажежава се до бяло, избухва с неудържима сила. След секунди усети напрежението, вцепенило за миг тялото на Далас, после мощните конвулсии, с които плътта се освобождаваше от напрежението. От гърлото му се изтръгна тържествуващ вик, пропит с блаженство, и заглуши задъханите стонове на Пейдж.

— Пейдж... Пейдж... — най-сетне бе успял да си поеме дъх. — Боже мой, с теб е толкова хубаво! Просто... невероятно! — безсилен да помръдне, остана да лежи върху нея.

Пейдж не знаеше какво да отговори, а и едва ли беше нужно. Просто се усмихна. Когато миналия път се любиха, непознатите усещания, блаженството на кулминацията я стъписаха със стихийната

си мощ. Сега бе различно. Беше щастлива, че Далас се върна тук заради нея, че я желае, че тя отново го е дарила с наслада. Изпитваше безкрайна нежност и гордост. Ръцете ѝ се плъзнаха по влажния му гръб.

— Ох, сигурно ти тежа! — измърмори той. — Май нямам сили да помръдна...

— Недей! Толкова е хубаво така!

Все пак успя да се отмести. Отпусна се блажено до нея. Неравното им дишане постепенно се успокои, сля се с ритъма на разбиващите се в брега вълни. Далас премести лениво главата си върху възглавницата и едва тогава забеляза, че лежат върху оправеното легло.

— Забравили сме дори покривката... — промърмори той. — Май мозъкът ми бе парализиран... — изведнъж се надигна на лакът и извика стреснато: — Господи! Какво направих!

— Какво е станало? — погледна го с тревога Пейдж.

— Пейдж! Господи, бях обезумял! Всичко стана толкова бързо... Забравих... да те пазя...

— Успокой се, всичко е наред — каза тя и стисна нежно рамото му.

Той я изгледа недоверчиво.

— Не вярвам да си хукнала на доктор сутринта!

— Не съм, разбира се! — та тя въобще не се надяваше да го види пак.

— Ами ако е станала беля?

— Ще мислим, ако е станала... Няма смисъл отсега да се тревожим. Пък и в момента няма голям риск...

— Пейдж, на това въобще не може да се разчита! — пхна ръка под главата ѝ и се отпусна с отчаян вид. — Това е то, как не помислих? Какво ми става, когато съм с теб? Обезумявам ли, или оглупявам? — изръмжа сърдито той.

— Чуй ме, Далас...

— По дяволите, Пейдж! Името ми е Джеси! Вече не съм ти шофьор! — процеди през зъби той.

Пейдж запази самообладание и попита спокойно:

— А какъв си?

— Твой любовник! Още ли не си го забелязала? — изръмжа ядосано.

— Какъв си, Джеси?

— За какво намекваш, дявол да го вземе? — изгледа я сърдито, надигна се и обу джинсите си.

— За нищо не намеквам, Джеси! Искам да знам кой си, с какво се занимаваш, защо си тук?

— Значи искаш да знаеш... Сигурна ли си? — попита заядливо той и вдигна нервно ципа на джинсите.

— Да — отвърна Пейдж.

— Е, добре! Можеш да се обзаложиш, и ще спечелиш баса, че не съм шофьор!

— За това се досетих и сама — заяви невъзмутимо тя. — Кажй нещо, което не ми е известно.

— Онази вечер бях на изложбата...

Самообладанието като че ли за миг ѝ изневери.

— На моята изложба? — въпросът, естествено, бе неуместен.

— На твоята изложба, разбира се. Един приятел ме замъкна. Адвокат от тези, които си ловят клиенти по разни светски сбирки.

— Разбирам — промълви тихо.

Пейдж и наведе глава.

— Нищо не разбираш! — избухването му я изненада. — С този приятел си пиехме шампанското, което щедрият ти домакин предлагаше, и те оглеждахме. Той спомена, че се носели разни слухове за теб... — Пейдж трепна, но той продължи безмилостно. — Казах му, че греши. Тогава се хванахме на бас...

— На бас? — гърлото ѝ изведнъж пресъхна. Преглътна, за да го овлажни. Усети как пулсът на сърцето ѝ се ускорява.

— Да, обзаложих се, че ще те сваля. Изглежда, че спечелих баса! — завърши той сърдито.

Дразнеше го необяснимото вълнение, което Пейдж събуждаше в душата му. Искаше да я засегне, да излезе победител, ала се чувстваше като влечуго. Отвратен от себе си, изхвърча от стаята както си беше бос и гол до кръста.

Пейдж трепереше като лист. С несигурни движения изпълзя до ръба на леглото. Вдигна от пода блузата си, облече я и, като се поклащаше напред-назад, направи няколко дълбоки вдишвания.

Далас бе застанал до дървения парапет на верандата и гледаше мрачно пред себе си. Мразеше се, мразеше и нея, защото бе причината

за отвратителното му настроение. Не, не нея, а чувствата, които събуждаше в душата му, побърза да се поправи сам. Непривични, непознати чувства. Нежност, мъчителни угризения, желание да се втурне обратно в стаята, да си посипе главата с пепел и на колене да я помоли да му прости за болката, която ѝ беше причинил.

Морето бучеше яростно. Или само така му се струваше? Може би това бе тътенът от бурята в душата му? Не знаеше какво да прави. Да си замине или да остане, да се извини или да забрави глупостите, които ѝ надрънка? Най-честно щеше да е, ако изчезнеше завинаги от живота ѝ. Пейдж щеше да го забрави. В това не се съмняваше. Някой ден щеше да срещне мъжа, който можеше да ѝ даде онази нежност, топлина, любов, които заслужаваше. А той не можеше. В неговия речник думата „любов“ не съществуваше. Не искаше досадни отговорности — жена, деца. Бог да му е на помощ, ако случайно белята беше станала! Тогава наистина не знаеше какво ще прави.

Слънцето се спускаше към хоризонта и захладня, но той посрещаше с мазохистко удоволствие студените пориви на вятъра. Напомняха му, че носи в гърдите си къс лед вместо сърце. Да, бяха прави... Бяха прави жените, които го наричаха гадно копеле. А той наистина бе и гадняр, и копеле! В буквалния смисъл на думата.

Една ръка докосна рамото му и той подскочи като ужилен. Пейдж стоеше зад него с неговата риза в ръка. Беше по шорти, но с пуловер и три четвърти чорапи. Лицето ѝ бе бледо. На сведените ѝ ресници блестеше влага.

— Облечи се, ще наистинеш — каза тихо тя и наметна ризата върху голите му рамене.

Той я облече, започна бавно да я закопчава, за да спечели време.

— След всичко това мислех, че ще се радваш да пипна някоя пневмония...

— Не, защо?

— Защото съм гадно копеле! И защото заслужаваш по-добър от мен!

— Не търся по-добър от теб. Не търся никого! Пък и не мисля, че ще наистинеш. Топло е, освен това ти си много здрав.

Нейното благодушие го съсипваше. Сграбчи я за раменете. Изкушаваше се да я разтърси, да влее малко здрав разум в главата и. Пейдж можеше да се разкрещи, да го наругае, да го изрита от дома си

като мръсно куче. Но не го направи. Внезапно се почувства безкрайно уморен.

— Пейдж, защо? Не те ли засегна онова, което чу? — въздъхна примирено.

— Засегна ме, разбира се. Не е приятно да узнаеш, че са те мамили.

— За Бога, не, не съм те мамил! Заклевам се! — извика той разпалено. — Харесах те още тогава, на изложбата. И да не се бях хващал на бас, навярно щях да те потърся. Както и да е, бас имаше и предполагам, че предизвикателство ме подтикна да се правя на шофьор. Обикновено действам направо...

— В това не се съмнявам.

— По дяволите, Пейдж, как е възможно да си толкова спокойна? Разкрещи се! Наречи ме гадно копеле! Ще бъде съвсем заслужено, разбира се!

— Просто не е в моя стил, но ако толкова държиш на скандала, мога да опитам — ъгълчетата на устните ѝ трепнаха. Очевидно полагаше усилия да не се усмихне. Да, Далас я бе засегнал, но някак не се чувстваше обидена. Може би защото виждаше как той самият се измъчва. Сигурно не му се искаше да е такъв, за какъвто опитваше да се представи. Не, не беше такъв... И може би защото, въпреки всичко, я накара да се чувства жена. А заради това той заслужаваше да му прости много неща.

Далас я изгледа начумерено, поклати глава. После я прегърна нежно и я притисна към себе си. В първия момент Пейдж понечи да се отдръпне, но той усети как напрежението ѝ намалява, изчезва. Тръпка разтърси тялото ѝ. Не беше трудно да се досети, че невъзмутимото ѝ спокойствие е само привидно. Той отново си повтори, че трябва да се махне, да изчезне, че в живота ѝ няма място за него. Ръцете му обаче отказаха да се подчинят на разума. Притиснаха я още по-силно, като я люлееха успокоително.

— Пейдж, Пейдж, Пейдж... Какво да те правя? Постъпваш глупаво, като се забъркваш с гадно копеле като мен!

— Не се забърквам... Ти си тук...

— Все едно! Не искам да те наранявам, кълна се, но не съм свикнал да бъда нежен. Объркан съм, не знам какво да правя...

— С какво се занимаваш, Джеси, когато не се правиш на шофьор?

Той се усмихна. Беше толкова приятно да я държи в прегръдката си сега, когато страстта бе утолена. Май такава нещо не му беше случвало.

— С филми. Редактирам ги.

— Игрални филми?

— Най-вече документални. Преди седмица завърших последния филм и определено се нуждаех от почивка. Знаеш ли, тази работа е доста напрегната. Понякога не ми остава време да вдигна глава.

— За какво е филмът?

— За реформата в щатските затвори. Потискащ филм. Стотици метри заснета лента остана неизползвана, защото трябваше да се придържам към оптимистичното звучене, както искаше продуцентът!

— Искаш да кажеш, че реформата е повече на думи...

— Горе-долу. Всъщност опитват се да правят нещо, но то е като да запушваш еднометрова дупка с клечка кибрит. Условията в затворите са отвратителни и постоянно се влошават. Да ти призная, докато гледах заснетия материал, имах чувството, че съм изваден от равновесие!

— Според теб излиза, че филмът заблуждава зрителите за действителното положение в затворите.

— Не, не ги заблуждава! Казва истината. Е, не цялата, но аз мисля, че всеки от нас носи малко вина... — направи пауза, потърси погледа ѝ и добави: — Пейдж, никога не съм те лъгал! Искам да кажа, освен когато се правех на шофьор... Не съм те лъгал.

— Вярвам ти... — промълви тя. — Вече ми каза всичко, нали?

Сега бе моментът да го направи, светкавично реши той. Не искаше да я заблуждава, да подхранва напразни илюзии. Отпусна ръце и ги опря на парапета. Заговори. Тонът беше сдържан, не можеше да скрие напрежението, чувствата, които го измъчваха.

— Пейдж, свикнал съм да живея сам и не желая да се обвързвам! Нямам навика да давам! Може би това е егоизъм... Не знам. Не ти обещавам и не чакай нищо от мен! Сигурен съм, че рано или късно ще си събера багажа и ще изчезна. Такъв съм! Това е.

Най-неочаквано Пейдж избухна.

— Казах вече, дявол да го вземе, че от теб не искам нищо! Нито пък някога съм искала! Не съм те карала да се правиш на шофьор, нито да ме целуваш! — вдигна ръка предупредително, преди да е успял да възрази. — Знам, добре, отвърнах на целувката ти... Признавам, че дори я исках... Но не съм те молила за нея. Нито пък някога ще моля. Имам гордост, Далас! Имам дом, свой живот, кариера и съвсем не си ми нужен ти, за да се грижа за себе си! — обърна се, готова да си тръгне, но спря и продължи сърдито: — Щом толкова се боиш да нямам никакви претенции към теб, защо не се качиш на смешната си лимузина и не отпратиш за Ню Йорк? Господи, такова чудо не ми се беше случвало! — поклати в недоумение глава. — Защо вие, от града, си въобразявате, че светът се върти около вас? Чуй и го запомни добре, Джеси Далас! Светът не се върти около теб, разбра ли?

Около минута го гледаше ядосано. После му обърна гръб и се отдалечи в другия край на огромната веранда. Опря ръце на парапета и впери поглед в потъмняващата водна шир. Джеси се приближи до нея.

— Не смятах, че ще успея...

— Какво да успееш?

— Да те разсърдя.

— Е, успя! Само че не си го позволявай често! — предупреди тя и се усмихна. Стана чудо. Обзе я някакво невероятно успокоение. Ето на, изкара си яда и й олекна. — И ако искаш да знаеш, бе свидетел на едно много рядко изпълнение!

— Ще пазя спомена за него, дълбоко скътан в сърцето! — пошегува се той и се усмихна.

— Не си ли гладен?

Въпросът ѝ успя да го изненада.

— Това пък откъде го измисли?

— От сутринта не съм слагала залък в устата си.

— Видя ли какво става, като го няма шофьорът ти? Кой да се погрижи за теб!

— Винаги закузвам в десет, пропускам обед, в шест вечерям. Да знаеш, здравословно е! В хладилника имам прясна риба. Какво ще кажеш да я запечем с масло и лимонов сок?

— Звучи като покана за вечеря...

— Освен ако си нямаш други планове. Доколкото си спомням, някъде наоколо живеят твои приятели.

— Те и понятие си нямат, че съм тук!

— Можеш да ги изненадаш...

— Я остави това! Никога не съм имал намерение да ги посещавам. Прекрасно знаеш защо съм тук!

— Тогава оставаш за вечеря.

— Защо не хапнем някъде навън?

— Да не се боиш, че няма да е вкусно? Напротив, готвя превъзходно, колкото и нескромно да звучи!

— Не, не се съмнявам! Не искам обаче да ти създавам излишни главоболия... Не съм дошъл за това...

— А защо си дошъл, Джеси?

Ето че се върнаха в изходното положение. Пейдж вече не се шегуваше. Дори сгъстяващият се здрач не можа да скрие изпитателния ѝ поглед.

Далас пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Не съм много сигурен защо дойдох... — отвърна той. — Имах нужда да те видя, исках да бъда с теб. Да се махна за известно време... от онова — махна напосоки с ръка. — Предполагам, че тръгнах, воден от някакъв импулс... — замълча и се намръщи. — По дяволите, не знам защо дойдох!

— Искаш ли да останеш тази нощ?

— Разбира се, че искам!

— А чевръст ли си в ръцете?

Джеси се смая от изненада, но превключи бързо и подхвърли:

— Не знаеш ли?

Пейдж пропусна край ушите си нахалната му реплика и продължи:

— Случвало ли ти се да оправяш нещо сам? Защото вкъщи има една камара неща, които се нуждаят от дребни поправки. Трябва да се подменят няколко от дървените стъпала към плажа. Батерията в кухнята ми капе, а вратата на банята заяжда. Как мислиш, ще успееш ли да се справиш утре, докато аз работя?

— А ще работиш ли? — подхвърли разочарован Джеси. — Надявах се да се поразходим с колата по крайбрежния път, да спрем в някое ресторантче, да опитаме тукашните омари...

— Утре имам работа. Аз не съм в отпуск като теб!

— Освен работата, трябва да има време и за малко развлечения!

— Казвай бързо, искаш ли риба, или не! Ще се вмирише, докато се разправам с теб!

— Добре, добре! Ясно, че си гладна! Пали скарата и печи проклетата си риба! — Пейдж тръгна към къщата. — Все едно обаче, някой път ще те замъкна на раци! — вика след нея Джеси. — Няма вечно да дълбаеш камъни!

Вечеряха в трапезарията. Нямахше запалени свещи и цветя, които да придават малко романтичност на вечерята, но атмосферата определено бе приятна, задушевна. Пейдж разказваше въодушевено за Марбълхед, после разпитваше Джеси за работата му, а той охотно отговаряше.

— Работата е напрегната. Всичко е в твоите ръце. Но може би в това е нейното предизвикателство и... очарование!

— Как попадна във филмовия бранш?

— Всъщност веднага след гимназията започнах като фоторепортер. Нямах средства, за да продължа в колеж, затова реших да поработя няколко години. Изглежда, че снимките ми са били добри, защото от „Асошиейтед прес“ ме забелязаха и ми предложиха постоянна работа. Приех. Знаех, че ще пътувам много. Не съм пропуснал гореща точка на нашата планета — Иран, Родезия, Виетнам, Филипините. Бях млад, пълен с енергия. Отивах там, където другите обикновено отказваха.

— Работата ти е била интересна. Видял си свят, много си научил.

— Да, така е. Не отричам, че в тази професия има приятни моменти. Но мисля, че на Земята има повече нещастие, отколкото добро. Глад, нищета, репресии, революции, погроми... Страшно е човек дори да си помисли какво става по света!

— Това сигурно потиска, човек се чувства опустошен...

— Права си, но тогава не исках да призная, че заради това изоставих тази професия. Казах си, че трябва да продължа образованието си. Наистина четях много, но нещо ме подтикваше да завърша и колеж.

— И какво беше... това нещо?

Далас се замисли, преди да отговори.

— Предполагам, гордостта. Средата, в която съм израсъл, беше бедна, обаче исках докажа, че с нищо не съм по-лош от другите. Струваше ми се, че колежът е една от стъпките. Бях навършил двадесет и седем години, когато постъпих в колежа. В началото ми беше много трудно. Повечето мои състуденти бяха млади. Идеше ми да захвърля всичко и предполагам, че щях да го направя, ако не беше гордостта!

— Все пак си се справил!

— Справих се... В колежа открих и бъдещата си професия. Имахме невероятен преподавател! — Джеси се усмихна. — Блестящ ум и изключителен талант. Благодарение на него, направих първия си филм.

— Сигурно сега е много горд с ученика си!

— Той почина — усмивката му се стопи. — Инфаркт... и край — каза мрачно и щракна с пръсти.

— Съжалявам.

— Защо? Това е животът. В крайна сметка той ми завеща своята професия. Сменя да твърдя, че не съм го изложил.

Пейдж наблюдаваше внимателно как лицето му променя своето изражение. Джеси очевидно умееше, да крие болката си. Личеше, че е обичал много професора си от колежа, но за нищо на света не искаше да признае, че съжалява за смъртта му. Сякаш сърцето му бе от камък. Може би причината за това се коренеше във времето, когато като фоторепортер ежедневно бе ставал свидетел на ужасите на планетата.

— Разкажи ми нещо за филмите, над които си работил! — помоли Пейдж. Надяваше се с въпроса да го въодушеви отново, но май не се получи.

— Да видим... — започна мрачно той. — Един от филмите, които съм редактирал, засягаше малтретирането на непълнолетни. Имаше филм за детската проституция... Онзи за самоубийците беше потресаващ. След филма за политическата корупция, мнозина усетиха, че почвата под краката им се клати...

— Представям си! Ако е бил като „По примера на лидера“...

— Гледала ли си го?

— Да, през зимата.

— Какво мислиш за филма?

— Страхотен е! Държи те в напрежение като филм на ужасите, но най-ужасното е, че е документален. Изключително професионално направен филм! Въздействието му е невероятно!

— Благодаря ти!

— Твой ли е? — възкликна Пейдж изненадана. Беше страшно доволна, че е забелязала таланта му. — Господи, ами ако бях казала, че е ужасен?

— Нямаше да се разсърдя, щом си мислила така.

— Изглежда много неща приемаш...

— А имам ли друг избор?

Пейдж съзнаваше, че е прав донякъде. Човек не можеше да се бори срещу онова, което не е в състояние да промени. И все пак в думите му се долавяше цинизъм. Затова въпросът ѝ прозвуча остро и ехидно.

— А можеш ли поне да си избираш филмите?

— Това мога. Винаги мога да откажа да работя върху някой филм. Но не самата работа ме потиска, а фактът, че заснетото на лентата съществува. Харесвам професията си. Ако питат мен, е супер.

— Спомена, че е напрегната. Защо?

— Понякога се случва мненията на продуцента и режисьора да се разминават. Налага се да прибъгвам до какви ли не номера, за да останат и двамата доволни. Същевременно зрителите не трябва да забелязват намесата на редактора. Още по-трудно е обаче при игралните филми. Доста работа пада, за да накараш публиката да повярват, че онова, което става на екрана, е истина...

— Например? — Пейдж подпря брадичката си и се вторачи заинтригувана в Джеси.

— Ами например лошият герой преследва героинята, на пътя ѝ зейва дупка и тя трябва да я прескочи — за първи път, откакто заговориха, очите му се оживиха. — Героинята сграбчва някаква лиана, засилва се, лицето ѝ е ужасено. Следващият кадър показва преследвача, следващият — отново героинята, която току-що се е приземила благополучно от другата страна на дупката.

— Но това си е чиста измама! — изкоментира Пейдж.

— Точно така обаче става.

— Питам се как ли гледаш филми, когато знаеш, че много от онова, което виждаш на екрана, всъщност става в монтажната?

— Като останалите зрители — предпочитам да вярвам. Не е ли същото, когато на сцената някоя певица пее сърцераздирателна балада? Знаеш, че е само песен, че певицата е пяла така десетки пъти, но като че ли ти се иска да повярваш, че изживява, че страда в момента. После може да запее нещо весело и пак ще ѝ повярваш.

— Имам чувството, че ти се иска тя наистина да страда... — подхвърли Пейдж.

— Кой? Аз? Точно аз?

— Не знам... Струва ми се, че копнееш в теб да се влюби безумно някоя жена и да излива душата си в песен.

В отговор Джеси въздъхна сърдито.

Като се усмихваше на себе си, Пейдж отиде в кухнята за кафе. Върна се с поднос с чаши и две огромни парчета боровинков пай и кимна към терасата. Джеси взе от ръцете ѝ подноса и излезе навън. Разположиха се край малка масичка, закътана от вятъра до широк навес. Грееше луна и меката ѝ сребриста светлина прогонваше мрака. Вълните с тихия си плясък сякаш им правеха серенада. Джеси се отпусна на плетения стол и пое с пълни гърди свежия, наситен с мирис на море, въздух.

— Тук е толкова приятно!

— Би ли си починал тук?

— Ммм, чудесно!

— Защо тогава не прекараш отпуската си при мен?

Джеси не бързаше да отговори. Вгледа се изпитателно в Пейдж.

— Ти обичаш самотата си. Няма ли да ти пречи моето присъствие?

— Не, ще бъде нещо ново. Пък и няма да стоиш дълго...

— Защо си толкова сигурна?

— Сам каза — един ден ще си събереш багажа и ще изчезнеш.

— Добре, но ако този ден не дойде толкова скоро?

— Тогава... Тогава... Ако започнеш да ми досаждаш, сама ще те накарам да си събереш багажа.

— Пейдж, даваш ли си сметка какво правиш? Каниш ме в твоя дом... — изглеждаше ужасно сериозен.

— Не те каня. Не съм те канила да идваш тук, но виждам, че това място ти харесва. Просто ти казвам, че ако искаш, можеш да останеш.

Къщата е голяма и нищо не ми пречи да приютя за малко един приятел.

— Пейдж, не забравяй, че ако остана, не възнамерявам да спя в стаята за гости.

— Кога към казвала, че ще спиш в стаята за гости?

— Защо го правиш, Пейдж? Предлагаш ми дома си и... себе си — Джеси се отпусна назад в стола с мрачно изражение.

— Защото те харесвам. Трябва ли има и друга причина?

— Обикновено има.

— О, виж какво! — въздъхна тя. — Пак ми накупява. За днес обаче един скандал ми стига. Ако искаш, остани, ако не — събери си багажа. Решавай сам! Какво толкова има? — той не отговори, сякаш обмисляше думите ѝ. — Какво ти става, Джеси? — наруши тя непоносимото мълчание. — Да не се боиш от моите чувства? Или може би от своите?

— Глупости, не се боя от нищо!

— Тогава какъв е проблемът? Предложението ми е повече от ясно. Или го приемаш, или си тръгваш.

— Досега не съм живял с жена повече от два-три часа... Чудя се как ще ни се отрази „съжителството“?

— Ти не живееш с мен, а само... ми гостуваш...

— А ти се занимаваш с игра на думи!

— Може и така да е — въздъхна с досада Пейдж. — Добре, чуй какво ще ти кажа без заобикалки: сега ще си изям сладкиша, ще си изпия кафето, ще оправя кухнята, а после ще седна да почета. Нали не възразяваш?

Въпросът ѝ не можеше да не предизвика усмивка. Джеси знаеше прекрасно, че Пейдж съвсем не се нуждае от съгласието му. Можеше да прави каквото си поиска. Това бе домът ѝ, нейният живот.

Добре, нека си изяде сладкиша, да си изпие кафето, да почисти кухнята, после да седне и да почете. А той пък щеше да ѝ погостува известно време. Ако не за друго, то поне за да докаже и на двамата, че може да си тръгне, когато си поиска.

Както беше обещал...

ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден следобед Джеси седеше на терасата с книга в ръка, но не четеше. Зареял поглед в далечината, мислеше за първата си нощ в Марбълхед. Въпреки че на моменти Пейдж демонстрираше пълно безразличие към него, в леглото беше пламенна и страстна както винаги. Може би наваксваше пропуснатото? Или пък откриването на неизживени досега усещания я въодушевяваше като всяко ново нещо? Всъщност имаше ли някакво значение? Пейдж бе невероятна в леглото и това несъмнено му харесваше. Така че изобщо не гореше от желание да си тръгва.

Разбира се, зае се и с възложения ремонт на дребни работи по къщата. Рано сутринта — е, за него беше рано, защото току-що се бе събудил, макар че Пейдж отдавна работеше в ателието си — отидоха в градчето да купят инструментите и материалите, които щяха да му трябват. Той се ухили, припомняйки си псевдоспора, избухнал между двамата.

— Аз ще карам! — обяви Пейдж с тон, който не търпеше възражения, когато откачи от кукичката ключовете за колата.

— Аз ще карам! Не съм свикнал да ме возят жени!

— Съжалявам! Огромната ти лимузина въобще не е подходяща за тук. Да не говорим, че няма да намерим място за паркиране.

— Аз ще карам! — повтори упорито Джеси, като я хвана за ръка и буквално я помъкна по пътеката. — Няма никаква лимузина. Защо мислиш, че нямам собствена кола?

— Много умно! Да, виждам, че имаш собствена кола. Хм... Не е лоша. Малко старичка, но не е лоша.

— Не е стара, а стар модел кола! И ако обичаш не обиждай моята Виктория!

— О, Господи! Тя си имала и име!

— Че как? Щях ли да я купя иначе?

— Можеше да ми кажеш, че си дошъл с колата си!

— Но тогава нямаше за какво да спорим. Страшно ми харесваш, когато се разгорещиш. Изпъкват ти луничките.

Пейдж го изгледа, клатейки глава, и вдигна безпомощно ръце.

— Ти си невъзможен!

— Точно това се канех да ти кажа и аз! Хайде, нали каза, че те чака работа? Всъщност трябва ли идваш с мен в града?

— Не знаеш пътя. Следващия път ще отидеш сам.

— Божичко, как ли съм се оправял без теб? — измърмори Джеси и я натика в колата си.

Отбиха се в железарския магазин, в склада за дървен материал и в супермаркета. Слава Богу, Пейдж бързо отстъпи пред категоричното му настояване да плати покупките. Само това му липсваше — да го издържа жена! Спряха за малко и при лекарката ѝ — този път по нейно настояване. Пейдж държеше сама да се погрижи да не стане някоя беля.

Сега поне можеше да е спокоен за нея, си каза Джеси и се изправи. Разкърши се и тръгна към ателието. Зърна го за малко в онази злополучна вечер, когато докара Пейдж от Ню Йорк. Искаше му се да го разгледа.

Вратата на ателието бе отворена, но той се задържа на прага, сякаш пътят му бе преграден от невидима бариера. Както навсякъде в къщата, и тук през плъзгащи се стъклени врати струеше обилна светлина. Макар че денят бе горещ, свежият ветреца от океана разхлаждаше въздуха. Но не прохладата и светлината грабваха душата, а необикновеното спокойствие и ведрината, с които сякаш беше напоена атмосферата.

Обходи бавно с очи инструментите и материалите, тезгяха с недовършената фигура, стативите, пьстрия плакат в красива рамка, снежнобелите стени, широкото бюро, голямата дъска над него, на която бяха забодени множество бележки и скици.

После погледът му спря на Пейдж. Седеше в противоположния край на ателието. Между коленете си, покрити със зебло, крепеше голямо парче дърво. Прозрачна предпазна маска закриваше лицето ѝ. Държеше длето и дървен чука. Опираше длетото в дървото и леко и ритмично почукваше с чука по дръжката му. След малко спираше, оглеждаше направеното, извърташе мъничко дървото и отново

хващаше чука. Беше толкова погълната от работата, че го забеляза, чак когато той понечи да се оттегли безшумно.

— Остани — каза тя, като вдигна маската на челото си.

— Не исках да ти преча.

— Не ми пречиш. Пък и без друго имах нужда от почивка.

— Какво работиш? — Джеси остана до вратата, сякаш се боеше да не наруши невидимата граница.

— Ще бъде композиция от няколко бекаси — този е първият — Пейдж погали с длан дървото.

— Груповите композиции май ти допадат. В галерията забелязах няколко.

— Значи все пак си успял да огледаш и нещо друго, освен мен? — закачи го тя. Замълча колебливо, но после попита: — Какво мислиш за работите ми?

— Красиви са, изпълнени с много чувство. Затова бях убеден, че не си... Така де, нали знаеш?

— Зная... — кимна тя и добави: — Можеш да влезеш, Джеси!

— Вътре ли? О, да... Разбира се! — невидимата врата се бе отворила. Макар че все още се чувстваше като натрапник в този много личен и спокоен свят, Джеси пристъпи две-три крачки, спря и обходи с поглед стаята. — Приятно е тук, чудесно е за работа. Има много светлина и... настроение.

— Знаеш ли, когато купих къщата, тук беше спалня, но аз веднага реших, че това помещение е идеално за ателие. Нямаш представа какво побират вградените гардероби! Махнах и вратата на банята, така че винаги да имам под ръка течаща вода — нужна ми е за работата.

Джеси започна да обикаля бавно ателието, като се вглеждаше отблизо в предметите, които бе забелязал от вратата. Над един тезгях висеше поставка с десетки инструменти.

— Използваш ли всичките? — огледа ги той със съмнение.

— Всеки се използва на определен етап от работата.

— Но те са почти еднакви...

— Това са пили. Имаш право, разликата е незначителна, но е съществена, когато преминеш към детайлите.

Джеси приближи до нея и посочи с очи грубо издяланото парче дърво на коленете ѝ.

— Какво е това дърво?

— Това е орех. И останалите ще са от орех, но трябва да знаеш, че няма две еднакви парчета дърво или два еднакви камъка. Всъщност може да се каже, че всяко парче, взето поотделно, е непредсказуемо.

Джеси се замисли върху думите ѝ. После погледна към таблото със забодените скици, което висеше над бюрото.

— Скицираш ли предварително работите си, или импровизираш?

— Правя скици. Виж сам — бекасите са най-отгоре.

Той доближи бюрото. На таблото беше окачен голям бял лист, покрит с рисунки. Имаше отделни птици, после групичка — екипирани с едри щрихи, без подробности.

— Много са красиви! Леки и раздвижени...

— Точно това се надявам да постигна! Бекасите винаги приличат на малки палавници, припкащи по пясъка. Бих искала да уловя и да предам движенията им.

— В неподвижна фигура?

— Разбира се! Всичко зависи от очертанията на птицата, от стойката, от положението на краката. Ще закрепя групата върху поставка от пясък. Съвременните лепила правят чудеса!

— Ще бъде много ефектно, сигурен съм! — кимна заинтригуван Джеси и се върна при нея. — Повечето от представените работи на изложбата бяха по-големи. Да не си променяш стила?

— Само го разнообразявам. Бекасите ще бъдат в естествена големина.

— Но няма да копират природата, нали?

Забеляза го и на изложбата. Личната интерпретация на предметите, на пръв поглед съвсем обикновени, правеше творбите ѝ уникални.

— Не. Искам чрез общите контури, чрез лекотата да предам движението. Окоето следва очертанията, извивките, промените в оттенъците и цветовете. И точно „ритъмът“ на движение на човешкото око дава живот на една творба — Пейдж замълча. После продължи като че ли мислеше на глас: — Може би ще слея две птици. Зависи как ще откликне дървото...

— Значи не знаеш винаги какво ще се получи, когато започваш, някоя скулптура?

— Обикновено имам смътна идея. Налага се да бъде гъвкава. Всяко парче дърво, всеки къс камък има дефекти. Ако попадна неочаквано на слабото му място, трябва да го избегна. Да компенсирам, както се казва.

— Случвало ли ти се е да зарязваш всичко заради такова „слабо място“?

— Рядко, но се е случвало. За щастие, слабите места обикновено проличават още в началото. Иначе е ужасно, ако стигнеш почти до края и чак тогава откриеш, че материалът просто не става. Сърцето ти се къса!

— Представям си!

Пейдж отговаряше с такава охота на въпросите му, че Джеси имаше желание да продължи да я разпитва. Знаеше обаче, че има работа. Самият той ужасно мразеше да го прекъсват, когато работеше. Не му се искаше да се превръща в причината за евентуалното ѝ негодувание. Тръгна към вратата с доброто намерение да се оттегли, но погледът му попадна върху малка недовършена фигура от камък. Спря, взе я и я разгледа озадачен.

— Какво е това?

— Това е... Нещо, което започнах на шега... — отвърна тя пресилено нехайно.

Джеси ѝ отправи любопитен поглед и пак се върна към камъка. Беше малко по-голям от дланта му. В горната му част Пейдж бе започнала да вае човешки пръсти. Погледна ръката си, после отново камъка. Несъмнено, това бяха мъжки пръсти. Много му се искаше да я попита защо бе започнала каменната пластика, но като че ли се боеше от отговора. Остави я със замислен вид и излезе от ателието.

Пресече терасата и тръгна надолу към плажа. Вълните се разбиваха с грохот в брега. Като се движеше край разпенената водна ивица, той се насочи към няколко скупчени скали. Стигна до тях и се излегна на голям скален блок, който приличаше на площадка.

Не след дълго Пейдж го завари точно там.

— Помислих си, че си тук... — каза, когато приближи. — Мога ли да седна при теб? — попита колебливо.

— Естествено, нали плажът си е твой! — шеговитият му тон не съответстваше особено на изпитателния поглед, с който се взираше в нея.

— Не бих искала да ти преча, ако предпочиташ да си сам... — той сви неопределено рамене. — Исках да ти обясня... — продължи тихо тя, загледана в хоризонта. — Това беше... твоята ръка. Вчера я започнах.

— Защо?

— Не знам... — сега пък тя сви рамене. — Разхождах се тук и видях камъка. И просто ми дойде вдъхновение...

— Така ли става?

— Невинаги. Понякога ми хрумва някаква идея, а после с месеци търся подходящ материал, за да я превъплътя — очите ѝ се оживиха. — Друг път самият материал ражда идеята. Като че ли... — смутена, остави изречението недовършено.

— Като че ли какво? — Джеси видя, че Пейдж се колебае и се усмихна насърчително.

— Като че ли камъкът разговаря с мен... — тя се изчерви. Разбираще, че думите ѝ може би звучат странно, но страшно ѝ се искаше да сподели с Джеси онова, което чувстваше. — Като че ли е скрил дълбоко в себе си някаква своя тайна... Често тази тайна е много лична, съкровена. Понякога си мисля имам ли право да я изваждам на показ? Като че ли издавам на другите нещо, което камъкът не би искал да разкрие...

— Защо го правиш тогава? — попита тихо Джеси.

— Не зная. Може би следвам някакъв вътрешен импулс. Или, за да докажа, че съм разкрила тайната. Или може би, защото е толкова красива, че просто не трябва да остане скрита.

— Но ръката ми я има, ето я — усмихна се той. — Защо ти трябваше копие от камък?

— Защото е красива. И защото... Може би исках да покажа, че природата е вечна...

Джеси я хвана за ръката и я притегли до себе си на скалата. Обгърна раменете ѝ и намигна дяволито:

— А можеш ли да пресъздадеш и други части на тялото ми?

— Защо не? Чудесно предизвикателство!

— За мен също. Питам се как ли ще се чувствам, докато ти действаш с длетата?

— Но аз ще дялам камъка!

— Камъкът ще бъде като онези кукли вуду. Аз ще чувствам всичко, което правиш върху него!

— Ами ще опитам нещо по-невинно, например раменете...

— Хайде де! Някакви си тъпи рамене!

— Тогава... торса — Пейдж опря ръка върху гърдите му и я плъзна надолу.

— Топло, топло! И аз се сгорещих! — ухили се нахално Джеси.

— Джеси Далас! Не мога да дялам такива работи! — Пейдж попреигра с възмущението си.

— Защо не? Микеланджело го е правил толкова често!

— Ти спомена пръв за куклите вуду. Как ще се чувстваш, ако реша да осъществявам нахалните ти идеи?

— Като камък! Ужасно... твърд.

Пейдж се изкиска и притисна лице до гърдите му.

— Ето една от причините да не го направя! — Джеси милваше гърба ѝ. Беше толкова приятно!

— А другата?

— Някои тайни наистина са много лични и не искам да ги споделям с никой!

От гърлото на Джеси се изтръгна провлечено ръмжене, като че ли изведнъж усети болка. Обърна Пейдж по гръб и я притисна между коленете си. Устните ѝ бяха влажни и приканващи, той не устоя на изкушението и я целуна. Целувката му бе като магия или поне така помисли Пейдж, защото в миг и с пълна сила я възбуди. Изглежда имаше същия ефект и върху Джеси. Той пхна длани под ханша ѝ и я прилепи към себе си.

— Какво ще кажеш за това, а?

— Точно като камък! Ужасно... твърдо.

Джеси се разсмя — с дълбок, боботещ смях, идващ направо от сърцето. Пейдж рядко го беше чувала да се смее и никога така. Той се наведе към ухото ѝ и прошепна с хрипкав глас:

— Защо не опитаме играчката, която лекарката ти ти даде тази сутрин?

— Не мога, трябва да работя! — с престорена сериозност отвърна тя, макар да знаеше прекрасно, че днес повече няма да се върне в ателието.

— Ще поработиш върху мен! Можеш да пипаш навсякъде, където си поискаш. Да запечаташ в паметта си форми, очертания... и така нататък.

— Ясно! Разбрах идеята ти. Ще трябва обаче да побързаме, ако не искаш да ме носиш на ръце догоре. Горките ми краченца няма да се справят самички!

Преди да успее да мигне, Джеси я грабна в ръце и понесе към дървените стълби.

— Хей! — разписка се Пейдж. — Още мога и сама!

— В мен пък заговори мъжкото ми честолюбие. Бъди така добра, не ми отказвай да го задоволя!

Следващите две седмици приличаха на приказка. Пейдж толкова отдавна живееше сама, че направо беше удивена от бързина, с която свикна да вижда Джеси край себе си. Той пое всичко по домакинството. Оставяше я да работи, така че да прекарват по-дълго заедно.

Често се хранеха навън — по настояване на Джеси и за негова сметка. Плащаше, разбира се, всички покупки в супермаркета. Пейдж се шегуваше, че иска да я подкупи, за да му позволи да гледа плейофите по телевизията. Разбираше обаче, че мъжката му гордост не би му позволила да допусне тя да плаща.

Пътуваха с кола на юг до Бостън и на север до живописните градчета по крайбрежието на Мейн. Една от вечерите ходиха на кино, друга — наеха лодка и си направиха чудесна разходка. Дори приеха поканата на един от нейните приятели и прекараха великолепно. Джеси бързо влезе в тона на компанията и очевидно се забавляваше чудесно. През онази вечер Пейдж се чувстваше особено горда и щастлива.

Ала повече от всичко обичаше часовете, които прекарваше насаме с Джеси вкъщи. След вечеря сядаха във всекидневната или на терасата и съзерцаваха последните отблясъци на залеза върху теменужното небе. Тогава разговаряха и тя го разпитваше за работата му и слушаше прехласната живия му разказ за невероятните приключения, изпълвали неговото всекидневие, докато е работил като фоторепортер.

В разказите му долавяше и нотки на цинизъм — забеляза ги отдавна, дори посвикна с тях. Все повече я учудваше обаче фактът, че Джеси никога не ѝ говореше за своето семейство или за детството си. Затова съвсем естествено една вечер — пак седяха на верандата — тя го помоли направо:

— Разкажи ми нещо за семейството си, Джеси!

Той я погледна с неприязън, после като че ли преглътна някаква ругатня, но не каза нищо, а се втренчи в тъмнеещия хоризонт.

— Никога не си ми говорил за близките си, дори не си ги споменавал — продължи тя. — Бих искала да ми разкажеш за детството си...

— Защо?

— Отдай го на моето любопитство като скулптор — суровият му поглед не я смути, нито я уплаши. — Винаги се мъча да проникна под повърхността на нещата. Помисли, ти знаеш почти всичко за мен. Сигурно са ти омръзнали спомените ми от детството, сега, щеш не щеш, си свидетел на всекидневието ми, познаваш и моите приятели. Няма да е честно, ако не ми позволиш да узная малко повече неща за теб!

— Смятам, че ти разказах достатъчно за себе си — отвърна той студено.

— Да, за възрастния Джеси. За работата, за колежа... — каза тихо тя. Странно, необяснимо мрачно предчувствие сковаваше сърцето ѝ. — Човек обаче не става изведнъж на осемнадесет години. Трябва да е имало нещо и преди — Джеси продължаваше да мълчи. Тогава тя се изправи и махна с ръка. — Добре де, не ми казвай нищо! Може би пазиш някаква тайна и не искаш да я споделяш с никой. Или се срамуваш... — понечи да тръгне към къщата, но той стисна здраво китката ѝ и я задържа.

— Нямам тайни. Нито се срамувам. Просто ми е трудно да говоря за това...

Студенината в гласа му бе изчезнала. Издърпа я до себе си на шезлонга и я прегърна силно, сякаш изпитваше огромна нужда от близостта ѝ.

— Детството ми никак не приличаше на твоето — започна той.

— И какво от това? Нали ти казах, аз просто съм родена с късмет. Кой е родния ти край?

— Делъвеър, недалеч от Уилмингтън. Там израснах. Майка ми беше проститутка. Въобще не се интересуваше от мен. Имах по-голям брат, но той напусна дома ни, щом порасна достатъчно, за да се издържа сам. Останах самичък.

Пейдж опита да скрие стъписването си, ужаса пред тази предизвикана изповед, но не успя.

— Не е възможно майка ти да не се е интересувала съвсем от тебе!

— Защо? — попита той с горчив цинизъм. — За нея жертвата, че ме е родила, беше достатъчна.

— Все пак, някой се грижил за теб поне докато си бил малък...

— Е, да — вкъщи идваха гледачки, които се сменяха постоянно. От време на време се мяркаше и майка ми, за да им плати. Правеше го неохотно, като не пропускаше всеки път да ми повтори колко се е мъчила, докато е била бременна с мен.

— А баща ти? Той къде беше? Нищо ли не правеше за теб?

— Колко си наивна, Пейдж! Живееш с мисълта, че родителите трябва да се грижат за своите деца. Моите обаче не смятаха, че са длъжни да го правят. Всъщност аз не познавам баща си.

— О, Джеси! Съжалявам...

— Не е нужно да ме съжаляваш! Както виждаш, оцелях!

— Какво стана? Какво се случи после?

— Тръгнах на училище. За майка ми това беше истинско облекчение. Спестяваше парите за гледачките. Веднъж в годината се появяваше и ми купуваше дрехи. Нищо, че по Коледа панталоните ми вече бяха с дупки на колената, а по Великден бяха окъсели. Тя смяташе, че проявява голяма щедрост.

Джеси замълча, вперил поглед някъде в пространството. После притегли Пейдж към себе си. Стори й се, че за момент бе забравил за присъствието ѝ.

— Когато навърших десет години, майка ми купи от някаква разпродажба зимно яке с кожена подплата. Мечтаех за такова яке! Често свалях малко ципа и си пъхах ръцете в отвора. На децата казвах, че го правя, за да не ми е студено. Звучеше правдоподобно, защото няхах ръкавици. Всъщност исках да усещам пухкава и топла подплата. Когато си лягах, слагах якето до себе си, обърнато с подплатата навън. Беше моето плюшено мече. Представях си, че живея в свят, заобиколен

от пухкава и топла материя — Джеси въздъхна и тръсна глава, сякаш искаше да се освободи от видението. — Не знам защо ти разказвам всичко това! — измърмори недоволно. — Сигурно си мислиш, че съм ненормален! Момче на десет години да прегръща якето си, за да заспи...

— Това ли ти казваше майка ти? Че си ненормален?

— Не, казваше, че постъпвам като бебе, но не в началото, а когато якето ми умаля и тя искаше да го изхвърли. Тогава се разплаках. Наистина се разревах за глупавото яке!

— Защо глупаво? Ти просто си имал нужда от нещо, което да замести човешката топлина!

— За Бога, Пейдж, кое хлапе примира за някакво си яке? Както и да е... Вдигнах такава врява за якето, че майка ми, вбесена, го изхвърли на боклука, а следващото яке, което ми купи, беше от груба вълна. Мразех го. Мразех и нея!

— Не мисля, че си я мразел истински.

— Не, наистина я мразех! — заяви той толкова спокойно, че Пейдж беше готова да му повярва. — Тя тровеше живота ми, правеше го непоносим. Като че ли се опитваше да ме накаже за това, че съм се родил. Чувствах се съвсем сам на този свят.

— А брат ти? Поне, докато сте живели заедно... Това не помагаше ли?

— При него беше малко по-различно. Баща му също не се мяркаше, но от време на време му пращаше подаръци и пари. Брайън можеше поне да си въобразява, че някой мисли за него. Аз обаче не можех да си позволя дори това.

Пейдж искаше да каже, че съжалява, че сърцето ѝ се къса от мъка, когато слуша всичко това, но замълча. Знаеше, че Джеси ненавижда да му съчувстват. Затова само потърка буза в рамото му и стисна леко ръката му.

— Какво стана после, когато си порасъл? — попита тихо тя.

— Бях по-добре. Брат ми вече се бе изнесъл, но аз бях достатъчно голям, за да се грижа сам за себе си. Когато се прибирах от училище, вкъщи нямаше никой. Ако огладнеех, бърках в хладилника и ядях каквото намеря. Вечер заспивах преди майка ми да се е върнала, а сутрин, когато ставах, тя винаги спеше. Връстниците ми умираха от

завист. Бях независим, правех каквото си искам. Само ако знаеха какво ми беше на сърцето...

— Добре ли се учеше в училище?

— Не особено — Джеси се изсмя сухо. — Мразех да правя нещо по принуда и все още мразя. Затова харесвам професията си. Приемам да работя някой филм, когато имам настроение. Когато нямам, се излежавам — пое въздух и разхлаби прегръдката. — От години не съм виждал близките си и изобщо не ми пука за тях... Е, вече знаеш всичко! Какво ще кажеш, интересна история, а?

Пейдж бе завладяна от отчайващо безсилие. Искаше Джеси да я прегърне още по-силно, искаше да се сгуши в прегръдката му. Да му даде онази човешка топлина, която му е липсвала като дете. Но той не го направи. Секундите изтичаха неумолимо...

— Сега е по-лесно да си обясня много неща... — промълви тихо тя.

— Какви неща? — попита той. Ръцете му се отпуснаха върху шезлонга. Вече не я прегръщаше.

— Например защо така гледаш на света. По-рано ми беше трудно да приема тази ожесточеност, неумолимост...

Джеси се изправи рязко и тръгна към края на терасата.

— Дяволски права си! Възгледите ми са цинични! — процеди през зъби той. — Защото светът, в който съм живял, е бил жесток. Знаеш ли какво значи да си на дванадесет години и да си болен и сам вкъщи? Да изгаряш в треска, тялото ти да пламти и да мислиш, че умираш? И в същото време да се чувстваш виновен, ужасно виновен, че си допуснал това да се случи с теб...

— Не, не знам! Но това не значи, че не разбирам целия ужас, който си преживял! И все пак, Джеси, такива случаи са изключение... Твоят случай е особен...

— Ха, изключение! Точно на мен ли го казваш? Във филмите, върху които съм работил, има десетки, стотици подобни случаи!

— Добре, приемам, не е изключение, но все пак смятам, че гледаш едностранчиво на живота. Той има и други страни. Сега всичко е в твои ръце. Имаш възможност да ги опознаеш. Стига да решиш...

— За какво говориш? — попита той с леден тон.

— Говоря ти за щастието. За сигурността, за човешката топлина. Като дете си бил лишен от тях, но това не значи, че и сега не можеш да

ги имаш. Ти си възприел ролята на циник, търсиш само отрицателното в живота, сякаш си убеден, че не си заслужава да рискуваш и да потърсиш нещо по-добро. Ето с кое не съм съгласна! Опитай се и потърси доброто! Сам ще се изненадаш, че не е чак толкова недостижимо!

— Празни приказки! — процеди през зъби той. В очите му гореше гняв. — Откога си станала проповедник? Или си започнала да се занимаваш с психоанализа?

— Не.

— Какъв е смисълът на този разговор тогава? Разказах ти неща, които никога не съм споделял с друг човек, а ти се нахвърляш върху мен!

— Не се нахвърлям... — възрази Пейдж, макар да чувстваше, че е безсмислено. — Искам само да ти кажа, че те разбирам, че ме боли. Но белезите от стари рани не изчезват, освен ако не ги покажеш на слънце...

— Само това ми липсваше сега — лирични отклонения!

— Тогава може би е по-добре да си тръгнеш, защото аз няма да се променя! — заяви спокойно Пейдж. — Има много хора, които притежават всичко, но живеят, преследвани от мисълта, че един ден благополучието им би могло да свърши. Не съм от тях. Направих своя избор — да гледам на живота от светлата му страна. Такава съм и не искам да се променям! — в сгъстяващия се здрач Джеси продължаваше да се взира мълчаливо в нея. — Е, защо мълчиш? Няма да кажеш нещо? — помъчи се да го предизвика тя.

— Мисля, че ти изчерпа въпроса! — отвърна той язвително.

Пейдж усети, че надеждата ѝ да му въздейства с думи просто се беше провалила. Трябваше да минат дни, седмици и месеци, и едва тогава Джеси може би щеше да се пребори с гнева и озлоблението, скрити зад маската на демонстративния цинизъм. Озлобление и гняв към майката, която го бе зарязала на произвола на съдбата, към бащата, когото не познаваше, към брата, който бе предпочел да го изостави, към света, допуснал да се случи всичко това.

Животът се бе отнесъл толкова жестоко с едно дете... Идеше ѝ да се разридае. А може би да поплаче и за себе си. Защото чувстваше, че започва да се влюбва в този мъж. Безнадеждно... Съзнаваше обаче, че сълзите няма да помогнат и на двамата.

— Аз се прибирам — рече с глух глас тя, обърна се и тръгна, прегърбена, сякаш бе понесла на плещите си непосилна тежест. Не очакваше да я последва и той не го направи.

Дълго, безкрайно дълго Пейдж лежа в леглото с неразтворена книга в ръка. Надяваше се, че Джеси ще се появи поне да спори с нея, да ѝ доказва, че не е права, дори да се заяжда. Той обаче не дойде. Беше си избрал ролята на самотник. Всъщност никога не го беше крил.

Минаваше полунощ, когато Джеси влезе в спалнята. Съблече се и мълчаливо легна до Пейдж. Остана по гръб, забил поглед в тавана. Знаеше колко дълбоко бе наранил Пейдж. Не го искаше, но не успя да се пребори със себе си. Знаеше, че трябва да си тръгне, ала не намираще сили да го стори. Знаеше, че постъпва като егоист, отлагайки раздялата, но като че ли присъствието на Пейдж се бе превърнало за него в жизнена необходимост.

Защо в крайна сметка ѝ разкри цялата истина за детството си? Дали защото го попита, или защото почувства непреодолима нужда да каже на глас онова, което толкова дълго бе таил в себе си. Защо тогава не дойде тъй желаното успокоение след тази изповед? Напротив, бремето, което го притискаше, като че ли се удвои.

Джеси обърна глава към Пейдж и видя, че тя го гледаше с широко отворени очи. Стори му, че съзира страх в тях. Сърцето му се сви от мъка.

— Пейдж, добре ли си? — тя кимна бързо с глава. — Защо не спиш?

Близко минута тя мълчеше. После прошепна едва чуто:

— Студено ми е...

— Ела при мен! — той пхна ръка под нея и я привлече към себе си.

Бяха голи, но Джеси инстинктивно усети, че тя не иска да се любят. Нужно беше друго — и на двамата. Близост. Обикновена, стопляща сърцето близост. От гърдите ѝ се отрони тиха въздишка и Пейдж се сгуши до него. Прегърна го с една ръка, а косите ѝ се разпиляха като пухкава завивка. Беше толкова приятно и успокояващо... Джеси се унесе и скоро клепачите му натехаха. Последният образ, изплувал в съзнанието му, преди да заспи дълбоко, беше малко детско яке с подплата...

ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден никой не отвори дума за снощния разговор. Като по някакво мълчаливо споразумение се върнаха към обичайното си всекидневие от последните две седмици. Пейдж ставаше рано и работеше в ателието до десет. Прекъсваше за малко, за да закусят с Джеси, после връщаше в ателието и оставаше там до три-четири следобед. През това време той прескачаше до супермаркета или поправяше някои неща по къщата, които се нуждаеха от незначителен ремонт. После почиваше — четеше книга или се печеше на слънце, изтегнат на шезлонга на верандата.

Външно нещата изглеждаха непроменени. Бъбреха спокойно, шегуваха се, смееха се. Пейдж се чувстваше все по-увлечена от Джеси, а той с нищо не показваше, че се кани да си заминава. Затова тя прие, че най-малкото още не му е омръзнало в Марбълхед. И все пак под привидно спокойната повърхност на отношенията им се усещаше почти неуловимо напрежение — очевидно последица от онзи разговор. При Джеси напрежението по-скоро се дължеше на усилието да разбере какво го задържа при Пейдж, докато при нея то се коренеше в напразното старание да овладее чувствата си към този мъж.

Той все по-често се улавяше, че мисли за нея. С часове стоеше на брега и, завладян от безсилие, нервно запращаше едно след друго камъчета във водата. Не беше срещал жена като нея — толкова уравновесена и непретенциозна. С учудване установи обаче, че точно тези качества го задължават невероятно.

А пък тя все по-често се улавяше, че е вперила невиждащ поглед в скулптурата на коленете си, а в съзнанието ѝ е изплувало променящото се като на филм лице на Джеси. Понякога то бе спокойно и замислено, друг път — гневно, трети — издаваше безмерна нежност и загриженост, а погледът му я боготвореше. Понякога имаше безпомощно и уязвимо като на дете изражение. Наистина това ставаше твърде рядко, защото той си бе избрал образа на силния суров мъж. Като че ли съжаляваше, че е допуснал слабост, когато онази вечер се

поддаде на чувствата и ѝ разказа за детството си. Очевидно не искаше да повтаря тази грешка.

Имаше обаче нещо, в което Пейдж вече беше абсолютно сигурна — Джеси Далас бе чувствителен човек, макар че шумно декларираше противното. От първия им ден в Ню Йорк безпогрешно улавяше от какво точно се нуждае тя в определен момент. Предугаждаше кога е уморена, дали е пренапрегната от продължителната работа в ателието и измисляше някакво занимание, за да я поразсее.

Бе забелязала, че тази чувствителност не се проявяваше единствено към нея. Видимо развълнуван, той четеше материали, в които се говореше за страданията на онеправданите на този свят. Обичаше да разговаря с местните рибари и винаги се отнасяше със загриженост към техните проблеми. Когато отиваха в градчето, често се заиграваше с децата на баскетболното игрище. Веднъж дори грабна на ръце шестгодишно хлапе и пробяга с него разстоянието до противниковия кош, в който пиццата от удоволствие момченце безмилостно заби топката.

Изобщо за мъж, претендиращ, че е суров и безсърдечен, той проявяваше необичайна човешка топлина. Пейдж си задаваше въпроса винаги ли е било така, или изминалите седмици бяха извадили на повърхността сантименталност, която с години бе таил в душата си. О, да, понякога избухваше, ставаше хаплив и злъчен, но на сутринта като че ли бързаше да компенсира тази невъздържаност с удвоено внимание и нежност. Ако не го познаваше добре, би помислила дори, че започва да се влюбва в нея.

Много ѝ се искаше да вярва, че зад тази загриженост и вниманието му се крият по-дълбоки чувства, ала съзнаваше прекрасно, че не бива да се самозаблуждава. Бе ѝ поставил своите условия от самото начало — никакво обвързване, никакви лъжливи обещания, никакво бъдеще. И тя ги прие. О, да, прие ги! В крайна сметка отдавна беше свикнала със самотата. Онова, което отказваше да проумее, бе сковаващият студ при мисълта, че един ден той ще си тръгне...

Дните се изнизваха един след друг, ала не ставаше по-леко. Все по-често Джеси се усамотяваше, потънал в мисли. В такива моменти лицето му бе напрегнато и мрачно. Не липсваха, разбира се, миговете, в които всичко си бе постарому, мигове, в които им се струваше, че са родени един за друг, а неизбежната раздяла изглеждаше абсурдна.

Една дъждовна сутрин Пейдж бе седнала на столче до кухненския плот и разговаряше с майка си по телефона. Преди седмица ѝ беше казала за Джеси — че са запознали в Ню Йорк и, че ѝ гостува, докато е в отпуска. Лора Матесън — като всяка майка — зададе милион въпроси. Пейдж отговори на онези, които сметна за уместни, останалите пропусна край ушите си.

За майка ѝ не беше трудно да се досети, че Пейдж харесва Джеси — самият факт, че се намира в дома ѝ бе повече от красноречив. Лора знаеше, че дъщеря ѝ харесва начина си на живот и че е достатъчно зряла, за да живее с мъж, щом е решила. Макар че бъдещето на единствената ѝ дъщеря не можеше да не я тревожи, никога не би си позволила да се намесва в личния ѝ живот.

Този ден обаче не обсъждаха Джеси или естеството на чувствата, които Пейдж изпитваше към него, а приближаващия годишен турнир по голф, считан от баща ѝ за кулминация на летния сезон.

— Как е татко? Готов ли е за битката?

— Надявам се! От две седмици непрекъснато е на игрището. И знаеш ли кое е смешното? Докато работеше в банката, мечтаех да се пенсионира, за да прекарваме по-дълго време заедно. Е, нали сега е пенсионер, но пак не го виждам по цял ден! Изглежда това е женската съдба! — въздъхна тъжно майка ѝ.

— А, не на мен тия, мамо! — сгълча я на шега Пейдж, усмихната широко. В този момент в кухнята влезе Джеси и се облегна на плота. — Добре си спомням, че и ти не си от тези, които се задържат дълго на едно място. Още ли играете бридж два пъти седмично?

— Разбира се! Между впрочем, момичетата ти изпращат много поздрави. Споменах ли ти, че дъщерята на Елизабет пак има бебе — този път момиченце?

— Не си ми казвала! Как така си пропуснала? — пошегува се Пейдж. — Кое поред внуче на Лиз е това?

Старите приятелки се състезаваха коя ще има повече внуци. Дълго време Лиз изоставаше, но през последните години дъщеря ѝ навакса разликата.

— Седмото! — изпъшка майка ѝ. — Е, още не може да се мери с осемте на Вивиан, но вече я настига.

— Вивиан има пет деца, което само по себе си е чувствително предимство в състезанието. Не е ли редно да се налага хандикап като в

голфа? — Джеси я изгледа въпросително, но Пейдж му намигна. Точно тази част от разговора едва ли щеше да му допадне особено.

— Хандикап? — гласът на Лора се оживи. — Идеята ти не е лоша, мила. Ще трябва да я обсъдя с момичетата. Казах ли ти за срещата, която организира нашият клуб по градинарство?

— Не...

Джеси започна да навива около пръста си кичурче от косата ѝ, като от време на време го подръпваше. Пейдж нямаше нищо против подръпването, но палецът му допираше кожата на шията ѝ и я разсейваше.

— Мина чудесно! — продължи въодушевено Лора, която нямаше понятие, че в момента дъщеря ѝ е затруднена да следи разговора. — Поканихме един от корифеите в отглеждането на перуники!

— Перуники значи... — повтори Пейдж. Джеси бе отметнал косата назад и хапеше шията ѝ. Топлите му влажни устни я накараха да потръпне от възбуда. С върховно усилие опита да се съсредоточи върху онова, което казваше майка ѝ.

— Показа ни невероятни хибриди! Беше донесъл диапозитиви и много, много перуники. Коралови, лимоненожълти и...

Пейдж трябваше да прехапе долната си устна, за да не изстене от удоволствие. Джеси прокара с език пътечка към деколтето ѝ, докато пръстите му се прокрадваха под блузата.

— ... Неговите перуники имат по-едри цветове и невероятни багри! — продължаваше Лора оживено. — За съжаление, най-новите му хибриди ще цъфнат едва след три години. Разказах на бащата ти и той ми каза непременно да се свържа с човека. Без друго смятаме да разширим зимната градина...

Със свободната си ръка Пейдж бе прегърнала Джеси. Блузата ѝ висеше разкопчана, а устните му разпалваха пожар върху гърдите ѝ. Когато започна да дразни едното ѝ зърно, тя затвори очи и безпомощно отпусна глава назад. Едва намираше сили да държи слушалката. Чу гласа на майка си някъде много отдалеч:

— ... Вече се обадох на фирмата, която ще се погрижи за тържеството и...

Зимна градина, тържество... Като в мъгла Пейдж си даде сметка, че част от разговора ѝ се губи. Опита да избути Джеси, но не успя, затова притисна с ръка слушалката и прошепна задъхано:

— Моля ти се, Джеси! Не мога да следя какво ми казва... — после измърмори в слушалката нещо като „Аха...“ там, където ѝ се стори подходящо.

Джеси се ухили и плъзна ръка между бедрата ѝ, а Пейдж ги стисна, за да се предпази. Успя единствено обаче да засили усещането, че се докосва до жарава.

— ... И другата фирма ни беше препоръчана горещо, но се оказа, че съомгата имаше кости, а ордъворите им, според баща ти, не били достатъчни. Затова този път решихме да пробваме хората на Джорджия. Тя ги превъзнася до небето, а искам това събиране наистина да е блестящо! — Лора замълча за момент и попита: — Скъпа, нали ще дойдеш? Всички много искат да те видят, а и аз изгарям от желание да се похваля с теб!

Майка ѝ чакаше отговор! Пейдж опита да си спомни въпроса, но беше ужасно трудно, защото ръката на Джеси ѝ пречеше да мисли. Май ставаше дума за някакво събиране... Да, но кога? Тя достигна косата му и я дръпна, с надеждата той да я остави поне да се сбогува с майка си и да затвори телефона. Обаче, възбудена до крайност, изглежда грешно премери силата си и той извика от болка.

— Пейдж, скъпа, какво беше това? — попита предпазливо майка ѝ. Най-сетне изглежда бе усетила, че става нещо.

— О, това ли? Това беше... Джеси... Стана малка беля, мамо. По-добре да му помогна! Нямах нищо против да ти се обадя по-късно, нали? Целувки на татко! Да не забравиш!

— Разбира се, че няма! — оправданието за бързото сбогуване очевидно мина. — Пази се, скъпа! Обичам те!

— И аз много те обичам, мамо! — отвърна Пейдж, странно развълнувана, и остави слушалката.

Тези кратки думи изразяваха всичко, за което Джеси бе копнял, но никога не бе получил. Не беше много сигурна как ще ги приеме, пък и не можеше да съди по изражението му, защото лицето му бе притиснато до гърдите ѝ.

— Какво каза майката ти? — попита той.

— Не знам. Един страхотен мъж ми пречеше да се съсредоточа. Дали пък връзката не беше лоша? Виж какво е времето навън...

Страстният стон на Джеси сложи край на опитите ѝ да се шегува. Грабна я в прегръдките си. Не беше трудно човек да се досети за

намеренията му, но звънът на телефона ги отложи за известно време.

— А, не! Стига вече! — промърмори той.

— Няма как. Мама сигурно е забравила да ми каже нещо много важно според нея — Пейдж се пресегна за слушалката, сигурна, че се обажда майка ѝ. — Ало? — рече тя напевно.

— Домът на госпожица Матесън ли е? — разнесе се непознат мъжки глас.

— Да — озадачена, тя даде знак на Джеси да се сдържи за малко.

— Обажда се Бенджамин Уейт. Приятел съм на Джеси Далас.

— Да? — тя се сети мигновено за името. Сети се, и още как!

— Казаха ми, че бих могъл да го намеря там.

— Можете... — отвърна след кратка пауза. Нямаше никакво намерение да улеснява нещата. Въпрос на чувство за собствено достойнство.

— А той... Може ли да се обади?

— Да.

— Ще го извикате ли?

Пейдж не бързаше да отговори. Щеше да разиграва още малко този Бенджамин, ако не за друго, поне за да посмачка малко мъжкото му самолюбие.

— Може би ще го извикам... — рече тя провлечено.

— Бихте ли го извикали?

Пейдж преброи бавно до пет и чак тогава отговори:

— Ако кажете „моля“!

Джеси, който наблюдаваше озадачен единия от участниците в словесната престрелка, прилепи ухо до слушалката, надявайки се да разпознае гласа на противниковата страна. Последва дълга пауза, сетне снизходителното: „Моля“. Естествено, веднага разпозна гласа, изкиска се и взе слушалката.

— Бен, дамата научи за баса — започна той без предисловия. — Струва ми се, че е засегната...

„Кой аз ли?“ — говореше невинното изражение на Пейдж, докато се надигаше на пръсти, за да обвие с ръце врата на Джеси. С върха на езика си докосна свободното му ухо. Отмъщението ѝ едва започваше!

— Май не ще да е толкова обидена, щом ти е простила, ако не се лъжа... — отбеляза шеговито Бен, който нямаше представа на какъв

огън се пече сега приятелят му. — Ей, да не те е взела за заложник? Човече, бях започнал да се тревожа — звънях у вас поне стотина пъти! Научих наизуст съобщението на тъпия ти телефонен секретар.

— Трогнат съм до сълзи, Бен! — измърмори Джеси с дрезгав глас, защото Пейдж бе започнала да смуче меката част на ухото му. Прокашля се и продължи: — Обаждал си се на Джон, нали? — беше оставил телефонния номер на Пейдж единствено на агента си.

— Трябваше да го обработвам четвърт час, докато се съгласи да ми даде номера! — отбеляза кисело Бен.

— Много е дискретен. Така се чувства важен — дрезгавият тембър на гласа му нямаше нищо общо със саркастичния оттенък на подмятането.

Пейдж бе долепила длани до гърдите му и описваше широки кръгове. Той я стрелна предупредително с поглед, в резултат на което тя промени тактиката и продължи с кръговете, само че с палци вместо с длани.

— Както и да е... — каза Бен. — Като спомена за баса, предполагам, че го спечели.

— Да... — отвърна някак неуверено Джеси. Да спечелиш нещо, значи да владееш положението. А в момента то беше изцяло в ръцете на Пейдж.

— Добре де, но пропусна плейофите!

— Няма значение! Тук има по-интересни работи...

След като не можеше да напляска Пейдж, можеше поне да се присъедини към нейната игра. Джеси плъзна ръце по гърба ѝ, за което бе възнаграден с гореща целувка по бузата.

— Само не ми казвай, че те учи как да ваеш скулптори!

— Не съвсем... — прокашля се Джеси.

— Сигурно тогава готви фантастично?

— Готви фантастично... Между другото... — задъха се, защото пръстите на Пейдж вече опипваха катарамата на колана му. Имаше усещането, че се пържи в нажежен тиган.

— Започнал си да се размекваш, Джеси! — изкиска се Бен. — Да останеш толкова време с една жена? Сигурен ли си, че си добре?

— Дали съм добре? — повтори като ехо приятелят му със сподавен глас. Пейдж бе свалила ципа на джинсите и се насочваше към слиповете. — Ами... Ако знаеше само колко съм добре! — изтръпнал

от желание, затвори очи, забравяйки, че трябва да участва в играта. Кръвта препускаше във вените му. Винаги се случваше така — близостта на Пейдж мигновено му въздействаше като мощен афродизиак.

Бен каза нещо.

— Моля? — попита Джеси.

— Нищо, забрави го! Защо имам чувството, че май преча?

Бен очевидно се оказа по-досетлив от майката на Пейдж. Нищо чудно — първо беше мъж, освен това познаваше отлично приятеля си. Джеси се усмихна и успя да скалпи най-дългото изречение от началото на разговора. Гласът му беше съмнително задъхан:

— Ще попречиш, ако ме държиш още малко на телефона. Освен, ако... не ти доставя удоволствие да слушаш странни звуци...

— Опазил ме Бог! — побърза да го увери Бен. Не стига, че Джеси Далас покоряваше всяка жена, която пожелаеше, ами сега да сипва сол в раната... — Затварям. Радвам се, че те чух и че си добре. Горедолу кога се връщаш?

— Ох... Точно сега не мога да ти отговоря!

— Ясно! Разбрах... И карай по-полека, Джеси! Не си дете! Джеси изстена — Пейдж беше коленичила и се готвеше...

— Чао, Бен! Трябва да затварям! Ще ти се обадя после...

От този ден нататък, всеки път, когато някой ги потърсеше по телефона, започваше закачката. Като че ли и двамата се мъчеха да омаловажат факта, че външният свят все още съществува...

Може би най-безгрижните си часове Пейдж и Джеси прекарваха на плажа. Джеси бе превъзходен плувец. Когато пристигна в Марбълхед, кожата му имаше само лек загар, а сега бе придобила наситен златисто бронзов тен. Косата му бе изрусяла съвсем, а косъмчетата на гърдите, ръцете и краката му блестяха като златни. Истинско олицетворение на здраве, той привличаше с неудържима сила Пейдж.

Един горещ следобед Пейдж стоеше на плиткото и наблюдаваше как Джеси се отдалечава навътре в морето. С мощни ритмични движения загребваше водата, а мокрите му рамене блестяха ослепително на слънцето. Когато се обърна и заплува обратно към

брега, на Пейдж изведнъж ѝ хрумна нещо. Прекоси тичешком плажа и бързо изкачи дървените стъпала към къщата. Върна се, тъкмо когато той се изправи от вълните и тръгна към брега. Тя вдигна фотоапарата и започна да го снима.

— Какво си намислила? — измърмори Джеси. Взе от пясъка плажната си кърпа и продължи към нея.

— Запечатвам Посейдон на филмовата лента.

— Значи Посейдон...

— Даа! — проточи важно Пейдж. Щрак. От кръста нагоре. Щрак. Главата и раменете.

— Не знаех, че се занимаваш и с фотография. Скрит талант?

— Талант ли? Не знам... — щрак. Последна поза. Само главата. Пейдж свали фотоапарата и го погледна право в очите. — Имам навика да снимам онова, над което ще работя! Чудя се, как не се сетих по-рано?

— Я, не се занасяй, Пейдж! Нали не говориш сериозно?

— Защо не? Мисля, че ще се получи чудесна скулптура!

Джеси избърса лицето, косата си и преметна кърпата на рамо.

— Защото тялото ми е нещо много лично! Или забрави? Освен това смятах, че в момента работиш върху друга скулптура.

Наистина, Пейдж завърши пластиката с бекасите и бе започнала нова фигура от варовик. За първи път работеше с този камък. Все още се намираше на етапа грубо обработване на материала, ала се чувстваше буквално запленена от резултата и същевременно — някак смутена и озадачена.

— Точно затова ми трябват снимките — отвърна тя усмихната. — Когато ме споходи вдъхновението да вая твоето тяло, може би моделът няма да ми е под ръка. Какво ще правя тогава?

Джеси се взря изпитателно в очите ѝ. Пейдж бе сигурна, че той се мъчи да отгатне дали с шеговитото си обяснение не опитва да скрие чувствата си. Затова продължи да се усмихва, ала когато той се обърна и тръгна мълчаливо към стълбите, бе завладяна от тягостното усещане, че времето им изтича безнадеждно...

Искаше да има тези снимки. Може би, за да извае някой ден тялото на Джеси. Със сигурност, за да ги гледа, когато той си отиде. Беше само въпрос на дни кога ще стане това... В известен смисъл ѝ се струваше, че тези сетни дни са взети на заем. Не беше бременна — от

десетина дни го знаеше. Боеше се, че Джеси ще си тръгне, веднага щом му го каже. Затова сега приемаше като малък дар факта, че той е още тук — мъчителен, защото беше временен, и все пак драгоценен.

Пейдж продължи да снима Джеси. Той протестираше и заявяваше, че предпочита да е зад, а не пред обектива, ала в крайна сметка отстъпваше, за да ѝ достави удоволствие — дребен жест в сравнение със сложните проблеми, които го вълнуваха.

С всеки изминал ден Джеси ставаше все по-мрачен и замислен. Ръцете го сърбяха отново да се залови за работа — всъщност никога не беше карал толкова дълга отпуска. Често се свързваше с посредника си. След продължителния разговор изглеждаше напрегнат, не можеше да си намери място, или се усамотяваше задълго на плажа. Пейдж уважаваше нуждата му да остане насаме със себе си. В такива моменти обикновено се затваряше в ателието и се залавяше за работа. Все по-често обаче ръцете и се движеха някак машинално, а умът ѝ бе зает с Джеси. Опитваше да убеди себе си, че е за нейно добро отново да свиква със самотата, ала не си бе представяла, че това ще е толкова трудно...

Наближаваше седмата седмица, откакто Джеси се появи в Марбълхед. Напрегната атмосфера се съгъстяваше, все по-редки ставаха моментите, в които цареше предишното безгрижие и ведро настроение. Неизбежното сякаш бе надвиснало над тях.

Беше събота. За разлика от обикновено, Пейдж остана до късно в леглото. Закусиха обилно, после решиха да се разходят до Рокпорт. Обиколиха магазинчетата за сувенири и поеха обратно. През целия път почти не размениха дума.

Когато Джеси предложи да вечерят в един от луксозните местни ресторанти, Пейдж вече бе завладяна от предчувствието какво щеше да последва. То се превърна в убеденост, когато в ресторанта като че ли предпочитаха да разговарят със сервитьора, отколкото помежду си. Вече вкъщи, седяха във всекидневната и пиеха мълчаливо бренди, когато най-сетне Пейдж реши да хване бика за рогата:

— Кога заминаваш? — попита тихо тя.

Джеси вдигна очи от златистата течност в чашата си, която разглеждаше съсредоточено. Не изглеждаше изненадан, нито смутен.

— Утре — гледаше я в очите. — В понеделник започвам работа над нов филм.

Пейдж предположи, че Джеси е знаел това не от вчера, но сметна, че е глупаво да разваля последните им часове с изблици на негодувание. Кимна мълчаливо и след малко попита:

— За какво е филмът?

— За ЦРУ.

— О...

— Да, сюжетът би могъл да бъде доста потискащ, но продуцентът иска да се получи нещо като приключенски филм. Така ще стане по-приемлив за зрителите, даже развлекателен.

— Радвам се, че си получил предложение за интересен филм — усмихна се Пейдж.

Джеси я придърпа към себе си и тя се отпусна на гърдите му.

— Тази вечер си много хубава! — каза той с дрезгав тон — така добре познат, но липсващ й напоследък.

— Ти също не изглеждаш зле — отвърна Пейдж. Беше опряла ръка на бедрото му и поглаждаше с показалец ръба на панталона.

Той остави тумбестата чашка на масичката. Докосна с пръсти перленото колие, което се подаваше от деколтето на роклята от сребристоросинкава коприна.

— Чудесни са! Знаеш ли, че си родена да носиш перли? Или вече съм ти го казвал?

Пейдж усети, че кожата ѝ пламва там, където я докосна Джеси. Внезапно ѝ се прииска да го притисне в прегръдката си и да го задържи, докато утрешният ден отmine... И следващият... И другият след него... Да го остави да си тръгне — по-трудно нещо не беше вършила в живота си. Съзнаваше обаче, че няма избор, именно защото го обичаше. Джеси обаче бе свободен зрял човек и тя не можеше да го задържа против волята му. А в момента той очевидно желаше да се завърне в Ню Йорк.

— Смяташ ли, че всичко ще е наред, когато си замина?

За първи път Джеси ѝ се стори несигурен, разколебан. Във въпроса му звучеше трогателна загриженост.

— Разбира се! Нали поправи всичко, което се нуждаеше от ремонт, значи къщата няма да се срути върху главата ми! — Пейдж предпочете да се пошегува, макар че сърцето ѝ се късаше от мъка. — Пък и най-сетне ще се заловя за работа!

— Защо? Нали работеше през цялото време?

— Но не както обикновено. Не си ли забелязал, че се разсейвам, когато си край мен?

— Тогава толкова по-добре, че си тръгвам! — улови се като удавник за сламка за думите ѝ, сякаш това намаляваше чувството му за вина.

— Ще ми липсваш, Джеси! — промълви тя, отметнала глава. Погледът му стана мрачен, пръстите му се впиха в рамото и.

— Не го казвай! Предупредих те, че този ден ще дойде. Изобщо не съм смятал да оставам толкова дълго! — процеди през зъби той.

— Знам... Всъщност... Защо остана толкова дълго?

— Беше ми... приятно... — гласът му омекна. — Знаеш ли, че си добра съквартирантка?

В очите му проблесна нежност и Пейдж разбра, че ще запомни последната им нощ в Марбълхед за цял живот. Протегна ръка и очерта с пръсти красиво оформените вежди, мъничките бръчици край ъгълчетата на изумително сините очи, изпъкналите скули, силната, решителна брадичка... Можеше да ти докосва безкрайно и никога да не ѝ омръзне!

— И ти... ставаш за съквартирант... — прошепна тя.

Джеси се наведе и устните им се срещнаха в дълга, изпълнена с копнеж целувка.

— Защо не отидеш да се оправиш в банята, докато аз прибирам чашите? — предложи Джеси, когато най-сетне се откъсна неохотно от нея. — Няма да се бавя!

— Нека останем тук!

— Не, тесният диван няма да ни е достатъчен за това, което съм намислил за тази нощ... — подхвърли той, предизвикателно усмихнат. — Затова побързай с банята!

— Добре... — промърмори тя.

След минута Пейдж стоеше пред отвореното шкафче за медикаменти в банята. Пресегна се, взе от рафтчето малка пластмасова кутийка, бавно я отвори, погледна втренчено гумената диафрагма на

дъното. После затвори очи, като се мъчеше да изчисли дните от последния си цикъл, сбърка, поправи грешката и отново погледна кръгчето. Очите ѝ искряха от възбуда и решителност. Затвори грижливо капака на кутийка и я постави обратно на рафта. Около минута остана неподвижна, като се взираше в отражението си в огледалото. Опря длан върху корема си и бавно я плъзна по гладката коприна. Тялото ѝ трепереше, ала страстта не бе единствена причина. Съзнавайки напълно онова, което върши, Пейдж излезе от банята.

Застанал до прозореца в спалнята, Джеси се взираше в нощта. Когато долови шума от стъпките ѝ, се обърна. Очите му искряха от възбуда. Беше разхлабил възела на връзката си, двете горни копчета на ризата бяха разкопчани. Пейдж бе доволна, че Джеси е с дрехи. Искаше да го съблече сама. Искаше бавно да моделира, да вае тялото му с ръце, да запечата завинаги в паметта му своя образ, да му покаже по този начин какво означаваше за нея времето, когато бяха заедно...

— Знаеш ли, приличаш на красива статуя на древногръцки бог, изваяна от мрамор... — прошепна тя усмихната. Пристъпи към него и обви шията му. — Нужно е да те докосне смъртен, за да ти вдъхне живот.

— Ще го направиш ли? — отвърна той шепнешком. Изразът на обожание, изписан на лицето ѝ, буквално го хипнотизираше и сигурно му пречеше да се замисли, да възроптае срещу причината. Или по-скоро тази нощ бе решил да изключи разума и да се подчини единствено на инстинктите и сетивата. Защото утре си отиваше...

— О, да! Ще го направя — много, много пъти... — притворила клепачи, Пейдж вдъхна опиянена неповторимата миризма на мускус. — Мм... Невероятно е! — като докосваше лицето му с влажните си устни, тя пъкна ръце под раменете на самото, избута го назад и то се свлече на пода. Погали с пръсти яките ръце и започна да разкопчава бавно ризата. Тежкото ѝ дишане издаваше възбудата и нетърпението да утоли изпепеляващата я страст, ала с усилие на волята успя да си наложи да не бърза. Всеки допир бе прекрасен и ѝ доставяше наслада.

Разкопча и последното копче на ризата и притисна лице към тръпнещата топла плът. Дланите ѝ опипваха извивките на изваяните мускули, последвани от устните.

— Боже милостиви! Няма да издържа дълго... — промърмори Джеси със задъхан глас.

— Ще издържиш, и още как! — Пейдж смъкна бавно ризата от рамене му. — Признай, че ти харесва!

— О, невероятно е!

Устните ѝ оставяха огнена диря върху гърдите му, която влажният език не бе в състояние да угаси. Ръцете ѝ на скулптор опипваха, запомняха възлестите очертания на всеки мускул на гърба. Той промени позата си, опитвайки безуспешно да стъпи по-стабилно на краката си, които се подкосяваха. Кръвта бушуваше във вените му. Имаше усещането, че всеки миг ще се взриви от желание. Най-сетне Пейдж реши да спре за малко сладостното си мъчение и повдигна глава.

— Е, как е? — дъхът ѝ опари устните му.

— Господи, ще умра! Умирам, Пейдж! Как можеш да постъпваш така с мен? — разнесе се хрипливият му глас.

— А бих ли могла да постъпя другояче?

Той я разбра. Пейдж бе решила да отпива на малки глътки опияняващия еликсир на близостта им. Нищо не биваше да става бързо, незабавно. Може би така подхранваше илюзията, че тази нощ ще трае вечно. Или пък се опитваше да гравира в съзнанието си всеки миг, всяка частица от мига, за да ги възкреси отново в утрешната нощ и през следващата, и през другата след нея...

Целувките им — нежни, после пламенни и отново нежни, възплъщаваха колебанието между плътското желание и копнежа на душата. Тихи сладни стонове се догонваха и смесваха във въздуха, пропит с магията на споделена страст.

Пейдж затвори очи и като опря чело в брадичката на Джеси, направи няколко дълбоки вдишвания.

— Какво става? Да нямаш затруднения с дишането? — пошегува се той.

— А, не! Опитвам се да нормализирам ритъма...

— На дишането или... на любовната игра?

— И на двете — призна тя.

Беше самата истина. Не искаше да бърза. Не можеше да бърза, щом още много, много дни наред трябваше да търси опора, сила, упование в тази нощ. Защото знаеше прекрасно: когато веднъж свалиш с длетото пореден пласт от камъка, не е възможно да го възстановиш...

С бавни тържествени движения, сякаш свещенодействаше, Пейдж освободи колана, копчето на панталона, ципа. Ръцете ѝ се плъзнаха в джобовете, после коленичи и свали панталона. Слиповете останаха единствената дреха, прикриваща съвършеното мъжко тяло. Тя се отпусна назад върху петите си, попивайки с очи неговата красота. В този миг дори самата мисъл да го докосне и се струваше кощунствена.

— Господи, та ти си сътворил шедевър! — прошепна тя с благоговение. — А ние, скулпторите, си въобразяваме, че имаме талант...

— О, милостиви Боже, не! — тихичко изстена Джеси, изгарян от страст.

— Търпение... — протегна ръце към глезените му, пръстите ѝ се извиха около тях, после се плъзнаха нагоре към прасците, към коленете, към мускулестите бедра, сякаш изваяни от мрамор.

Когато понечи да притисне лице към тях, Джеси зарови пръсти в косите ѝ и изрече задъхано:

— Не! Не издържам, не мога повече, съкровище! Искам те съблечена!

— Съблечена... — повтори като ехо тя и като че ли едва сега си даде сметка, че все още е с дрехи.

— Обикновено така се прави! — изръмжа той. Прихвана я под мишниците и я изправи на крака. С трескави ръце посегна към ципа на гърба на роклята ѝ, ала Пейдж отстъпи назад.

Винаги, когато се любеха, Джеси я събличаше или двамата едновременно бързаха да захвърлят досадните ненужни дрехи. Този път щеше да е различно, реши тя. Този път щеше да се съблече сама за Джеси.

В движенията ѝ нямаше нищо предизвикателно и похотливо, когато смъкна ципа и остави роклята да се свлече на пода. Бедрата ѝ не се поклащаха, очите ѝ не провокираха. По-скоро говореха за безмерната ѝ обич и преклонение пред богоподобното човешко същество, изправено пред нея. Освободи се ѝ от останалите дрехи и остана неподвижна в очакване на знак за неговото одобрение. Имаше нужда от това. Без този знак, всичко друго губеше смисъл.

Стиснал устни, невъобразимо бавно Джеси обгръщаше с очи голото ѝ тяло. Толкова бавно, че ѝ се струваше невъзможно в момента. Накрая очите им се срещнаха. Едва когато Пейдж съзря в тях

безмълвно обожание, отново се почувства прилив на смелост. Протегна ръка, улови неговата и пристъпи към леглото.

И най-вдъхновеното перо трудно би описало последвалите часове. И най-дръзкото въображение не би било способно да създаде онова, което пораждаше спонтанно любовта ѝ, както и желанието да я докаже. Пейдж докосваше с възторжения плам и благоговение на идолопоклонник всеки сантиметър от тази съвършена голота, попиваше я с устни, запечатвайки я завинаги в паметта си.

Изгарящите в пламъци на дива страст тела се сляха и се понесоха стремително към екстаза. А когато се озоваха на върха, без да спират, полетяха към следващия връх...

Много по-късно, когато двамата лежаха с преплетени тела и не бяха в състояние да помръднат, Пейдж разбра — беше открила тайната на този камък. Колкото и твърд, неумолим да изглеждаше външно Джеси, сърцето му преливаше от обич. Изказваше безмълвно любовта си чрез своето тяло, тъй както го правеше и тя. Той я призна в задъхан шепот, когато вълните на безумна страст се укротиха:

— Любов моя! Ненагледна... Твой съм! Завинаги... съм твой...

По-късно никога не би признал, че е изрекъл това, ако Пейдж решише да го спомене пред него. Затова не го направи.

На сутринта, когато той събра багажа си без колебание и го занесе в колата, Пейдж откри утеха в мисълта, че през изминалата нощ поне за кратко време Джеси я бе дарил с цялата си обич.

— Пази се! — рече тихо той, когато за последен път се взря в очите ѝ, преди да се качи в колата.

Разбира се, че щеше да се пази! Защото сега тя имаше своя тайна... Колкото странна и да изглеждаше убедеността ѝ, Пейдж знаеше със сигурност, че е бременна...

СЕДМА ГЛАВА

Когато колата на Джеси се скри зад завоя, Пейдж се упъти направо към ателието. Там извади от килера голямо парче мокра глина, вдигна го високо над главата си и го стовари с всичка сила върху работния тезгях. Заудря го безмилостно с юмруци, пак го вдигна и го блъсна в дървената повърхност. Десетки пъти повтори движенията. Вече не усещаше ръцете си от умора, когато се отпусна като парцал на стола. Чувстваше тялото си изтощено, ала сърцето ѝ бе натезало като камък.

Мина много време, докато успее някак да мобилизира волята си и да се изправи. Влачейки крака, се добра до плажа, седна на пясъка и остана там с часове. Взираше се в океана, избираше една вълна някъде в далечината и я проследяваше до самия бряг. После се опита да открие отпечатъци от стъпките на Джеси върху пясъка, ала вълните ги бяха изтрили.

Кожата ѝ засмъдя от палещото слънце. Върна се в къщата и започна да обикаля безцелно от стая в стая. Тишината пронизваше слуха ѝ. Празнотата тегнеше като олово. Чувстваше гнетяща самота, но постепенно нарастващ гняв измести това усещане. Преди да се появи Джеси, намираще живота си прекрасен. Тогава обичаше тишината, а самотата не само че не я потискаше, напротив — помагаше ѝ да работи. Не се нуждаеше от ничия компания, още по-малко от компанията на мъж, за да поддържа духа си бодр. Сега обаче животът, навиците ѝ се бяха променили... заради Джеси Далас.

Пейдж се върна в ателието и изля целия си гняв върху глината. Мачкаше я, блъскаше я ожесточено в тезгяха, докато не усети пълно изтощение. Тогава напусна ателието, довлече се до всекидневната и буквално се строполи на дивана.

Задряма; събуди се. Времето бе загубило значение. Излезе на терасата, отпусна се на шезлонга. Отново слезе на брега и закрачи напред-назад по пясъчната ивица. Слънцето бе слязло ниско на

хоризонта, когато си даде сметка, че от сутринта не беше слагала зальк в устата си.

Качи се вкъщи, направи си сандвич, успя да изяде половината, без да усети вкуса му. Наля си чаша мляко, но със същия успех в чашата можеше да има и помия. Отиде във всекидневната, взе книгата, която бе започнала преди няколко дни. Опита се да чете — не се получи. Реши, че сънят ще ѝ донесе поне малко успокоение, и се прибра в спалнята. Сънят все бягаше от очите ѝ. Дълго се въртя в леглото, накрая скочи и смени чаршафите. Поне да не усеща и проклетата му миризма! Стигаше ѝ, че образът му я преследваше навсякъде. По дяволите и той, и миризмата му, и мекушавото ѝ сърце!

Заспа чак към полунощ. Когато на сутринта отвори очи, в първия момент премигна объркана. Обърна се на страна. Другата половина на леглото бе гладко застлана, както я остави снощи. Бавно, мъчително, съзнанието ѝ възприемаше неизбежната действителност. Притиснала юмруци към устата си, Пейдж лежеше неподвижно. Пулсът ѝ стана неравномерен, като че ли някаква невидима ръка мачкаше сърцето ѝ, извиваше го, причинявайки непоносима болка.

Тогава се разплака. Едри парещи сълзи се стичаха по бузите ѝ. Тъжните ѝ хлипове кънтяха глухо в тишината. Тя се сви на кълбо и прегърна възглавницата. Плака. Плака дълго. Изплакваше мъката си...

Обичаше Джеси Далас. Обичаше го с цялото си сърце. Той си бе отишъл. Не се обади снощи, а тя и не очакваше. От самото начало нещата бяха ясни — един ден щяха да се разделят. Просто трябваше да свикне с тази мисъл.

Пейдж избърса сълзите си и седна на леглото с кръстосани крака. Минутите минаваха. Усещаше, че главата ѝ се избистря, но крайниците ѝ все още трепереха. Трябваше да мине малко време, за да се успокоят.

Решението ѝ да свикне с мисълта, че Джеси вече си е тръгнал, действаше като противоотрова, даваше ѝ сила. Да, не се съмняваше, че ще успее да се върне към стария ритъм на живот. Ще работи. Ще се храни, ще спи, ще се разхожда, ще чете, от време на време ще се среща с приятели. И ще забрави, че Джеси Далас е съществувал... Не, не, това не беше нужно! Защото го обичаше и винаги щеше да го обича. Освен това, носеше и неговото бебе... Все още съвсем микроскопично. Никога нямаше да забрави Джеси Далас. Не искаше да го забрави. Онова, което изживяха заедно, бе тъй красиво, че не можеше да се

забрави. Спомените, майчиният ѝ инстинкт бяха залогът, че тяхното дете ще се роди и ще израсне, заобиколено от любов.

Пейдж положи ръка върху корема си и се загледа в него. Нима бе чудо животът в утробата ѝ? Чудото бе любовта! И детето, което я въплъщаваше, щеше да е нейното спасение. Тя изправи глава. На устните ѝ разцъфтя усмивка — ведро и спокойна. Беше готова да посрещне утрешния ден.

В началото бе трудно, дори самата тя не си представяше колко много ще ѝ липсва Джеси. Имаше моменти, в които изпадеше в гняв или отчаяние, или изпитваше безумна болка, но това се случваше все по-рядко. Към края на първия месец вече се беше върнала към рутинното си ежедневие и се чувстваше съвсем уютно в него.

Най-голямо успокоение ѝ носеше работата. Пейдж ѝ се отдаде с цялата си душа и сърце. Довърши фигурата от варовик, която бе започнала, докато Джеси още беше в Марбълхед. Колкото и да не и се искаше да се раздели с нея, опакова я грижливо и я изпрати в Ню Йорк. Веднага след това започна фигурата на танцьорка от тисово дърво. Работата я погълна. Моделираше старателно и с увлечение и просто не усети кога се изтърколи август и дойде септември.

Бременността вече не подлежеше на съмнение. Всъщност, от първия момент Пейдж бе абсолютно сигурна, че е забременяла в онази последна нощ. Не беше ходила на лекар, но и без това наедрелите гърди, леките промени във фигурата ѝ не можеха да останат незабелязани. Единственото, което малко помрачаваше радостта ѝ, бе постоянното гадене. Почти не задържаше храна в стомаха си. Накрая все пак посети лекарката си, която я успокои, че за жена в шестата седмица на бременността е съвсем нормално да повръща, и скоро това неразположение ще мине.

През деня Пейдж работеше в ателието, прекъсваше, когато чувстваше умора, и почти редовно дремваше следобед. Най-често вечер се сгушваше на дивана във всекидневната и четеше книги за майчинството. Изкупи всичките, които намери в книжарницата. В такива моменти бе истински въодушевена и горда, че става майка, макар че мъничко се боеше. Понякога се натъжаваше, защото Джеси пропускаше това най-велико чудо на природата и любовта. Колкото и

да твърдеше, че не иска деца, Пейдж бе дълбоко убедена, би обичал тяхното дете. Нали в крайна сметка във вените щеше да тече неговата кръв. Тази мисъл бе най-голямата утеха в безкрайно дългите нощи.

В края на септември Пейдж започна да се стяга за Кънектикът. Баща ѝ навършваше седемдесет години. На тържеството, което Лора Матесън бе започнала да подготвя още от юни, щеше да се събере цялата рода. Такова събитие не можеше да не бъде отпразнувано с подобаваща тържественост. Пейдж бе казала на майка си, че Джеси си е тръгнал, но все не събираше кураж да ѝ съобщи за бременността. Родителите ѝ, разбира се, щяха да посрещнат възторжено вестта за ново внуче, при положение че... бе омъжена. Тържеството щеше да се състои в събота, а на следващия ден братята ѝ и семействата им си заминаваха. Пейдж щеше да остане по-задълго. Именно тогава се надяваше да намери подходящ момент, за да съобщи новината. Само че не се получи точно така...

В петък следобед Пейдж пристигна в Уестпорт. Майка ѝ я посрещна на вратата, както винаги облечена и фризирана безупречно. Прегърна я, сияеща от щастие, и може би едва тогава Пейдж си даде сметка колко много ѝ е липсвала човешката топлина след заминаването на Джеси. Все пак Лора не подмина задължителния оглед на дъщеря си, когато двете поразхлабиха прегръдката. Този ден Пейдж бе подбрала особено грижливо дрехите и грима, ала усилията и изглежда се оказаха напразни. Зоркото око на майка ѝ веднага долови умората ѝ.

— Изглеждаш уморена — каза тя загрижено.

— А ти изглеждаш чудесно! Този цвят на косата страшно ти отива! — направи опит да отвлече вниманието на майка си, но удари на камък.

— Не си ли добре?

— Защо? Добре съм...

— Изглежда още преживяваш заминаването на приятеля си.

— Името му е Джеси... Мисля, че вече свикнах — измънка Пейдж.

Майка ѝ я прегърна през рамо и двете влязоха в къщата.

— Щом всичко е наред, значи ще поостанеш и ще си починеш — каза Лора, като продължаваше да оглежда загрижено дъщеря си. — Сигурна ли си, че не си болна?

„Болна“ едва ли беше най-точната дума, помисли Пейдж. Реши обаче засега да спести коментара и отговори:

— Абсолютно сигурна съм. Татко вкъщи ли е?

— Отиде на летището да посрещне Бил и Анджи и децата. Джейсън, Анет и Тод дойдоха снощи, но сега са в клуба. Тод искаше да плува — извади им душата! Очакваме Майкъл и Шийла с момичетата утре сутринта.

— Значи затишие пред буря — отбеляза шеговито Пейдж.

— Е, може и така да се каже — усмихна се широко Лора. — Обикновено тук е прекалено тихо, та нямаме нищо против малко врява. Знаеш ли, това е най-големият подарък за баща ти — децата му да се съберат на празника. За съжаление не става много често... — отново се вгледа, загрижено в дъщеря си. — Ела, ще ти направя чай с мед — да се позачервят малко бузите ти!

— Те са си червени!

— Хм! Изкуствено червени. Грим! Останалите можеш да излъжеш, но не и мен, Пейдж Матесън!

— Добре, добре! Ще прием чай с мед — съгласи се Пейдж и тръгна към кухнята. — Къде е Мили? — попита, когато не видя старата жена, която от години се грижеше за домакинството.

— Заради празненството почива днес вместо в неделя. Ще бъде тук довечера. Знаеш ли, изгаря от нетърпение да те види!

— Как е тя?

— Забележително за нейните шестдесет и пет години — Лора наля вода в чайника и го сложи на печката. — Всъщност, откакто останахме сами с баща ти, работата на Мили намаля. Затова, когато се обажда артритът ѝ, си остава вкъщи. Мили обаче се закле тържествено, че тази седмица артритът ще кротува поне до неделя. Ако знаеш само как се вълнува заради празника! И с право — ще командва цяла армия от сервитьори!

Пейдж се усмихна и се настани до масата. Водата кипна. Майка ѝ запари чая, после сложи в чиния пастички, сухи бисквити и две-три резенчета „Бри“ и я постави пред Пейдж. Знаеше, че дъщеря ѝ обожава това миризливо френско сирене.

— Готово ли е всичко за празненството? — попита Пейдж, посягайки равнодушно към една бисквитка. Усети, че майка ѝ отново се вторачи изпитателно в нея.

— Мисля, че е готово. Утре сутринта ще опънат навеса в двора. След това ще подредят масите и столовете. Цветарят ми обеща да дойде в три. В пет ще донесат храната. Ако погледнеш, за мен май остава само да си оправя косата и маникюра. Е, и да наглеждам децата да не си играят със сребърните прибори, когато ги изнесат на масите.

— Умирам от нетърпение да видя хлапетата! — възкликна Пейдж. — Сигурно няма да ги позная. Кой знае колко са пораснали!

— Така е. Тод е най-невероятното петгодишно хлапе, което съм виждала! — Лора не криеше колко се гордее с внуците си и само малката бръчица между веждите издаваше, че е загрижена за Пейдж. Наля чаша чай и ѝ го поднесе. — Вземи си малко сирене с бисквитата, миличка! Съвсем прясно е!

Пейдж усети, че ѝ се повдига само при мисълта за сиренето. Сбърчи нос и посегна към чая.

— Благодаря... Нещо не ми се яде... — отпи обаче глътка чай. — Мм, страхотен е! Сигурно е от меда, как мислиш?

Лора съвсем не мислеше за меда, нито пък смяташе да го прави.

— Пейдж, нещо не е наред! Чувствам го. Колкото и да се мъчиш да ме убедиш в противното! Бледа си, имаш сенки под очите. Отслабнала си, а от това пък най-малко имаш нужда!

Пейдж остави бавно чашата на масата и погледна майка си. Може би това беше най-голямата ѝ грешка. Тревожното лице на майка ѝ прекърши решимостта ѝ да отложи разговора за по-късно. Не беше сигурна как Лора щеше да приеме неочакваната новина, а пък не искаше да помрачава с нищо празничната атмосфера. От друга страна, близостта, която ги свързваше, я подтикваше да ѝ разкаже всичко.

— Знаеш, че ще се безпокоя, докато не ми кажеш, моето момиче! — заяви Лора и с това само утежни нещата. — Ще си въобразявам какви ли не ужасии!

— Хей, това е чист шантаж! — опита да се пошегува Пейдж, пускайки една измъчена усмивка.

— Това е самата истина. Изглеждаш като болна, но мисля, че има и нещо друго — майка ѝ замълча и я прикова с поглед. — Познавам те по очите. Спомням си, изглеждаше така, когато веднъж се върна от училище и ни каза, че учителят ти по изкуство те е поканил да посетите изложбата във фондация Гугенхайм. Беше ужасно развълнувана и същевременно уплашена, че ще се възпротивим.

Пейдж помнеше прекрасно този случай.

— Както и стана! — каза тя, като се подсмиваше.

— Наистина, не бяхме съгласни, но само докато разберем, че и съпругата му ще дойде с вас. Тогава ти беше на шестнадесет години, а учителят ти — привлекателен млад мъж, и нямаше да е прилично да излизаш сама с него.

Пейдж не разбра как се удържа да не избухне в истеричен смях. Щом майка ѝ смяташе онова за „неприлично“, как ли щеше да посрещне новината, която ѝ бе подготвила?

— Майко, господин Антъни беше женен съвсем отскоро, при това влюбен в жена си. Покани ме, защото знаеше колко ще ми хареса изложбата. Освен това, дори жена му да не беше с нас, дори ако се бе опитал да стори нещо „неприлично“, щях да съумея да се погрижа за себе си.

Пространното обяснение на Пейдж изглежда не намали тревогата на Лора.

— Всъщност, това е минало и няма нищо общо с въпроса. Сетих се заради особения начин, по който ме гледаш сега. Сякаш изгаряш от желание да споделиш с мен нещо, но мъничко се страхуваш... — улови ръката на дъщеря си и я стисна нежно. — Всичко можеш да ми кажеш, мила! Аз съм силна — ще го понеса — добави, усмихната дяволито.

— Не е честно, мамо! Винаги си била ужасно прозорлива, а всяко момиче има право на своите малки тайни.

— Познавам те толкова добре, моето момиче! Малко са родителите, които могат да го кажат за своите деца. Познавам те и те обичам много — с гальовен жест Лора приглади падналия кичур зад ухото на Пейдж. — И затова искам да ми кажеш защо изглеждаш като че ли стомахът ти изхвърля всичко, което хапнеш, като че ли не си си доспала... — каза тези думи съвсем непреднамерено, но нещо в тяхната последователност я накара да млъкне. Погледна отхапаната бисквита в чинийка и отново вдигна очи към дъщеря си.

— Позна... — измънка Пейдж.

— Ти си... бременна?

— Да!

Въпреки безпокойството, с което Пейдж очакваше реакцията на майка си, не се сдържа и се усмихна.

— Бременна?!

— Чакам дете, ако ти харесва повече.

— Не... е възможно да говориш сериозно, Пейдж! — Лора заекна. — Искам да кажа... Имам предвид, че не си омъжена...

— Знам го.

— И си бременна... — майка ѝ поклати глава, сякаш се мъчеше да го отрече. — Смятах, че вашето поколение знае как да се предпазва.

— Така е, има много и ефикасни средства против нежеланата бременност. Когато обаче не ги използваш, ти се случват разни забавни работи, като например сутрешното гадене.

— Виж какво, не си избрала най-подходящо време да се правиш на интересна, Пейдж! — сгълча я майка ѝ. — Смятах, че ще постъпиш като разумна и интелигентна жена.

— Точно това направих — избрах да имам дете! — отвърна Пейдж без капчица насмешка.

— Избрала си?! Но... как можа? Ти си съвсем сама! — майка ѝ отново поклати глава — този път по-бавно. — Сигурна съм, че не си размислила добре...

— Майко, дори така да беше, което не е вярно, въпросът не е в това. Въпросът е, че чакам дете. Впрочем, не въпрос, а факт — пое дъх и добави тихо: — Не мисля, че би предложила да променя нещата...

— Господи! Не, разбира се! — възкликна Лора, видимо пребледняла. — Как можа да го кажеш! Детето е твое!

— Да, мое е — усмихна се Пейдж.

— И сигурно го искаш, нали?

— Повече от всичко на света! Иде ми да крещя от радост, като си помисля, че то расте, че става по-голямо!

— И... че повръщаш... — подхвърли кисело майка ѝ.

— Лекарката каза, че гаденето скоро ще премине. Трябва да го знаеш по-добре от мен. Имала си четири деца.

— И съпруг.

— Е, не всичко може да е идеално — въздъхна Пейдж. — Но в крайна сметка аз съм късметлийка: имам успешна кариера, дом и много обич, която ще дам на едно дете. Нямах представа колко много искам това бебе, мамо! — гласът ѝ прозвуча почти умолително. — То е мое. Мое... И на Джеси.

— Джеси не е при теб — излишно уточни Лора. — Той знае ли за бебето?

— Не.

— Но ще му кажеш, нали? Сигурна съм, че ще поиска да се ожените...

— Не, няма да му кажа. Не съм го чувала, откакто си замина. Преди това не сме говори по този въпрос и аз не смятам да му се обаждам, още по-малко, очаквайки да ми предложи брак. Не искам нищо от него! Не ми е нужно нищо... Поне що се отнася до детето...

— Но, Пейдж... — отвън изсвири клаксон и Лора обърна разтревожено глава. — О, Божичко, баща ти се връща! — тя се изправи. — После ще продължим — тръгна към вратата, но Пейдж я задържа за ръката.

— Не казвай още на татко! Не искам да го тревожа преди празника! — помоли настойчиво.

— Той трябва да знае! — натърти тихо, но убедено Лора.

— В неделя ще му кажа, да мине само данданията! Моля ти се, мамо!

Лора намръщи чело, сякаш преценяваше тази възможност. Не отговори около минута, накрая каза:

— Мисля, че може да почакаме да мине неговият празник. Добре, нека засега остане наша тайна. В неделя обаче непременно ще му кажеш, защото колкото повече отлагаш, толкова по-силно ще го заболи.

Пейдж кимна с вяла усмивка. За момент почувства вина, че е сторила нещо, което би разочаровало баща ѝ, но бързо превъзмогна това неоправдано чувство. Като зрял човек съзнателно бе взела решение, знаеше какво може да очаква и бе уверена, че ще се справи с последствията. Така че чувството за вина бе повече от неуместно, особено в момент, когато усещаше, че леко ѝ се гади...

На следващата сутрин пристигна Майкъл със семейството си. Родата вече бе в пълен състав и в къщата настана малък хаос. Пейдж се включи с пълни сили в приготовленията за празника и покрай въодушевлението временно забрави притесненията. Баща ѝ беше на седмото небе от щастие, че всички деца и внуци са край него, и

подмина обезпокоителните промени във външния ѝ вид, които Лора веднага забеляза.

Тържеството бе истински успех във всяко отношение. Освен близките, присъстваха множество приятели и колеги, дошли да засвидетелстват топлите си чувства и уважение към юбиляря. Сервитьорите и музикантите си тръгнаха към полунощ. Минаваше два, когато си заминаха и последните гости, а чак към три възрастните от семейство Матесън най-сетне се добраха до леглата.

На следващия ден, някъде по пладне, Лора влезе на пръсти в стаята на Пейдж, седна на леглото ѝ и леко разтърси рамото ѝ.

— Хайде, моето момиче, приближава обед! — Пейдж измърмори нещо неразбрано и обърна глава на другата страна. Явно, че продължаваше да спи. — Пейдж? Хей, Пейдж, време е да ставаш!

Тя отвори едното си око, после другото, намръщи се и огледа със замъглен поглед стаята.

— Колко е часът?

— Приближава дванадесет — повтори търпеливо Лора. — Ставай, защото ще пропуснеш закуската.

— Закуска ли? — изстена Пейдж. Стомахът ѝ се разбунтува само при думата „закуска“. — Боже мой, кой може да мисли за ядене след снощи?

— Децата закусиха в осем, това ще им е обядът — рече майка ѝ усмихната.

— Закуска... Обед... Майко, имай малко милост към мен!

— Не си ли добре? — Лора престана да се усмихва.

— Не, не, добре съм, само се чувствам уморена. Не мога ли да си поспя още малко и тогава да слеза при вас?

— След малко момчетата си заминават. Мислех, че ще искаш да се сбогуваш с тях.

Пейдж се размърда и бавно седна в леглото. Стомахът ѝ бе в плачевно състояние. Преглътна, за да спре надигащите се киселини.

— Права си, ще стана — промърмори с измъчен глас. — Ще взема душ и слизам долу.

Изправи се, като се подпираше на рамото на майка си, и затътри крака към банята. Добра се тъкмо навреме, за да изхвърли в тоалетната чиния остатъците от снощната храна. Опря се разтреперана на шкафчето и започна да диша дълбоко, опитвайки се да успокои

разбунтувалия се стомах. Майка ѝ, която я бе последвала безшумно, я прегърна през кръста и приглади назад падналите върху лицето ѝ коси.

— По-добре ли си?

Пейдж само успя да кимне с глава между две вдишвания. После стисна ръката на майка си и промълви:

— Благодаря ти!

— Няма за какво да ми благодариш. Много бих искала да мога да направя нещо за теб!

— Ти си до мен, мамо. Това ми стига.

Пейдж се опита да разгадае изражението на майка си, но в това време от коридора долетя звънливо: „Бабо-о!“, което накара Лора да се огледа неспокойно.

— Ох! По-добре да хвана Мелиса, преди да се е намърдала тук! В състояние ли си да се справиш ли сама?

— Да, в състояние съм да се оправя сама! — натърти Пейдж.

— Сигурна ли си?

— Мамо!

— Добре, добре! Тръгвам... — Лора се насочи към вратата, като клатеше глава. — Тръгвам си.

Когато майка ѝ излезе, Пейдж увеси унило нос. Знаеше, че родителите ѝ няма да приемат лесно вестта за бебето, ала дълбоко в себе си се надяваше, че майка ѝ поне малко ще сподели вълненията ѝ. Лора се разкъсваше от противоречиви чувства — това бе очевидно. Оставаше ѝ надеждата, че баща ѝ ще възприеме новината по-спокойно и всичко постепенно ще се уталожи. Защото колкото и да бе уверена, че е взела правилно решение, Пейдж страшно много се нуждаеше от одобрението и подкрепата на тези, които обичаше.

В понеделник Пейдж се чувстваше определено по-бодра, след като си легна рано и спа дълбоко цяла нощ. Събудиха я ярките лъчи на есенното слънце, струящи през прозореца. Тя стана, облече джинси и пуловер, приготви си закуска от препечена филия и чаша плодов сок. Взе чинията и се запъти към любимото си място — няколкото скупчени върби, растящи край една вдлъбнатина в задния двор. Седна под една от тях и се облегна на ствола. Лекият ветреца шумолеше в листата. Тя вдигна поглед към зеления чадър над главата си, пое дълбоко въздух и се усмихна. В този момент чу шум от стъпки и усмивката ѝ замръзна. Приближаваше баща ѝ. Филип Матесън спря на

не повече от метър, като се взираше внимателно в лицето ѝ. В тъмните му очи се четеше загриженост. Известно време остана неподвижен, после пристъпи крачка и се отпусна до нея.

— Как се чувстваш? — попита тихо той.

— Добре — Пейдж изчакваше баща ѝ да каже нещо, но той мълчеше. Всичко беше ясно. — Мама ти е казала, нали? — след мълчаливото му кимване, добави: — Помолех я да не го прави. Исках да ти кажа сама.

— Когато се върнах снощи и разбрах, че вече спиш, не скрих, че това ме разтревожи. Майка ти имаше нужда да сподели с някого своята тревога...

Той отмести поглед и забеляза, че жена му приближаваше с две големи чаши кафе.

— Тревогите ви са излишни! — заяви Пейдж, когато майка ѝ спря до тях и подаде едната чаша на баща ѝ. Забеляза, че Лора изглежда по-спокойна, сякаш бе свалила от плещите си огромно бреме.

— Искаш ли малко кафе, мила? — подаде втората чаша на Пейдж, но тя я отказа, като сбърчи нос с леко отвращение. Лора се усмихна и отпи от кафето. — Нищо чудно, когато бях бременна, и аз не можех да пия кафе.

Бременна. Думата отекна гръмко. Пейдж погледна крадешком баща си, но той разглеждаше съсредоточено чашата си.

— Съжалявам, че ви разтревожих... — измънка тя. — Бих искала нещата да са по-различни... Такива, каквито вие приемате за нормални, но не се получи...

— Защо не се получи? — попита баща ѝ. — Доколкото разбрах от майка ти, ти обичаш този... Джеси.

— Да, обичам го. В брака обаче не е достатъчно само единият да обича...

— Той не те ли обича?

— Не знам... — отвърна Пейдж замислено и посегна към чашата със сока.

— Как може да не знаеш? — Лора седна до тях на тревата. — Или те обича, или не те обича... В тези работи няма средно положение!

— Не мисля, че нещата са толкова прости... — просто изричаше на глас мислите, които не ѝ даваха покой през последните два месеца.

— Джеси е много особен човек, посвоему чувствителен. Израсъл е в съвсем различна среда — не познава баща си, а майка му нееднократно му е показвала, че би предпочела да не се е раждал. Накратко, животът му е бил суров и той живее с убеждението, че този е единственият възможен начин на съществуване — Пейдж замълча за малко, после продължи с нескрита гордост: — Той е много талантлив! Редактира документални филми.

— Майка ти ми спомена. Колко време остана в Марбълхед?

— Шест седмици. Но да не си помислиш, че е авантюризма? — вметна тя, опасявайки се от реакцията на баща си. — Не съм похарчила и цент, докато живееше при мен. Навсякъде той плащаше. Освен това оправи всичко, което се нуждаеше от ремонт вкъщи, и пак не ме остави да плащам за материалите.

— Каква щедрост! — изръмжа Филип Матесън.

— Джеси наистина бе щедър, татко! — в момента Пейдж мислеше единствено как да го защити. — Той имаше нужда от почивка и аз го поканих да ми гостува. Прие, но при условие, че ще поеме всичко...

— Всичко... С изключение на едно!

— Татко, вече казах на мама — за бебето съм отговорна само аз! Сама реших, че искам това дете. Предполагам, че ако Джеси узнае за него, ще се ядоса като вас.

Баща ѝ протегна ръка и стисна рамото ѝ. За първи път от началото на разговора Пейдж усети, че душата ѝ се отпуска.

— Не съм ядосан, милото ми момиче, а разтревожен. Знаеш, че и при нормални обстоятелства, отглеждането на едно дете е трудно. А ти започваш при доста неизгодно положение...

— Мислила съм много за това, татко, но не смятам, че нещата са толкова лоши. Професията ми е идеална за самотна майка. Работя вкъщи, ще организирам работата си така, че да имам време да се грижа за детето. Печеля добре...

— Не става въпрос за парите! — прекъсна я баща ѝ. — Знаеш, че ще ти помагаме.

— Знам, разбира се, но просто няма да е нужно. Работите ми се търсят, освен това, благодарение на вас, имам достатъчно други доходи от дивиденди. Имам прекрасна къща на чудесно място, добри, уважавани съседи...

— Но си сама, Пейдж! Материалната обезпеченост на детето е само едната страна на нещата. Как ще му обясниш, когато порасне, че няма баща?

— Татко, има толкова разводи в наши дни, затова не мисля, че ще бъде изключение детето да расте само с единия от родителите си. А когато порасне, ще му кажа истината. Ще му разкажа колко съм обичала баща му, ще му кажа, че той е невероятен човек, че щеше да го обича много, ако можеше да бъде с нас.

— Наистина ли го вярваш? — погледна я скептично баща ѝ. — Доколкото успях да разбера от теб, този човек изобщо не иска деца.

— Така казва той... — Пейдж сведе поглед. — Но аз съм го виждала как се държи с децата. Направо е чудесен. По моему той се бои от отговорността, по-точно — от емоционалната отговорност. В неговите очи светът е едно ужасно място, затова не иска да има деца, които ще трябва да живеят в него. Мисля, че опитва да си спести нови болки...

— Пейдж, не те разбирам! — подхвърли Лора. — Как можеш толкова лесно да прощаваш?

— Мамо, не става въпрос за прошка, просто защото няма какво да прощавам. Джеси нито за секунда не се е опитвал да ме заблуждава. Напротив, беше пряк от самото начало. В известен смисъл аз не постъпих честно като го накарах да повярва, че използвам предпазно средство. Така че, не можем да говорим за прошка, а просто, че приемам фактите, след като съм направила съзнателно своя избор — гласът ѝ постепенно омекна, прокрадваха се умолителни нотки. — Именно това бих искала и от вас — да приемете фактите, такива, каквито са. А те са: първо, че съм бременна, и второ, че съм много, много, много щастлива. Искан ми се и вие да се радвате. Искан ми се, когато моето дете се роди, баба му и дядо му да го обичат, както го обичам аз! — инстинктивно Пейдж притисна с длан корема си. — Защото аз наистина обичам това дете, ще го родя и ще го отгледам, и няма сила на този свят, която да промени това!

Преди да се опомни, баща ѝ я притисна силно към себе си.

— Никой не иска да променя нещата, миличка! — гласът му беше дрезгав от възмущение. — Гордеем се с теб! Винаги сме се гордели и винаги ще се гордеем!

— Благодаря ти, татко! — промълви Пейдж, като преглъщаше напирещите сълзи. — Нуждаех се от тези думи.

Тя вдигна глава и погледна майка си. Не по-малко ѝ беше нужна и нейната подкрепа. В очите на Лора блестеше влага, ала на устните ѝ играеше закачлива усмивка.

— Съгласна съм с всяка дума на баща ти, момичето ми! — заяви тя наперено. — И ако дамките от моя бридж клуб решат да клюкарстват, ще има кажа да вървят на... на... — не можа да си превърти езика, за да изрече ругатнята, изчерви се, после се засмя и прегърна дъщеря си. — Винаги съм се гордяла с твоята решителност, Пейдж! — добави. — Сигурна съм, че ще бъдеш чудесна майка! Сега обаче трябва да се грижиш повече за себе си! Не, знаеш ли какво ще направим? Защо не дойда с теб в Марбълхед? Ще ти погостувам седмица-две... Ще ти помагам — ще готвя, ще чистя, ще ти държа главата, ако повръщаш...

— Майко! — разсмя се Пейдж. Почувства, че на сърцето ѝ е леко. — Това няма нищо общо с майчините задължения!

— Защо, не ти ли помогнах вчера в банята? Когато обичаш някого, си готов на всичко!

ОСМА ГЛАВА

Лора гостува на дъщеря си близо месец. Тя, която винаги бе имала домашна помощница, изненадващо се прояви като изрядна домакиня. Чистеше и готвеше като фурия, натъпка фризера с толкова храна, че през следващите месеци дъщеря ѝ често трябваше да ползва микровълновата печка. Макар да не беше свикнала с такова глезене, Пейдж откри, че почивката и грижите ѝ се отразяват добре. Когато майка ѝ си замина, се чувстваше укрепнала — физически и емоционално. Джеси, естествено, ѝ липсваше, но се примири с отсъствието му и насочи енергията си към подготовка за раждането на тяхното дете.

Тяхното дете. Мисълта, че носи в утробата си дете от Джеси, я изпълваше с трепетна възбуда. Една малка част от него щеше да ѝ принадлежи завинаги. Е, разни психолози биха казали, че чрез детето се опитва да замести липсващия мъж, но те грешаха. И Джеси, и детето — всеки поотделно и заедно — имаха свое място в сърцето ѝ.

Към края на четвъртия месец Пейдж, заредена с енергия, работеше трескаво. Смяташе да осигури достатъчно творби на галеристите за времето, когато раждането и първите месеци след него щяха да възпрепятстват работата ѝ в ателието. Пак по това време реши да съобщи на Марджъри, че е бременна, и колкото пъти после се сетеше за разговора, не можеше да се сдържи да не се усмихне.

— Какво си? — Марджи очевидно не бе повярвала на ушите си.

— Бременна съм.

— Шегуваш се, нали?

— Не!

— Бременна?! Не мога да повярвам!

— Говоря ти самата истина.

— Я, стига! Непорочното зачатие не е за смъртните!

— Че кой казва, че е непорочно?

— Значи така, крила си от мен! Кой е той?

— Има ли някакво значение? — Пейдж избягна да спомена името на Джеси, не защото нямаше доверие на приятелката си, а за да не я обременява с необходимостта да пази тайна. Светът бе малък и нищо чудно един хубав ден Джеси отнякъде да чуе „клюката“, че е станал баща. От това именно се боеше. — Той живя известно време тук, но после си замина. Аз го обичах и исках това бебе. Той не знае нищо за него.

Последва дълго мълчание, а това се случваше изключително рядко на Марджъри. Когато проговори, гласът ѝ бе на човек, който постепенно се съвзема от изумление:

— Пейдж Матесън, ти си забележителна жена! Кой казваше, че си „ледена девица“? Още не мога да повярвам! — въодушевляването на Марджи доставяше неимоверно удоволствие на Пейдж. — Бебе... Господи, това е фантастично! Ти си пълна с изненади, моето момиче! — Марджи се изкиска. — Надявам се в нощта на раждането да не изгрее Витлеемската звезда. Тогава вече никой няма да ти повярва!

Пейдж се разсмя на шегата, но разговорът имаше много подълбок смисъл за нея. С очите на Марджи успя да види новия си образ — жена, която бе развенчала мита за „ледената девица“, която беше горда с бременността си, жена, която щеше да става майка.

Джеси Далас, естествено, нямаше и понятие за този разговор, когато натискаше газта до дупка, докато пътуваше по магистралата. Знаеше само, че трябва да види Пейдж. От четири месеца всеки ден работеше до изнемога, заспиваше изтощен с надеждата, че когато се събуди на сутринта, образът на Пейдж ще е изчезнал. Но това не ставаше. Единственият резултат от изтощението, към което съзнателно се стремеше, бе, че си докарваше ужасно главоболие. Главоболието минаваше, образът на Пейдж обаче го преследваше дори в сънищата. Отчаян, на няколко пъти се обажда на приятелки, надявайки се поне временно да отвлече вниманието си. И всеки път резултатът биваше плачевен. Накрая се отказа, най-малкото, за да не подкопае реномето си на голям любовник.

Трябваше някак да прогони бесовете, вселили се в тялото му. Друг начин нямаше! Щеше да отиде в Марбълхед, а там да провокира гнева на Пейдж с арогантността си — това той умееше добре. После

щеше да се върне в Ню Йорк. Свободен. Господи, какво не би дал да си възвърне свободата!

Джеси пое по едно от локалните шосета, които познаваше така добре. Крайпътните дървета стърчаха оголели — съвсем естествено за средата на ноември. Все още не беше паднал сняг, ала във въздуха се усещаше дъхът на зимата. Когато привършеше със задачата, заради която беше тук, може би щеше да отиде на ски в Алпите. Нищо не му пречеше да покани някое добричко глупавичко „зайче“ да го развлича нощем...

Всички мисли за ски и зайчета се изпариха в мига, в който колата зави по крайбрежния път. Харесваше това място дори сега, когато студената зимна красота на океана внезапно му се стори заплашителна. Вълните се разбиваха с грохот в брега и заглушаваха рева на мотора. Още стотина метра, и колата свърна по алея към дома на Пейдж и спря.

Къщата изглеждаше непроменена, точно както я бе оставил преди повече от четири месеца. Като се правеше, че не обръща внимание на ускореното си сърцебиене, Джеси слезе от колата, пхна ключовете в джоба на якето, вдигна яка и се насочи към къщата. Пред входната врата извади машинално връзката с ключове и намери нейния ключ. Беше останал в него. Пхна го в ключалката. Патронът не бе сменен. Превъртя ключа, отвори бавно вратата и надникна вътре. Обгърна го ведрото спокойствие на този дом. Усети как потъва в него. Затвори безшумно вратата и се огледа. Нищо не се бе променило. Сякаш никога не бе напускал това място.

Тръгна към спалнята, обаче съобрази, че най-вероятно Пейдж е в ателието, и свърна натам. Както винаги, вратата на ателието бе отворена. Той се улови, че крачките му стават колебливи. Сякаш пред него отново се изпречваше онази невидима бариера, която бе усетил, пристъпвайки за първи път към ателието. И сега се чувстваше като натрапник...

Стигна до вратата и замръзна безпомощно на прага. Пейдж седеше недалеч от работната си маса, навела глава над каменната фигура в скута си. Погълната от работата, не беше чула стъпките му, пък и мocketът в коридора заглушаваше шума им. Като не откъсваше очи от нея, Джеси пристъпи крачка, спря, направи втора. Подът в ателието беше покрит с плочки и подметката му изскърца. Пейдж

вдигна рязко глава, отвори уста, за да извика, но звук така и не излезе. Смаяно примигна и се втренчи вцепенена в Джеси. Лицето ѝ пребледня като платно. В един момент стисна очи и разтърка силно носа си, сякаш да се увери, че не сънува. Погледна го отново с невярващи очи.

— Джеси? — прошепна недоверчиво. Той успя само да кимне. — Ти... си тук? — отново същият недоверчив шепот. И отново кимване.

Очите ѝ се разшириха още, преглътна с мъка. В следващия миг подскочи като пружина и се хвърли към него. Каменната фигура и пясъчната торба, върху която крепеше на коленете си, се изтърколиха на пода, но тя изобщо не ги забеляза.

Джеси осъзна, че е протегнал напред ръце, едва когато обви стройното ѝ тяло и я вдигна като перце във въздуха. За първи път от месеци наред се чувстваше щастлив. Зарови лице в косите ѝ и я притисна като обезумял до себе си. Пейдж се беше вкопчила във врата му с такава сила, сякаш се канеше да го удуши, но това никак не го смути. Чувстваше се... желан.

— Джеси? — пак прошепна тя и се отдръпна леко, за да вижда лицето му.

— Самият той — от плът и кръв — подхвърли Джеси, ухилен до ушите. С огромна неохота разхлаби прегръдката, макар че продължаваше да я държи във въздуха.

— О, Джеси! Не мога да повярвам! — Пейдж пак се вкопчи в него. Дъхът ѝ вибрираше в ухото му. — Не мога да повярвам! Мислех, че няма да те видя никога...

— Че казал ли съм такова нещо? — проточи той, ала Пейдж изглежда изобщо не го чуваше.

— Боже мой, прекрасно е, че те виждам! — възкликна сияеща и се дръпна пак назад. — Дай да те погледам!

— Нали точно това направи преди секунда!

— Колко си голям! — прошепна тя почти със страхопочитание, като го оглеждаше.

— От якето е...

Пейдж отмести поглед към лицето му, после приглади падналия върху челото му кичур и се намръщи.

— Изглеждаш уморен. Сигурно си работил много. Завърши ли филма?

— И първия, след него още един... — Джеси замълча, опитвайки се да отгатне реакцията ѝ. Пейдж не можеше да не разбере, че между двата филма бе разполагал с няколко свободни дни. — Аз съм абсолютен негодник! Цели четири месеца не ти се обадох, два реда не ти драснах, а сега имам нахалството да цъфна тук. Хайде, наругай ме, кажи, че съм мръсник! — изумен, той видя, че Пейдж се усмихва.

— Идваш точно навреме. Господи, изглеждаш страхотно, дори с тези тъмни кръгове под очите!

Тя отново го прегърна и за момент Джеси помисли, че би искал завинаги да останат така — Пейдж вкопчена в него, като че ли беше най-драгоценното нещо на света за нея. Знаеше, че това е илюзия, но много му се искаше да повярва в нея. Побърза да пропъди тази мисъл, защото стройното ѝ тяло, притиснато в обятията му, събуждаше в него далеч по-реални усещания и желания.

— Искам те, Пейдж! — прошепна той възбудено в ухото ѝ. — Няма да повярваш, но не съм го правил, след като се разделихме!

— Какво самопризнание!

— Говоря самата истина! Опитвах се, но нищо не се получи. Направо ме съсипа.

— Трябва да си прав. Явно си се повредил. Откога си тук, а още не си ме целунал!

— Не съм ли?

— Нито веднъж...

Джеси се взираше в устните ѝ почти като хипнотизиран. Треперещите му ръце се, задържаха неподвижни върху страните ѝ. От гърлото му се изтръгна стон, пропит с копнеж, и той впи жадно устни в нейните. След месеците принудително въздържание, страстта им изригна като вулкан, възпламенявайки телата с неудържима сила.

— Господи, желая те! — задъханият шепот се смеси със сладните стонове на Пейдж. — Ела!

Джеси я сграбчи за ръката и с огромни крачки прекоси ателието. Наложил ѝ се да подтичва, за да го върви редом с него. И двамата започнаха да се събличат едва ли не в движение. В спалнята Джеси захвърли якето и започна да разкопчава ризата си, а Пейдж изтича за момент в банята. Когато се върна, го завари гол до кръста, само по слипове.

— Бързай! — Пейдж се освободи от белъто и го изрита настрана. С трескави ръце посегна към ластичната лента на слиповете, му, но Джеси я изпревари. В следващия миг бяха вече на леглото с преплетени тела. — Желая те! Господи, само как те искам... целия!

Отдадоха се един на друг с настървение и ненаситна алчност, без задръжки, със страст, в която безумната любов на Пейдж и нуждата на Джеси да забрави мъчителните месеци без нея търсеха отдушник. С шеметната бързина на бушуващия в плътта им вихър двамата се носеха към екстаза. Достигнаха върха едновременно, а силата, която ги разтърси, накара за момент сърцата им да спрат.

Трябваше да мине много време, преди да поемат дъх, а звуците, които излизаха от гърлата им, приличаха по-скоро на скимтене. Пейдж имаше чувството, че е била в рая и сега се връща на земята. Никога, никога преди не бе изпитвала подобно блаженство. Притиснал устни до челото ѝ, Джеси дишаше накъсано. После ръката му се плъзна под нея, за да я отмести до себе си.

— Как ми липсваше! — промърмори той с хриплив глас. — По дяволите, как само ми липсваше! — повтори с упорство, като че ли още се бореше със себе си.

Пейдж го разбра, но не само че не се засегна, а напротив — изпита някакво странно задоволство. Джеси се беше върнал тук при нея, въпреки съзнателния си стремеж да го избегне. Този факт говореше за по-дълбоки чувства. Може би в момента доминираше физическата нужда и влечение, но и това бе нещо.

— Ти също ми липсваше, Джеси! — промълви тя.

Той пое дълбоко дъх, после пак, и изстена примирено:

— Знаеш ли, мисля, че си магьосница, а аз съм във властта на твоите магии...

— Няма магия, Джеси! — Пейдж плъзна ръка по гърдите му, наслаждавайки се на допира с влажната и топла кожа. — Май още не мога да повярвам... — тя се надигна и го заоглежда отново с широко отворени очи. — Все ми се струва, че сънувам...

— Добре де, преди малко с кого се люби? Да не би с призрак? — подхвърли ухилен Джеси.

— Значи не беше призрак?

— Не, не беше!

Усмехната щастливо, Пейдж сгуши пак глава на рамото му и промълви унесено:

— Много се радвам, че си тук!

— И аз се радвам — той плъзна лениво поглед по тялото ѝ. Свободната му ръка последва опипващия поглед, разпалвайки с лекота нов пожар в уморената ѝ плът. — Мм... Господи, гърдите ти са разкошни! Не мога да им се наситя... — леко изпъкналата синя веничка привлече за миг вниманието му. Учуди се, че не я беше забелязвал досега. Канеше се да я попита, но изкушението да целуне набъбналото ѝ зърно надделя. — Знаеш ли кое е най-хубавото между нас? Само като те погледна, и те пожелавам! А ти, естествено, също нямаш проблеми...

Думите, изречени с възбуждащ дрезгав тембър, близостта им, подклаждаха желанието на Пейдж отново да се любят. Тя се изви към Джеси и промуши крак между бедрата му. Допирът на гладката ѝ кожа с покритата с косъмчета плът, винаги я възбуждаше. Плъзна бавно пета от глезена към коляното му и обратно. Това движение накара Джеси да отмести поглед надолу. Проследи с очи собствената си ръка, която галеше бедрото ѝ, а после се плъзна по ханша и корема ѝ, който му се стори странно заоблен и едва забележимо издут. За момент реши, че е напълняла. Намръщил в недоумение чело, той я огледа, но бързо отхвърли мярналото се в съзнанието му предположение. Бедрата ѝ бяха стройни и както винаги чудесно сложени. Само коремът... И гърдите...

Ужасно предчувствие прониза съзнанието му. Но... Не беше невъзможно... Това не можеше да се случи! В един-единствен случай бе непредпазлив и слава Богу, тогава се размина. После Пейдж сама вземаше предпазни мерки да не забременее. Нали и днес изтича в банята...

Отмести поглед към лицето ѝ. Притворила очи, Пейдж сякаш му поднасяше полуотворените си устни. Той я целуна леко по бузата, а тя се усмихна и измърка доволно. Джеси бе готов да изстреля направо въпроса, но нещо го възпря. Може би все пак се заблуждаваше...

Тогава щеше да се чувства като истински глупак. Имаше обаче начин да се убеди, че не греша. Начинът бе абсолютно сигурен.

И той потърси устните на Пейдж. Този път съзнателно подклаждаше възбудата ѝ, докато ръката му се плъзгаше към корема.

Там се задържа за малко и продължи надолу. Както толкова пъти и преди, пръстите му се прокраднаха в топлата коприна, проникнаха навътре, и още по-навътре, изтръгвайки от нея тихи стонове на удоволствие. Сладостните тръпки, породени от докосването му, се гонеха във вихрени талази по цялото ѝ тяло. Пръстите на Джеси като че ли се мъчеха да открият нещо, замръзнаха за миг, после изведнъж Пейдж вече не ги усещаше.

Замаяна от възбудата, отвори очи, за да го подкани да продължи, ала срещна намръщеното му лице, което моментално охлади страстта ѝ.

— Джеси, какво има? — в широко отворените ѝ очи не беше трудно да се прочете тревогата.

— Диафрагмата... Не е там!

— Зная... — Пейдж преглътна, за да овлажни пресъхналото си гърло.

— Защо не я постави?

— Аз... Не ми е нужна...

— Защо тогава беше в банята преди малко?

— Налагаше ми се... — отвърна Пейдж. Гласът ѝ трепереше едва забележимо. — Сега това ми се случва често... — потвърди тя шепнешком онова, което Джеси вече знаеше с абсолютна сигурност.

Ноздрите му се разшириха. В очите му гореше гняв.

— По дяволите! — процеди през зъби той. Личеше, че с мъка сдържа яростта си. — Как е станало? Как е станало, дявол да го вземе?

— Знаеш как стават тези неща — рече тихо Пейдж.

— Но нали онова нещо трябваше да те предпази? Или искаш да кажеш, че по закона на всемирната гадост, точно ние попадаме в нищожния процент на случаите, в които въпреки това чудо, стават гафове?

— Не, случаят не е такъв.

— Какъв е тогава, по дяволите? Ще ми кажеш ли най-сетне какво е станало?

— Всичко е съвсем просто — през онази последна нощ не сложих диафрагмата. Това е, Джеси — изрече съвсем спокойно Пейдж и дори не се помъчи да избегне погледа му.

— Съвсем просто... Не си я сложила... — заекна той, задавен от гняв и се надвеси заплашително над нея. За момент тя се изплаши, че

ще я удари. — Какво, по дяволите, те накара да направиш тази щуротия?!

Долната ѝ устна се разтрепери, но тя отвърна твърдо:

— Реших, че искам бебе! На другия ден ти си тръгваше, а тогава бях сигурна, че те виждам за последен път.

— Решила си?! *Ти* си решила! Излиза, че в цялата работа ми е била отредена ролята на глупака!

— Не, не е така... Исках дете от теб!

— Страхотно! Значи решаващ, че искаш дете от мен и поемаш нещата в свои ръце. И нямаше куража да го обсъдиш с мен?

— Бях наясно какво мислиш по въпроса. Казвал си го неведнъж... — чувстваше се уязвима под убийствената му враждебност и несъзнателно придърпа чаршафа към гърдите.

— А, не! Не се крий от мене! — изръмжа свирепо Джеси и дръпна чаршафа. — Ти носиш *мое* бебе, значи имам право да виждам всичко!

— Право ли? — избухна Пейдж. — Как си позволяваш да говориш за право? Преди четири месеца се изниза оттук, без дори да се обърнеш назад, и оттогава — ни вест, ни кост. Кой знае какво си правил през тези четири месеца! Поне веднъж да се бе обадил да попиташ как съм! — буквално се задъхваше от гняв. — Само не ми говори за права, Джеси Далас! Нямам никакви права над мен!

Избухването ѝ изглежда го принуди да овладее собствения си яд и Джеси подхвана доста по-меко:

— Сега е по-различно, Пейдж. Ти носиш мое бебе, а това променя нещата...

— Ще ми обясниш ли защо, по дяволите, ги променя? Свободен си да си тръгнеш, когато пожелаеш. Никой не те задържа!

— Но това е мое дете...

— То е и мое, разбираш ли? И след като само аз искам то да се роди, поемам цялата отговорност!

— Ясно ми е как ще я поемеш!

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че съм наясно какви си ги намислила, уважаема! И кога възнамеряваше да ми съобщиш? Когато станеше твърде късно за аборт, нали? — Пейдж трепна и това му достави мазохистично удоволствие. — Или когато дойдеше времето да раждаш

и някой трябваше да ти държи ръката? Или направо щях да получа една призовчица да се явя на дело за издръжка на детето?

Забила нокти в дланите си, тя се мъчеше да овладее треперенето на ръцете си. Призова на помощ цялата си гордост и изрече с достойнство:

— Никога не съм имала намерение да ти казвам! Така, както аз виждах нещата, това просто не те засягаше. Искях да забременея и го направих. Не съм те питала, защото сама избрах! — Джеси скочи от леглото, заобиколи го и застана от нейната страна. — Съвсем точно съзнавах какво правя и какви ще бъдат последствията!

— Последствия ли?! Какво знаеш ти за последствията? Ти, която си израснала като цвете в саксия! Нямах никаква представа...

— О, не започвай пак! — прекъсна го Пейдж. Изправи се на колене. — Омръзна ми да слушам колко е опасен и ужасен светът. Знаеш ли, че имаш извратени представи?

— Светът да върви по дяволите! Говоря ти за всекидневните грижи, които изисква едно дете. Как ще можеш да дялкаш фигурките си и да гледаш дете? Ако пък зарежеш работата, как ще храниш това дете? В края на краищата дори да се справиш с всичко, детето има нужда и от баща, не само от майка!

— Тази майка ще го обгради с толкова обич, че то няма да почувства отсъствието на един баща с каменно сърце! Освен това средствата, с които разполагам, ми позволяват да не работя поне още пет години, макар да съм сигурна, че детето няма да пречи на работата ми. Джеси, погледни истината в очите. Днес има толкова много самотни майки, които се справят чудесно...

— Как ли пък не! Зная идеално как се справят! Не забравяй, че съм израснал в такова семейство!

— Предпочитам да пропусна край ушите си този коментар! — заяви тя с убийствено спокойствие.

— Е, не съм казал, че ще излезеш на улицата. Знам, че няма да го направиш!

— О, много благодаря!

Сега пък Джеси не обърна внимание на ехидния ѝ тон и продължи:

— Говоря за това, че ще започнеш да съжаляваш, да те яд на бебето. Представи си, че бързаш да довършиш някаква работа, а бебето

плаче! Ще трябва да я зарежеш и ще се ядосаш. Ще ти се наложи да заминеш за Ню Йорк, за да представиш свои скулптури, и ще трябва да влачиш детето със себе си до там. Или имаш среща — добре, да кажем съвсем невинна среща — и бавачката се обади в последния момент, че не може да дойде... Ще бъде истински кошмар!

— Не, няма да бъде, защото аз искам това дете и го обичам, макар и още неродено! Не можеш ли да разбереш? Когато става въпрос за моето бебе, всичко останало — и работата, и Ню Йорк, и срещите — е без значение. А дори да ми се наложи да отсъствам за малко, ще се обадя на родителите си и те ще пристигнат тук, преди да съм успяла дори да мигна.

Като че ли Джеси изведнъж загуби своята самоувереност.

— Родителите ти? Ти каза ли им?

— Естествено! Нима си мислил, че няма да им кажа?

— А те... Разсърдиха ли се?

— Да се разсърдят? Не! Може би в началото новината ги смути и разтревожи, но после... се зарадваха истински. Джеси, моите родители ме обичат, затова не можеха да не бъдат щастливи, след като виждат, че аз съм щастлива — Пейдж въздъхна. — Съжалявам, че не ги познаваш — те са нещо съвсем различно от онова, с което си се сблъсквал в живота. Сигурна съм, че винаги ще мога да разчитам на грижите и обичта им. Това ми дава сили без страх да гледам на живота като самотна майка.

— Ти си ненормална! Всичките сте луди!

— И аз бих могла да кажа същото за теб — каза тихо Пейдж. — Защото ти не си в състояние да си представиш радостта, която ще изпиташ, когато вземеш на ръце това малко същество, когато то стисне пръста ти с тънките си пръстчета, когато се вкопчи във врата ти, сякаш животът му без теб е немислим... Не можеш да си представиш колко горд се чувстваш, когато поникне първото му зъбче, когато направи първите си стъпки, когато изрече за първи път думичката: „Мамо“...

— Хм... И откъде си толкова сигурна във всичко това? — подхвърли намръщен Джеси. — Майка не си била, а във вашето семейство си изтърсачето...

— Не казах „знам“, а „представям си“. Плюс това имам цял куп племенници, които чудесно помня като бебета.

— Не е едно и също! На чуждото дете можеш да се порадваш и да го върнеш на родителите му, когато ти омръзне.

— Моето дете никога няма да ми омръзне. Защото аз го искам! Искам да стана майка!

Той измърмори нещо неразбрано и започна да си обува джинсите.

— Да ти кажа право, Пейдж, не съм очаквал това от теб! — дръпна рязко ципа и се изправи. — Направо ме учудваш. Спомняш ли си деня, когато хукна при доктора? Тогава каза, че ми нямаш достатъчно доверие...

— Шегувах се... — отвърна тя, ала почувства известно угризение. Просто досега не беше мислила за това.

— Шегувала си се! Добре де, кога го измисли? След седмица? След месец? Или когато разбра, че първия път не си забременяла?

— Нищо не съм планирала предварително — говореше бавно, сякаш обмисляше внимателно всяка дума. — Направих го спонтанно... Когато бях в банята...

— Значи спонтанно, а? — повтори с ирония Джеси. — Нещо като тайната на камъка...

— Не! Аз...

— Ако казваш истината — прекъсна я той, — излиза, че не си имала много време да го премислиш!

— Бях сигурна, че не греша. Наречи го интуиция или както пожелаеш, но бях убедена, че постъпвам правилно!

— Интуиция?! О, моля те, недей! — подхвърли с отвращение.

И без да ѝ даде възможност да се защити, се обърна и излезе от стаята. Гейдж стоеше като вцепенена. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато намери сили да се размърда. Дръпна завивките и се сви на кълбо под тях. Чувстваше се премръзнала до кости. Цялата трепереше. Помъчи се да мисли за бебето с надеждата да се успокои, ала без полза.

Жестока болка изпълваше всяка клетка на тялото и душата ѝ.

Мисълта, че преди малко, когато видя Джеси, се чувстваше най-щастливата жена на света, само изостряше болката. По-добре да не беше идвал! Без друго отново щеше да си тръгне, този път — завинаги...

Затворила очи, тя опитваше да намери място на станалото в цялостната картина на нещата. Можеше да го приеме като временно влошаване на положение и толкова. Постепенно всичко щеше да се уталожии. Просто временно влошаваше и това е... Чувстваше обаче, че възстановителният период ще трае много дълго.

И още нещо — навярно най-същественото. По-рано, когато Джеси нямаше представа за бебето, от време на време си позволяваше да помечтае как би се зарадвал, ако един ден узнаеше за детето. С появяването той унищожии безобидната илюзия, превръщайки я в болезнено разочарование. Затова бе добре, че той си тръгна веднага...

Мина доста време, преди Пейдж да събере сили и да се надигне от леглото. Седна на ръба, облече пуловера си и посегна към джинсите. Усещаше мускулите си вдървени и уморени, сякаш бе вършила ужасно тежка работа. Напъха единия крак в крачола, после другия, вдигна панталона, но не намери сили да вдигне ципа, затвори очи и се отпусна изтощена на леглото.

Така я завари Джеси, когато влезе в спалнята. Спря рязко, стреснат от възсърната бледост на лицето й.

— Добре ли си? — попита той с известно безпокойство.

— Да... — вдигна ципа на джинсите, омекналите й пръсти обаче отказаха да се справят с металното копче.

— Не ги закопчай! — нареди намръщен Джеси. — Ще задушиш детето!

— Няма...

— Щом сега не можеш да се грижиш за бебето, представям си какво ще бъде после! — троснато подхвърли той.

— Виж какво! Както се оправях досега, така ще се оправям и в бъдеще! — кипна Пейдж, забравила за момент болката.

— Хм! — той се огледа за чорапите и обувките си. — Обуй нещо! Трябва да свършим някои неща.

— Какви неща?

— Кръвни тестове. Разрешение.

— Разрешение? — тя усети как кръвта се отдръпва от лицето й.

— Разрешение за брак. Ще се женим.

— Какво?!

— Чу добре — обу се и я огледа критично. — Можеш да смениш тези дрехи, ако искаш. Облечи нещо по-широко. Пък ако още не си си

купила подходящи дрехи, ще свършим и тази работа.

— Чакай... Чакай... — тя тръсна глава, опитвайки да асимилира чутото. — Задръж малко! Ще се женим? Кой ще се жени?

— Ти и аз, естествено. По дяволите, действай! Губим време!

— Аз няма да се омъжа за теб! — изкрещя тя и скочи като ужилена, ала изведнъж ѝ причерня пред очите и се строполи на леглото.

След секунда Джеси бе при нея, стисна главата ѝ между колената си. Започна да разтрива врата ѝ.

— Дръж главата си надолу. Ще ти мине.

— Вие ми се свят...

— Знам. Много рязко се изправи.

Пейдж искаше да му каже, че именно той я караше да бърза, но нямаше сили да отрони и дума. Остана с наведена глава, докато кръвта бавно нахлу към мозъка ѝ и тя дойде на себе си.

— Легни! — нареди ѝ Джеси. — Цялата си в студена пот.

Тя се подчини, пък едва ли би могла да мръдне без негова помощ. Той излезе, върна се след малко с мокра кърпа и я сложи на челото ѝ.

— Няма да се омъжа за теб, Джеси! — повтори тихо Пейдж. Бе затворила очи и притискаше с длан студената кърпа.

— Ще се омъжиш! Носиш си моето дете.

— Не можеш да ме принудиш да го направя!

— Права си, не мога! Но ако откажеш, ще се наложи да взема по-сериозни мерки. След като детето се роди, ще заведа дело за правото да го посещавам, а защо не и да се грижа за него през половината от времето? Има такива решения на съда — половин година при майката, другата половина при бащата.

— Не, не би го направил... — в очите ѝ се четеше неподправен ужас.

— О, ще го направя и още как!

— Но... Но нали не искаш детето?

— Я по-малко говори, че наистина ще се разболееш!

— Джеси, нали не говориш сериозно?

— Защо реши, че не говоря сериозно?

— Сам каза, че не искаш да се обвързваш, че не ти трябват съпруга, деца...

— Ами... Промених мнението си.

— И как? За десет минути ли?

— Доколкото си спомням, онази вечер в банята ти се бави не повече от пет минути!

Пейдж затвори очи и прошепна:

— Не мога да повярвам!

— По-добре свикни с тази мисъл. До края на седмицата ще станеш моя жена.

— Не! — отвори очи и впи поглед в него. — Не можеш да се ожениш за мен, Джеси! Ти не ме обичаш!

— Какво общо има любовта с брака?

— Как какво? Основа на повечето бракове е любовта.

— Хайде де! Основа на повечето бракове е целесъобразността. Мъжът иска от жената да се грижи за нуждите му, тя пък търси в него сигурност. Понякога се намесват и материални интереси, но да оставим това настрана.

— Ти си циник!

— Струва ми се, че вече си го казвала.

— Повтарям го, защото е самата истина. Предполагам, че в нашият случай бебето е определящото за „целесъобразността“ на брака.

— Добра идея. Явно мислите ти започват да се проясняват.

Пейдж се претърколи на едната си страна — по-далеч от него, и опря ръка на корема си, сякаш опитваше да се предпази.

— Ще ми кажеш ли какво се надяваш да постигнеш, Джеси?

— Като се женя ли? Мислех, че е повече от ясно — въздъхна, изправи се и приближи до прозореца. Нямаше още четири, но навън бе започнало да се здрачава. — След като е станала белята, искам моето дете да има всичко, от което съм бил лишен: дом, храна, дрехи и играчки... И най-важното от всичко — баща и майка.

— Забрави обичта, Джеси! Без обич всичко останало е без значение. Греша ужасно, ако мислиш, че дрехите, храната и играчките правят едно дете щастливо. Обичта на моите родители ме караше да се чувствам щастлива — замълча за малко, после попита: — Щом не вярваш в любовта, какво ще дадеш на детето си?

— Много неща — сви рамене той и продължи, без да се обръща: — Мога да съм до него, когато се разболее, да го успокоявам, ако

сънува кошмари, да ходя на училищните тържества, да го водя на пържени картопки в Мак Доналдс... Да му чета вечер приказки и да го науча да играе шах... Да го кача на конче на раменете си и да го накарам да се смее...

Неочаквано Пейдж усети как ѝ олеква — за първи път, откакто започна собственият ѝ кошмар. За момент Джеси пак бе мъжът, когото обичаше. Без да съзнава сам, току-що описаното от него подозрително напомняше бащина обич. Когато обаче се обърна, от него лъхаше смразяващ студ.

— Готова ли си? — студеният му тон съответстваше на изражението.

Пейдж седна на леглото, но с нищо не показва, че се кани да се изправи.

— Джеси, длъжен си да премислиш. Може и да си решил, че искаш детето. Със сигурност обаче не искаш мен!

— О, не, грешиш! Напротив! — Джеси тръгна към леглото. Безочлива усмивка разтегли устните му. — Какво повече иска мъжът от това винаги да има под ръка някоя хубава жена? Тези четири месеца бяха отвратителни. Мисля, че напълно задоволяваш нуждите ми.

— Няма да се омъжа за теб! — избухна Пейдж, разярена от тази нечувана арогантност. — Ще търся правата си по съдебен ред!

— Ще се омъжиш за мен, и то съвсем скоро! — бе се надвесил над леглото. Сантиметри деляха лицата им. Неговото беше мрачно и сурово. — Това дете ще има родители — баща и майка. И те ще са женени. Джеси и Пейдж Далас. Щом аз ще нося отговорност за раждането на едно дете на този свят, то няма да е копеле като баща си! — той се изправи бавно и закопча ръкавите на ризата. Пейдж го гледаше онемяла. — Готова ли си да тръгваме?

— Да тръгваме? Аз... — опита да се отърси от вцепенението, но не беше лесно. Копеле... Джеси неведнъж бе наричал себе си така, но тя никога не възприемаше тази дума в буквалния ѝ смисъл.

Той я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи.

— Отиваме при лекарката ти за кръвни тестове. Така ще мога да си поговоря с нея. Имам няколко въпроса, които не търпят отлагане.

— Джеси, това наистина е...

— Къде са ботушите ти, Пейдж? Тези маратонки не стават за студа — Джеси отиде при дрешника и измъкна оттам ниски кожени

ботуши. После отвори шкафа, извади чифт дебели вълнени чорапи и пъхна всичко в ръцете ѝ. — Побързай, защото става късно, а имаме цял куп задачи.

Пейдж се подчини като марионетка. Обу чорапите, после — ботушите. Наистина щяха да я предпазят от студа навън. А ледът, сковал сърцето ѝ? Едва ли толкова лесно щеше да се намери лек за него...

ДЕВЕТА ГЛАВА

В събота следобед на кратката брачна церемония в кметството присъстваха само родителите на Пейдж. Те държаха да поканят младоженците на вечеря. Пейдж с право предугаждаше, че Джеси ще настоява да заплати сметката, затова твърдо бе решила да не отстъпва.

— Джеси, след церемонията баща ми ще иска да ни покани на вечеря. Моля те, приеми, без да спориш кой ще плаща сметката. Той няма друга дъщеря и, ако питаш него, би искал да ме отведе тържествено пред олтара в присъствието всички близки и приятели. Това, разбира се, е невъзможно, тъй че позволи му поне това малко удоволствие да ни даде вечеря.

— Това ли искаше? Бяла рокля с дълъг шлейф и тълпа зяпачи в църквата? — попита той студено.

— Не и при тези обстоятелства! — отвърна Пейдж. — Ще ми бъде трудно, да запазя самообладание дори само пред родителите си...

И наистина, колкото и да се мъчеше да се усмихва и да се държи естествено, както винаги не успя да заблуди майка си. Когато се прибраха вкъщи след вечерята, Лора се зае с багажа, а Пейдж ѝ правеше компания. Възрастните Матесън не искаха да досаждат с присъствието си на младоженците и се канеха да отпътуват още същата вечер. Лора затвори куфара, седна на леглото с лице към дъщеря си и каза с обич:

— Искам да си щастлива, скъпа моя! Сигурна ли си, че точно това си искала?

— Мислех си, че най-после ще въздъхнете с облекчение — засмя се сухо тя. — Ето, сега имам съпруг. Всичко се нарежда... според правилата — огледа обкованата с диамантчета халка, която Джеси бе сложил на пръста ѝ по време на церемонията.

— Той има изискан вкус. Халката е красива — отбеляза Лора.

— Да... Решил е да демонстрира на света, че върши всичко както трябва...

— Баща ти го харесва.

— Естествено, такъв безупречен джентълмен! — подхвърли Пейдж.

Родители й не можеха да знаят колко по-различно е съдържаното, макар и изрядно поведение на Джеси от онова, което тя познаваше отпреди четири месеца.

— А ти харесваш ли го, мамо?

— Харесвам го. Той е интелигентен, изключително приятен мъж. Двамата сте чудесна двойка. Мисля, че постъпи правилно — детето, което носиш, е негово, редно е да се грижи за теб — Пейдж отвори уста да възрази, но майка й я изпревари. — Зная, зная, че можеш да се грижиш и сама за себе си. Като майка признавам, че изпитвам огромно облекчение, защото той ще бъде до теб в предстоящите тежки месеци. Надявам се и ти да си щастлива — добави тя загрижено.

— Щастлива съм... — измънка Пейдж, само че не прозвуча никак убедително. Не беше споделяла с майка си подробности около завръщането на Джеси. Обади й се и й каза, че ще се женят.

— Искаш ли да поговорим? — попита тихо Лора.

— Да поговорим?

— За онова, което те тревожи. Нещата не вървят съвсем по мед и масло, нали?

— Не, не бих казала... — съгласи се тъжно Пейдж. Изпитваше нужда да сподели с майка си всичко, което се бе случило в последните няколко дни. — Джеси беше бесен, когато узна, че съм бременна. Най-малко от всичко съм очаквала, че ще ми *предложи* да се оженим — думата „накара“ бе по-удачна, но в случая това нямаше значение.

— Струва ми се, че е щастлив, че ще имате дете — поне така изглежда.

— О, да, много бързо свикна с тази мисъл. Решен е да даде на детето всичко, от което той самият е бил лишен, и ще го направи. Сигурна съм, че ще го обича много...

— Обаче?

— Друг е въпросът дали ще обикне някога и мен.

— Според теб не те обича, така ли?

— Понякога ми се струва, че ме обича. Имаше такива моменти през лятото или онзи ден, когато ме видя, преди да разбере за бебето. Сега обаче имам чувството, че никога няма да ми прости, защото взех решението на своя глава...

— Невинаги любовта се проявява външно, скъпа моя! — гласът на Лора бе много нежен. — В момента може и да е ядосан, но ако семената на любовта са в сърцето му, един ден ще покълнат. В твоите ръце е да помогнеш!

— Метафората е красива, но в случая с Джеси Далас по-скоро е самозалъгване — тъжно възрази Пейдж. — Не забравяй, че повече от тридесет и пет години животът е подхранвал ожесточението, злобата му към света.

— Права си, но сега нещата са различни. Може би той се нуждае от насърчение. Може би много му се иска да те обича, но се бои, съпротивлява се срещу чувствата си. От теб се иска постоянство и упорство. Познавам те и съм сигурна, че ще успееш!

— За съжаление, не съм толкова убедена — в очите на Пейдж прозираше горчива болка. — Моето дете сигурно ще има любещ баща, но аз — ще имам ли любещ съпруг?

Лора замълча, като се вглеждаше внимателно в дъщеря си.

— Можеше да кажеш „не“, Пейдж. Защо не го направи?

— Защото го обичам, мамо — призна с безпомощна въздишка тя.

— Тогава всичко е наред, момичето ми! Ще успееш!

Думите на майка ѝ, любовта към Джеси поддържаха духа на Пейдж в трудното начало, когато той продаде къщата си в Ню Йорк и се премести в Марбълхед. Обзаведе една от спалните за гости като свое работно място и бързо се приспособи към всекидневието ѝ, както беше станало през лятото. С няколко съществени изключения. Липсваше топлотата, сърдечността. При все че спяха на едно легло, Джеси нито веднъж не пожела да се любят, макар лекарката категорично да заяви в негово присъствие, че бременността протича съвсем нормално и няма пречки да го правят до деветия месец. А дотогава оставаха още четири месеца. Физически Пейдж се чувстваше отлично, но Джеси я отбягваше. Беше сигурна, че по този начин той наказва своеволието ѝ, затова се примири. Всичко, което зависеше от нея, бе да засвидетелства любовта си с дребни ненаатрапчиви жестове — веднъж с усмивка, друг път с ястие, специално приготвено за него, с разбиране, с мълчаливо подчинение.

Три седмици след сключването на брака им дойде Коледа. Пейдж беше много притеснена, когато му предложи да прекарат празниците в Уестпорт, но за нейна изненада Джеси прие охотно. Опасяваше се само, че ще се наложи пак разиграват фарса „влюбената двойка“ пред хората, на които държеше толкова много. Оказа се обаче, че опасенията ѝ са неоснователни. На първо място, при десет възрастни и пет деца в къщата настана такъв невъобразим хаос и врява, че никой не обръщаше специално внимание на младоженците. Над всичко доминираше ентузиазмът и радостното настроение на хлапетата. Освен това, Джеси много лесно се вживя в ролята на любещ съпруг — нещо, за което Пейдж даже не смееше да се надява. Държеше ѝ ръката или нежно я прегръщаше през рамо, усмихваше си или се смееше с нея по начин, който изглеждаше съвсем естествен.

Бързо се сприятели с братята ѝ, а с подкупващия си чар буквално обезоръжени снахите ѝ. Децата отначало се държаха малко свито с него, ала след първото сражение със снежни топки, момчетата бяха спечелени завинаги. Пейдж нямаше да забрави как Джеси покори сърцето на седемгодишната дъщеря на Майкъл. Първия ден Сами го наблюдаваше от разстояние. На втория момиченцето се навъртеше край него, винаги когато бе възможно. На третия — приближи до креслото, в което той седеше. Дълго се взираше в него. Накрая прошепна: „Имаш красиви очи“. С широка усмивка, Джеси я качи на колената си и оттогава май това стана постоянното ѝ място.

Дори когато двамата оставаха насаме в спалнята, Джеси вече не изглеждаше чак толкова сдържан.

— Хм, „Чичо Джеси“... И през ум не ми минаваше, че ще стана чичо, когато се оженихме! — повтаряше усмихнат той.

— Да не съжаляваш?

— Напротив! Толкова е забавно. Забележителни хлапета! Харесвам много и родителите им.

Коледните празници отминаха и в първите дни на новата година се прибраха в Марбълхед. Джеси се върна към предишната си сдържаност.

През януари Пейдж влезе в шестия месец на бременността. Коремът ѝ се закръгли, наддаде на тегло, но лекарката ѝ намираще, че е недостатъчно.

— Не се ли храниш добре? Със здравословни, питателни неща?
— попита тя при редовното месечно посещение на Пейдж.

— Слага храната в чинията, но обикновено половината остава неизядено — побърза да отговори вместо нея Джеси.

— Сега трябва да се храниш — обърна се лекарката към Пейдж.

— Зная... — отвърна смутено тя. Би предпочела Джеси да не седи до нея със строгата си физиономия, но той категорично държеше да я придружава на консултациите. Очевидно ѝ нямаше доверие. — Аз... Не съм гладна. Не мога да се тъпча.

— Никой не те кара да се тъпчеш, разбира се! Може би ще трябва да хапваш по малко, но по-често.

Пейдж посрещна съвета ѝ с кисела гримаса — и с основание. От този ден нататък Джеси лично ѝ носеше подноса. Стоеше над главата ѝ, докато тя се бореше с храната. Пейдж се стараеше — и да се храни, и да проявява благодарност за грижите, но те все повече започваха да я тормозят, особено когато бяха лишени от топлината, за която копнееше. Веднъж не издържа и протестира:

— Джеси, не мога повече! Още една хапка и ще повърна!

— Правиш го за бебето, което толкова искаше. И аз дори ще се почувствам виновен, ако го оставиш да гладува.

— Ами тогава яж ти! — сопна се тя. За първи път откакто се ожениха си изпускаше нервите, но ѝ бе дошло до гуша.

— Знаеш, че няма полза, иначе, повярвай ми, щях да го правя. Между впрочем, смятам, че правя всичко, което зависи от мен, да се роди здраво бебе, но не може да се каже същото и за теб! Следобед не почиваш, нощем малко спиш!

— Ти откъде знаеш? Спиш като младенец по цяла нощ.

— Знам. Въртиш се в леглото и ме събуждаш. По дишането ти познавам, че не спиш.

— Щом ти преча, премести се в друга стая! — опита да го предизвика тя, но не успя. Джеси само се отдалечи, а вечерта отново легна до нея...

Той разиграваше театър, за да я накаже, реши Пейдж. Когато минаваше край нея, почти не я поглеждаше. Рядко разменяха по някоя дума, което превръщаше храненето в истинско мъчение за нея. В девет вечерта той се появяваше във всекидневната, за да ѝ напомни, че

трябва да си ляга. Пейдж безропотно се подчиняваше, за да избяга от зейналата пропаст помежду им.

Малко след преместването си в Марбълхед, Джеси пое ангажимент за нов филм и прекарваше голяма част от времето сред своите апарати. Появяваше се или с подноса с храна, или за да ѝ напомни да си ляга. Винаги обаче грижите му бяха свързани с бебето. В редките случаи, когато след вечеря двамата оставаха във всекидневната, той четеше книгите за бебетата, които тя бе купила, или онези, които по-късно набави сам. Очевидно не се интересуваше само от бременността и раждането, но и от най-дребните подробности, съвети, препоръки за отглеждането на децата.

Януари мина, дойде февруари. Пейдж бе започнала да натежава. Коремът ѝ стърчеше напред — сигурен знак, че бебето ще е момче. Такова беше единодушното мнение на бридж клуба на майка ѝ. От време на време получаваше контракции — лекарката беше казала, че е съвсем нормално — и коремът ѝ ставаше като камък. Контракцията бързо преминаваше и Пейдж продължаваше започната работа. Кой знае как обаче, в такива случаи Джеси се оказваше наблизно. Следваше неизменно мърморене, че не се грижи достатъчно за бебето. Един ден тя не издържа и отвърна с необичайна острота на неоснователните му обвинения:

— Остави ме на мира, Джеси! Знаеш ли колко ще ми е по-добре, ако престанеш да се занимаваш с мен?

— Хм, да те оставя на мира! Един Господ знае какво ще направиш на моето дете!

— Не честно! Оправях се чудесно и сама, преди да дойдеш тук!

— Тогава беше лесно. Бебето още не искаше нищо. Сега обаче трябва да се храниш правилно и да не преуморяваш!

— Да не се преуморявам ли? Че от какво? Та ти нищо не ми позволяваш да върша! — Пейдж усещаше, че още малко и сълзите ѝ ще рукнат. Понижи глас, сякаш говореше на себе си. — Ще полудея, имам чувството, че съм затворник. Чакам като празник всяко посещение в лекарския кабинет.

Лекарката ѝ изглежда не мислеше така, когато я прегледа след две-три седмици. След прегледа тя задържа Пейдж в кабинета, след като Джеси вече бе излязъл навън в приемната.

— Притеснява ли те нещо, Пейдж? — попита лекарката.

— Защо?

— Изглеждаш уморена, отпусната. Кръвното ти се е покачило. Намирам, че теглото ти е недостатъчно.

— Нещо не е наред ли? — очите на Пейдж се разшириха ужасени. — Нещо с бебето ли?

— Не, не, с бебето всичко е наред. Тоновете му са добри и силни. Наедрява, само че изглежда за твоя сметка.

— Е, нищо! По-добре да не съм дебела!

— Не става въпрос да дебелееш, но не трябва и да отслабваш. Мое задължение е да се грижа и за бебето, и за майката. Струва ми се, че не си щастлива. Или поне не толкова, колкото в началото на бременността.

Пейдж се опита да обърне нещата на шега.

— О, сигурно е от нетърпение. Чакам час по скоро бебето да се роди. Девет месеца не са малко време. Чудя се понякога как издържам...

— Права си. Но... имам чувството, че нещо постоянното те измъчва и ти линееш.

— Не, не мисля...

— Пейдж, може би надхвърлям правата си като лекар, но, както ти казах, аз трябва да се грижа не само за бебето, но и за майката. Да поговорим като жени. Не съм сляпа и не мога да не забележа напрежението, което има между теб и съпруга ти. Ако искаш да си поговорим, изцяло съм на твое разположение. Мисля, че ще е за твое добро.

Пейдж отмести поглед настрани, притвори очи и въздъхна тъжно.

— Не смятам, че ще има полза. Джеси иска бебето. Аз обаче не съм му нужна.

— Според мен грешиш. Виждам, че проявява истинска загриженост както за бебето, така и за теб. Е, може би понякога да прекалява с грижите, но го прави от сърце.

— Не може толкова лесно да ме заблуди!

— Мисля, че съм по-обективна от теб. Трябва да разбереш, че мъжете се чувстват най-безпомощни, когато жените им са бременни — Пейдж отвори уста да възрази, но лекарката не я остави, а продължи: — Мъжете се чувстват ненужни, защото, образно казано, всичко е в

ръцете на жените. Някои мъже компенсират нищожната си роля, докато трае бременността, като се мъчат да вземат ситуацията под свой контрол.

— В това отношение Джеси е успял напълно — промърмори Пейдж.

— Очевидно не, щом здравословното ти състояние ме тревожи. И ако не направиш нещо да се подобри, в един момент би могло да се окаже опасно и за бебето. Навярно би било добре да потърсите съветите на психолог. Ако те интересува, мога да ти препоръчам няколко отлични специалисти.

Интересуваше я, и още как. Интересуваше я всичко, което би могло да унищожи невидимата стена, издигната от Джеси. Съмняваше се обаче, че той ще приеме да се допитат до психолог. Джеси дори не искаше да признае, че съществува някакъв проблем. Ако се съдеше по поведението му, сегашното състояние на нещата напълно го задоволяваше.

— Ще поговоря с Джеси... — смотолевя тя, по-скоро, за да успокои лекарката си. — Ако решим да отидем, ще се обадя за адресите.

— Ще се обадиш непременно, нали? — Пейдж кимна, но изражението на лекарката говореше, че привидното съгласие не може да я заблуди. — И ми обещавай, че ще се грижиш повече за себе си! — продължи тя. — Трябва да се храниш достатъчно, да си почиваш и най-важното — да се успокоиш. И гледай да изгладите недоразуменията, преди да се роди детето. После ще бъде много трудно.

— Знам... — прошепна Пейдж, отчаяна и обезкуражена както никога.

След това доста дълго обмисля идеята на лекарката си да се консултират с психолог. Но защо бе нужно? Знаеше прекрасно какво не е наред. Джеси бе решил да се държи на разстояние. Той й бе обиден. Беше й сърдит. Кое то само по себе си изключваше възможността да споделят проблема с психолог. Най-лошото от всичко бе, че тя дори не се осмеляваше да го попита.

Пейдж направо не можеше да се познае. Къде бе спокойната самоуверена жена? Изчезнаха жизнерадостта, оптимизмът, решителността й. През първите месеци на брака им тя се стремеше да

разруши стената, с която Джеси се бе оградил. Стараеше се да бъде търпелива, отзивчива, всячески му засвидетелстваше любовта си, която не се осмеляваше да изрази с думи, защото беше сигурна, че той ще се изсмее в лицето ѝ. Накрая се предаде. Чувстваше се прекалено уморена, отчаяна, отпаднала духом, за да продължава да се бори...

Джеси работеше усилено. След първия филм, започна втори. Не криеше намерението си да го завърши преди датата на раждането, за да разполага след това със свободно време. Това благородно намерение би трябвало да зарадва Пейдж, ала не бе така. С часове седеше с някаква книга, разтворена на коленете ѝ, без да чете. Чувстваше се самотна, отчаяно копнееше за компания. Когато най-сетне чуваше, че Джеси излиза от работната си стая, не изпитваше облекчение, а необясним страх.

През един от първите мартенски дни — беше ранният следобед — Пейдж почувства, че не издържа повече. Преди да тръгне за супермаркета, Джеси настойчиво ѝ напомни да подремне, докато той се върне. Но тя не искаше да спи; усещаше, че ако остане още минута вкъщи, ще полудее.

Облече огромното си зимно палто, обу ботуши и тръгна към гаража. Не си спомняше откога не беше карала кола. Където и да отидеше, Джеси неотклонно бе до нея. А пък лекарката ѝ беше казвала, че няма пречки да шофира. И тя бе твърдо решена да го направи сега.

Първото неудобство дойде обаче със сядането зад волана. Като мърмореше сърдито, Пейдж натисна лоста и отмести седалката назад. Притисна с длан корема си и въздъхна. После опита да сложи предпазния колан, но се отказа. От него можеше да има повече вреда за бебето, отколкото полза. Внимателно изкара на заден ход колата от гаража и излезе на пътя.

Сега накъде? Ако подкараше към Марбълхед, най-вероятно щеше да срещне по пътя Джеси, който неминуемо щеше я накара да се върне обратно. А тя не искаше! Нямахте да го направи. Тази свобода, колкото и кратка, ѝ беше нужна повече от всичко в момента.

Пейдж изви колата в обратната посока и подкара по шосето край брега. Стана ѝ топло, опита да съблече обемистото палто, не успя, затова свали стъклото. Въздухът все още беше хладен, но вече се усещаше, че пролетта няма да закъснее.

Преди да се усети, излезе на магистралата за Бостън. Да, искаше ѝ се да отиде там. Щеше да паркира някъде и да се разходи по главната търговска улица. Можеше дори да се отбие в някой магазин. Нали ѝ предстоеше да попълва гардероба си, веднага щом възстановеше предишната си стройна фигура? Щеше да се забави няколко часа и Джеси сигурно щеше да се безпокои. И какво от това? Заслужаваше го. Нека се попече на бавен огън, както ставаше с нея всеки ден, откакто той се върна и безцеремонно се настани в живота ѝ.

Умората обаче се оказа неочаквана пречка за плановете ѝ. Почувства я, когато наближи предградията на Бостън, където трафикът започваше да става все по-натоварен. Докато чакаше на един светофар, успя да съблече палтото, но това не облекчи нещата. Обля я студена пот, крайниците ѝ се разтрепериха. Припомни си какво е яла през деня. Сутрешна закуска, закуска в десет, обед — обикновеното количество храна като всеки ден. Вярно, че не беше кой знае колко — с това навярно можеше да се обясни и слабостта ѝ.

Пресече надлеза над Северната гара и продължи към улица Арлингтън. Там щеше да паркира и да влезе в първото кафене, което ѝ се изпречеше пред очите.

Нищо от това не стана. Някъде около Градския парк, както натискаше газта, Пейдж припадна.

Натоварен с покупките, Джеси влезе направо в кухнята. Беше доволен, че Пейдж сигурно е в леглото и си почива. В последно време все по-трудно се оправяше с нея, дявол да го вземе! Каква промяна от миналото лято! Бременната му съпруга нямаше нищо общо с предишната спокойна, уверена в себе си жена. Слава Богу, че се появи, когато беше нужен. В никакъв случай Пейдж нямаше да се справи сама. Категорично не!

Джеси прибра млякото в хладилника. Смръщил замислено чело, продължи да вади от торбите останалите продукти. Имаше защо да се замисля. След някоя и друга седмица бебето щеше да се роди. Щеше ли това събитие да внесе затопляне в напрегнатите отношения помежду им? Знаеше, че и той има не малка вина за напрежението. Държеше се сурово с нея. Вярно, Пейдж го бе измамила, но не тя настояваше да се омъжи за него, нито поиска да се грижи за нея. Беше

й ядосан и още не му минаваше. Чувстваше се въввлечен в нещо, за което се кълнеше, че не желае.

И въпреки това... Понякога му се струваше, че може би ще се получи. Когато гостуваха в Кънектикът и стана свидетел на топлите човешки отношения в семейството на Пейдж, дори се осмели да помечтае, че някой ден те двамата щяха да имат същото семейство. Обичаше безумно бебето, което скоро трябваше да се роди. Разбира се, обичаше и Пейдж, но искаше тя пак да бъде онази предишната, самоуверена и независима жена, която той познаваше. Кой знае, може би се бе държал прекалено сурово с нея? Много скоро всичко щеше да се промени. Когато бебето се родеше...

Джеси прибра останалите покупки, взе книгата, която беше купил за Пейдж, и тръгна към спалнята. Спря на вратата. В празното легло с опънати завивки като че ли никой не бе лягал от сутринта. Дали Пейдж не бе в банята?

— Пейдж? — отвори врата на банята. Нямаше я. — Пейдж, къде си? — викаше той, докато обикаляше от стая в стая. Нямаше я в ателието, нито в неговата работна стая. — По дяволите, къде си, Пейдж?

Излезе на верандата, оттам — на плажа. Огледа се — от Пейдж нямаше и следа. Изтича обратно по стълбите и нахълта в гаража. Колата на Пейдж липсваше. По дяволите! Качи се в своята и потегли към града. През следващите два часа обърна всички магазини не само в Марбълхед, но и в Салем, и в Бевърли.

Когато се прибра, приближаваше шест. Навън вече бе тъмно. Хукна да провери в гаража за колата ѝ и изруга ожесточено, като видя, че е празен. В гласа му вече се прокрадваше и паника. От гаража влезе тичешком в къщата и се хвърли към телефона. Започна да звъни на приятелите ѝ, които живееха наоколо. Навсякъде обясняваше, че Пейдж е излязла с колата, и питаше дали случайно не се е отбила там? Отвсякъде отговорът бе един и същи: не са я виждали отдавна, дори не са я чували по телефона. Едва тогава той си даде сметка колко затворен бе станал животът ѝ напоследък. И не разбира се, заради напредналата бременност. Вината беше изцяло негова. Какво ѝ казваше, щом забележеше, че е неспокойна или унила? „Иди си почини, дремни. Ще ти се отрази добре.“ По дяволите, той бе виновен!

Самообвиненията — после. Обзет от паника, Джеси започна да съобразява трескаво къде би могла да бъде Пейдж. Дали не бе решила да отиде при родителите си? Огледа дрешника и се отказа от това предположение.

Минутите се нижеха и той проклинаше своята безпомощност. Отдавна бе забравил раздразнението и яда си. Нарастващ ужас сковаваше сърцето му. Пейдж беше с колата. Ами ако е спукала гума? Или ако е закъсала с бензина? Или... Или...

Оставаше му единствено да се обади в полицията. В момента, в който посегна към шайбата, на външната врата се позвъни. Тресна слушалката и се втурна към вратата. Пейдж сигурно си бе забравила ключа. Или бе толкова уморена, че нямаше сили дори да си отключи...

— Господин Далас? — на входа стоеше полицай.

— Да, аз съм... — сърцето му пропусна няколко удара.

— Опитяхме да се свържем с вас. Отначало никой не отговаряше, после пък даваше заето. Затова реших...

— Човече, казвай!

— Съпругата ви... Боя се, че е претърпяла пътна злополука...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Никога, никога в живота си Джеси не бе изпитвал такъв вледеняващ ужас. Сякаш светът, неговият свят се канеше да рухне и ако го обвиеше с ръце, можеше да го запази цял. Ала ръцете бяха безполезни — нямаше какво да уловят. Трябваше да протегне ръка към този свят, беше длъжен!

Полицаят му предложи да го откара до Бостън, но той отказа. Караше с бясна скорост, когато бе възможно, минаваше и на червена светлина. Час по-скоро трябваше да се добере до болницата. Полицаят каза, че Пейдж не е пострадала сериозно, но откъде можеше да знае той? Била изгубила съзнание на волана и си ударила главата, когато колата ѝ се отклонила към уличния стълб. Може би имаше сътресение на мозъка? Или фрактура? Или кръвоизлив?

Дежурната сестра говореше по телефона, но Джеси беше твърде паникьосан, за да мисли в момента за добри обноси.

— Жена ми е приета тук след пътна злополука — започна той направо. — Далас, Пейдж Далас. Къде е? Трябва да я видя!

Сестрата го изгледа, но продължи да разговаря по телефона.

— Господин Далас? — лекарят, който приближи към него, му протегна ръка. — Аз съм доктор Брасъл, лекуващият лекар на вашата съпруга.

— Как е тя? — в гласа на Джеси се долавяше страх.

— Не се тревожете, ще се оправи. Има само леко сътресение — усмихна се лекарят. — Само че е много изтощена. Предполагам, че има тежка бременност.

— Бременност... — заекна Джеси. В паниката си за състоянието на Пейдж, беше забравил за бебето. Погледна лекаря със страх, но видя, че той все още се усмихва.

— Бебето е добре. Очевидно не бърза да се появи на бял свят. Бих искал обаче да оставя съпругата ви под наблюдение още няколко дни.

— Казахте „леко сътресение“...

— Направих няколко шева, може би известно време ще има главоболие, но няма признаци за нещо по-сериозно.

— Слава Богу! — прошепна Джеси с огромно облекчение. — Мога ли да я видя?

— Разбира се. Настанена е в стая шестстотин и четири. Беше много разстроена и ѝ дадохме слабо успокоително.

— Благодаря ви, докторе!

След минута Джеси беше пред болничната стая. Отвори безшумно вратата и пристъпи вътре. Пейдж лежеше със затворени очи, лицето ѝ бе бледо като восък. Той се приближи до кревата. Искаше му се да я докосне. Господи, трябваше да я докосне! Да се увери, че е добре. Да ѝ каже колко много съжалява. Да ѝ каже, че... Че я...

Погали леко бузата ѝ. Беше леденостудена. Редно ли бе да е толкова студена? Понечи да хукне навън да пита лекаря, но просто не можеше да се откъсне от Пейдж. Придърпа стола до леглото, седна, взе с две ръце ръката ѝ и я притисна до устните си. Пейдж пое дъх и бавно обърна глава. Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Мина около минута докато погледът ѝ се фокусира, после очите ѝ се разшириха.

— Джеси? — прошепна едва чуто тя.

— Тук съм, обич моя! Всичко е наред!

— Аз... Ужасно съжалявам, Джеси... О, Господи, не го исках! — гласът ѝ трепереше от ужас.

— Шшшт — той целуна пръстите ѝ, вкопчени в ръката му с изненадваща сила.

— Не исках това да стане... — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз... Толкова съжалявам...

Сълзите потекоха по страните ѝ и Джеси усети, че сърцето му се сви. Никога, никога досега Пейдж не бе плакала! И едва тогава разбра колко дълбоко я бе наранил.

— Не плачи, скъпа моя! — прегърна я нежно, зарови лице в косите ѝ. В гърлото му бе заседнала ледена буца. — Моля те, не плачи! Нужна ми е твоята сила. Без тази сила аз съм нищо.

Задавена в ридания, тя почти не чуваше какво ѝ казва.

— О, Джеси... Трябваше да те послушам... Съжалявам... Извинявай...

— Не плачи, любима! Аз съм виновен! Държах се отвратително. Вината е само моя! — той продължаваше да милва косите ѝ, да вдъхва

сладкия им аромат, опиянен от близостта на това топло тяло, което отново притискаше до себе си.

Пейдж опита да потисне риданията си, но сълзите се лееха безспир. Близостта на Джеси, докосването му, невъобразимото усещане, че тези ужасни седмици и месеци са минало, само подхранваха пороя от сълзи.

— Шшшт... Всичко е наред. Шшшт... — той бе затворил очи. Пейдж бе добре и това бе дар от небесата. Беше тук, до него. В обятията му. Притиснал устни, до шията ѝ, прошепна дрезгаво: — Господи, обичам те...

Пейдж замря. Не беше сигурна дали не си е въобразила, че чува думите, защото имаше огромна нужда да ги чуе. Отдръпна се и впери поглед в него.

— Какво... Какво каза? — в очите ѝ се четяха смесени чувства — несигурност, съмнение, надежда. Протегна треперееща ръка и докосна мокрото му от сълзи лице.

— Аз съм виновен за всичко, Пейдж! Сега разбирам какъв кошмар си преживяла през тези месеци заради мен. Беше ми трудно да приема нещата... Заблуждавах се, че противоречат на онова, което искам от живота... Но днес, докато обикалях да те търся, обезумял от ужас, че нещо лошо се е случило с теб, осъзнах заблуда си — замълча за миг. Изтри сълзите си, които се стичаха по бузите му, и се взря в изуменото ѝ лице. — Знам, че нямам право да те моля за това. Сигурно ме мразиш след всичко, което ти причиних... Но... Дай ми шанс, Пейдж! Дай ми шанс да ти докажа... колко много те обичам! Може би след време... Ти ще ме обикнеш отново...

— Но аз те обичам и сега!

Сърцето му заби лудо. Не толкова заради самите думи, по-скоро заради начина, по който тя ги изрече — ведро и спокойно, с онази присъща ѝ увереност, която го плени от първия момент.

— Любовта или я има, или я няма, Джеси. Дори да не се беше върнал при мен, аз пак щях да те обичам. За мен беше същински ад да те обичам и ден след ден да търпя презрението ти — очите ѝ блестяха от сълзите. — Съжалявам, че не ти казах за бебето...

— Шшт! — той нежно притисна устните ѝ с пръст. — Мисля, че си била права. Тогова нямаше да се съглася. Но ако знаеш само колко обичам нашето бебе и колко силно копнея то да се роди по-бързо!

Осем седмици по-късно Пейдж и Джеси отново бяха прегърнати, но на друго болнично легло, в друга болница, по друг повод.

— Много е красива, Пейдж! Прилича на теб!

— Кожата ѝ е позачервена и набръчкана, не мислиш ли?

— Не! Какво говориш?! Господи, видя ли пръстчетата ѝ! Направо са като нарисувани! Мисля, че има гъдел — свива ги, щом докосна петичката ѝ...

— Прави го инстинктивно.

— А устничките ѝ са пухкави и розови!

— Нали е сладка?

— Невероятна е! Обадох се на вашите. Не знам само как не полудяха от радост!

— Знаех си, че ще са на върха на щастието.

— Родителите ти държаха лично да съобщят новината на братята ти. Аз пък звъннах на Сенди, на Франк, на Марджи и на Том. Обадох се и на Бен. Между другото, каза, че не му върви на басове, когато аз имам нещо общо с тях. Бил се обзаложил за момче...

— Горкичкият Бен! Каза ли му колко ми помага ти, докато раждах?

— Съмняваш ли се? Ако не бях аз, нямаше да знаеш кога да спреш дълбоките вдишвания и да започнеш напъните!

— Да, жените сме ужасно безпомощни в такива ситуации!

— Добре де, щеше да се справиш и сама. Но не знам какво щях да правя аз, ако ме бяха оставили навън в коридора! Още не мога да повярвам! Когато се подаде главичката...

— Мисля, че си видял много повече от мен. Някой ден непременно ще ми разкажеш!

— Знаеш ли какво? На нашето малко момиченце страшно му върви. Мисля, че е родено под щастлива звезда.

— Аз пък смятам, че щастливците сме ние. Това не те ли плаши?

— Малко. Не съм мечтал дори, че мога да съм толкова щастлив. Благодаря ти, Пейдж!

— Благодаря ти, Джеси!

Точно тогава сестрата влезе в стаята. Буташе креватчето на колелца, в което тяхното момиченце с пълно гърло известяваше света

за съществуването си. Двамата родители погледнаха нататък, размениха съчастнически погледи и се разсмяха. Джеси целуна Пейдж по челото и се изправи, за да вземе бебето и да го даде на усмихнатата майка...

Издание:

Барбара Делински. Вечен инстинкт. Тайната на камъка

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0284-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.